

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 389 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

...Η μόνη λύση για τον εργαζόμενο, που δεν έχει άλλη πηγή εσόδων εκτός από το μισθό από τη δουλειά του, είναι να απαιτήσει την αύξησή του σε τρόπο ώστε να διατηρήσει τουλάχιστον σταθερό το επίπεδο διαβίωσής του. Το πρόβλημα δεν είναι η ακρίβεια, αλλά η φθίνια μισθών και μεροκάματων. Και η λύση είναι η μαχητική συλλογική διεκδίκηση αυξήσεων...

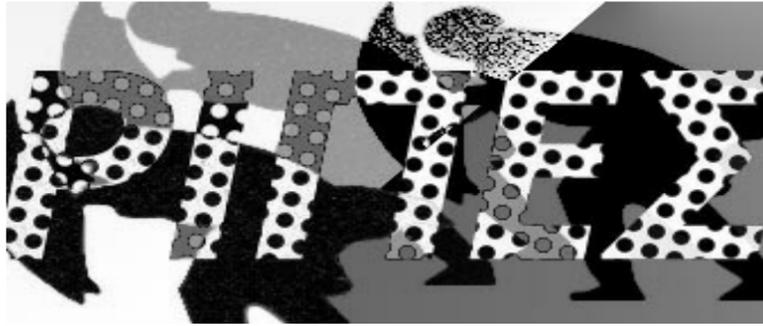

Lenny Wolf

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

3/9/1843: Πρώτο ελληνικό Σύνταγμα 3/9/1938: Δ' Διεθνής 3/9/1974: Ίδρυση ΠΑΣΟΚ 3/9/1926: Εγκαίνια πρώτης ΔΕΘ 3/9/1958: Ίδρυση Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρώπινων Δικαιωμάτων 3/9/1658: Θάνατος Ολιβερ Κρόμγουελ 3/9/1752: Οι ΗΠΑ υιοθετούν το Γρηγοριανό ημερολόγιο 3/9/1917: Εκτέλεση της Φάνια Καπλάν (αποπειράθηκε να δολοφονήσει τον Λένιν σε ομιλία του) 3/9/1919: Δικαίωμα ψήφου στις ιταλίδες 3/9/1954: Θάνατος Μαρίκας Κοτοπούλη 3/9/1994: Θάνατος Νίκου Χατζηκυριάκου-Γκίκα 3/9/2003: Θάνατος Ηλία Πετρόπουλου 3/9/1926: Γέννηση Ειρήνης Παππά 4/9/1870: Γ' Γαλλική δημοκρατία 4/9/1967: Παγκόσμιο βραβείο θεάτρου στην Δώρα Στράτο 4/9/1958: Η αστυνομία ανακοινώνει το μέτρο του κουρέματος των τεντιμπούς με την "φιλή" 5/9/1946: Γέννηση Freddie Mercury 5/9/1967: Δολοφονία Γιάννη Χαλκίδη από την αστυνομία (μετά από σαμποτάζ στη ΔΕΘ) 5/9/1977: Απαγωγή Χανς Μάρτιν Σλάγερ από τη Φράνζα Κόκκινος Στρατός 5/9/1970: Ο Σαλβαντόρ Αλιέντε γίνεται ο πρώτος σοσιαλιστής πρόεδρος της Χιλής 5/9/1984: Πρώτη πτήση διαστημικού λεωφορείου Discovery 5/9/1944: Εκτέλεση Ηρώς Κωνσταντοπούλου και 49 άλλων αγωνιστών στην Καισαριανή 5/9/1957: Εκδίδεται το "On the road" του Jack Keruac 5/9/1972: Ο "Μαύρος Σεπτέμβρης" χτυπά την ολυμπιάδα του Μονάχου (11 νεκροί) 5/9/1877: Θάνατος τελευταίου αρχηγού των Σιού ("Τρελό Άλογο") 5/9/1698: Ο Μεγάλος Πέτρος της Ρωσίας επιβάλλει φόρο στα μούσια των υπηκόων του 6/9/1903: Γέννηση Γιώργου Βαφόπουλου 6/9/1861: Απόπειρα δολοφονίας της βασιλισσας Αμαλίας (Αριστείδης Δόσιος) 6/9/1941: Ο Ναπολέων Ζέρβας ιδρύει τον ΕΔΕΣ 6/9/1952: Σύμβαση Γενεύης για τα πνευματικά δικαιώματα 6/9/1998: Θάνατος Ακίρα Κουροσάβα 6/9/1975: Ο Μπιλ Γκέιτς ιδρύει στο Σιάτλ την Microsoft 6/9/1982: Εγκαίνια ΟΑΚΑ 7/9/1941: Ίδρυση ΕΑΜ 7/9/1813: Καθέρωση της έκφρασης "θείος Σαμ" για τις ΗΠΑ από λογοπαίγνιο της εφημερίδας Troy Post (US=Uncle Sam) 7/9/1876: Γέννηση Μάτα Χάρνι 7/9/1957: Θάνατος Ολιβερ Χάρντι ("Χοντρούς") 8/9: Διεθνής φιλολογική ημέρα 8/9/1974: Ο πρόεδρος Φορντ δίνει χάρη στον Ρίτσαρντ Νίξον για το Watergate 8/9/1936: Ο ηγέτης της CNT Χουάν Λόπεθ ανακοινώνει τη συμμετοχή των αναρχικών στην κυβέρνηση της Μοδρίτης 8/9/1947: Ίδρυση CIA 8/9/1907: Ασφαλτόστρωση οδού Πανεπιστημίου (Αθήνα) 9/9/1908: Γέννηση Τσέζαρε Παβέζε 9/9/1828: Γέννηση Λέοντος Τολστόι 9/9/1984: Ενοποίηση χωροφυλακής και αστυνομίας (ΕΛΑΣ) 9/9/1976: Θάνατος Μάο τσε Τουνγκ 9/9/1944: Γέννηση Roger Waters (Pink Floyd) 9/9/1945: Πρώτη εμφάνιση του σε υπολογιστή 9/9/1956: Γέννηση Κώστα Καραμανλή.

● Καλώς σας βρήκαμε και καλό χειμώνα ●●● Τρόπος του λέγειν, βέβαια, διότι ούτε καλώς σας βρήκαμε ούτε καλό χειμώνα αναμένεται να έχουμε ●●● Από πού να ξεκινήσουμε, απ' αυτά που έγιναν ή απ' αυτά που έρχονται; ●●● Χάος! Κόλαση του Δάντη ●●● Ελπίζουμε όσοι πήγατε στα χωριά να φροντίσατε να βγάλετε από τις ντουλάπες τις παλιές βελόντζες της γιαγιάς ●●● Ξέρετε, εκείνα τα χοντρά υφαντά κλινοσκεπάσματα που χρησιμοποιούσε ο κόσμος όταν δεν υπήρχαν κεντρικές θερμάνσεις ●●● Αν δεν το σκεφτήκατε, φροντίστε έγκαιρα να βρείτε λύση ●●● Γιατί με τη φόρα (προς την ανηφόρα) που έχει πάρει το πετρέλαιο δεν έχουμε και πολλές λύσεις ●●● Εκείνα τα παλιά «κι ο παπούς με το φανελάκι» ξεχάστε τα ●●● Μπουμπουλωμένοι στο δρόμο, μπουμπουλωμένοι και στο σπίτι ●●● Θα βρουν την ησυχία τους οι διαχειριστές ●●● Διότι ουδείς θα διαμαρτύρεται πλέον, ότι δεν ανάβει πολλές ώρες

το καλοριφέρ ●●● Τώρα, με την πώληση του Μπόινγκ της HELIOS μην περιμένετε να ασχοληθεί η στήλη ●●● Μια συμβουλή θα δώσει μόνο ●●● Κλείστε τα μάτια και τ' αυτιά σας στα όσα (εξακολουθούν να) γράφονται και λέγονται ●●● Διότι θα μερδευτείτε περισσότερο και θα χάσετε το μπουσουλα ●●● Αφήστε τις (αντιφατικές) λεπτομέρειες και επικεντρωθείτε στην ουσία ●●● Καπιταλισμός ίσον έγκλημα ●●● Κυνηγητό του κέρδους ίσον κίνδυνος για την ίδια τη ζωή ●●● Θέλετε ασφάλεια; ●●● Αγωνιστείτε για την εξαφάνιση του καπιταλισμού ●●● Αν ο στόχος σας φαίνεται δύσκολος, μην παραπονηθείτε για όλα τα υπόλοιπα ●●● Ταξιδέψτε με τις Δημητρούλες και τους Ηλιούς και κάντε δέηση στον Υψιστο να μη σας τύχει εσάς ●●● Δεν χρειάζεται, βέβαια, να σας πούμε εμείς ότι ζούμε με δανεικά ●●● Το γνωρίζετε εξ' ιδίας πείρας ή εξ' εμπειρίας προερχόμενης από τον συγγενικό και φιλικό περίγυρο ●●● Μόνο που αυτά δεν είναι δανεικά και αγύριστα ●●● Οι Τράπεζες τα ζητάνε πίσω και με πιεστικό τρόπο ●●● Και κοπανάνε κάπι ξεγυρισμένους τόκους και

πανωτόκια... ●●● Μήπως (λέμε μήπως) είναι καιρός να διεκδικήσουμε κάνα φράγκο στο μεροκάματο; ●●● Ε, αυτό δεν είναι τόσο δύσκολο όπως η ανατροπή του καπιταλισμού ●●● Αμα δεν κάνουμε ούτε αυτό το λίγο, μάλλον είμαστε άξιοι της τύχης μας ●●● Είχαμε, όμως, και ευχάριστα το καλοκαίρι ●●● Αυξήθηκε, λέει, η κατανάλωση μπακλαβά, ελέω τουρκικής σαπουνόπερας ●●● Μόνο που ο τουρκικός μπακλαβάς γίνεται με φυστίκι, ενώ ο ελληνικός με καρύδι ●●● Ρωτήστε και τον Μαμαλάκη να σας πει τη διαφορά και μη χλαμπουνιάζετε, ό,τι σας σερβίρουν σαν μπακλαβά ●●● Εξάλλου, η υπερβολική κατανάλωση βλάπτει σοβαρά την υγεία ●●● Αχ, λαοί εύπιστοι και πάντα προδομένοι ●●● Αθύρματα στα χέρια πονηρών πολιτικάντηδων και εμπόρων της τέχνης ●●● Που πότε σας ενσταλάζουν το μίσος και πότε μια γιαλαντζί φιλία ●●● Καλός θα 'ναι ο χειμώνας, μόνο αν είναι αγωνιστικός ●

◆ Είναι τεράστιος ο Γιωργάκης. Ίδου τι αλιεύσαμε από την τελευταία ομιλία του προς τα μέλη του ΠΣ του ΠΑΣΟΚ στο Λαύριο: «Με μια αγορά στην υπηρεσία του πολίτη και όχι τον πολίτη στην υπηρεσία της αγοράς». Πες μας κι άλλα τέτοια και στείλε μας, μεγάλε...
◆ Ειλικρινά, δεν ανπλαμβανόμαστε το θόρυβο που ξέσπασε στη Γερμανία, επειδή ο Οσκαρ Λαφοντέν έκανε διακοπές σε μεσαιωνικό πύργο με ιδιωτική πισίνα και τεράστιο αγρόκτημα στη μαγευτική Μαγιόρκα. Πού θέλατε, δηλαδή, να κάνει διακοπές κοτζάμ γερμανός πολιτικός, στο Κακοσάλεσι; Και καλά έκανε και απαίτησε να πάει να τον παραλάβει λίαρ τζετ και να τον ξαναγυρίσει στη Μαγιόρκα, προκειμένου να συμμετάσχει σε κάποια τηλεοπτική εκπομπή. Λαφοντέν είν' αυτός, δεν είναι ο κοινοτάχης της Ανω Κωλοπτεϊνίτσας. Στο κάτω-κάτω, ο άνθρωπος ουδέποτε έκρυψε πως θέλει να γίνει καγκελάριος της ιμπεριαλιστικής Γερμανίας. Το ότι κάποιοι τον βάφτισαν ηγέτη

μιας... νέας αριστεράς είναι αλλουνού παπά βραγγέλιο. Αφορά τα πολιτικάντικα παιχνίδια και όχι την πραγματικότητα.
◆ Τρόπους απαγόρευσης της εισδοχής ομοφυλοφίλων στα ιεροσπουδαστήρια, όπου καταρτίζονται οι μελλοντικοί ιερείς, μελετά ο πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ', σύμφωνα με δημοσίευμα του «Ομπσέρβερ». Ο νέος πάπας προφανώς έχει εντυφίσει στο δόγμα «ιδιωτικά βίτσια, δημόσιες αρετές». Αλήθεια, γιατί δεν εξαγγέλλει κάτι ανάλογο και ο Χρυσόδουλος, για να γελάσουμε λίγο;
◆ Για όσους/ες τυχόν δεν το πρόσεξαν: Αυτός ο Χάρης

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Θράσιου, ο υπουργός Συγκοινωνιών της Κύπρου, που (κατηγορείται ότι) έκανε τα στραβά μάτια στα αίσχη που επί τόσο καιρό γίνονταν στις αερομεταφορές από και προς το νησί, είναι μεγαλοστέλεχος του ΑΚΕΛ. Δηλαδή... κομμουνιστής. Ενώ, λοιπόν, το ΑΚΕΛ θα έπρεπε να τον υποχρεώσει σε παραίτηση, τουλάχιστον για λόγους πολιτικής ευθιξίας και για όσο καιρό θα διαρκέσουν οι έρευνες (δεν γίνεται, βρε αδερφέ, να είσαι ελέγχων και ελεγχόμενος ταυτόχρονα), όχι μόνο τον υπερασπίζεται, αλλά υποχρέωσε και τον Παπαδόπουλο να κάνει το ίδιο (δεν θέλει με τίποτα να χαλάσει τις σχέσεις του και να χάσει την υποστή-

ριξη του ΑΚΕΛ). Είδατε πόσο γλυκιά είναι η εξουσία;
◆ Πριν από 20 χρόνια νοικιάζαμε τρία και μέναμε τρεις (και τέσσερις και πέντε καιμιά φοιτητές. Τώρα κυνηγούν τις γκαρσονιέρες και τα δωάρια, με σκοπό να μείνει ένας ή μία (σπάνια δύο). Σημάδι κι αυτό της εποχής του ατομοκεντρισμού.
◆ Εντάξει, ρε παιδιά, είπαμε να εκστασιαζόμαστε με τον λατινοαμερικάνικο

ρεφορμισμό, αλλά όχι και... «οικοδομώντας το σοσιαλισμό του 21ου αιώνα» στη Βενεζουέλα του Τσάβες. Αν προς στιγμήν νομίσατε ότι τα παραπάνω τα είπε η Παπαρήγα, μετά την επιστροφή της από τη Βενεζουέλα, κάνετε λάθος. Η Παπαρήγα ήταν εξαιρετικά προσεκτική στα όσα είπε και ξεκαθάρισε ότι δεν πρόκειται για σοσιαλιστική διαδικασία. Ο ενθουσιασμός για τον... μπουλβαριανό σοσιαλισμό προέρχεται από δισελίδιο ακριβώς του «Πριν» (14.8.05) στο οποίο η παραπάνω φράση αποτελούσε τον τίτλο. Θα λέγαμε πως ο συντάκτης του αφιερώματος δεν έχει ιδέα για το τί είναι σοσιαλισμός, όμως υπάρχουν και άλλοι που είδαν το αφιέρωμα και έβαλαν τον τίτλο. Μάλλον για τη γνωστή... γεροντική ασθένεια πρόκειται.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το ΠΑΣΟΚ στη νέα περίοδο βρίσκεται δυναμικά δίπλα στον πολίτη, που πλήττεται από την κυβερνητική πολιτική, ως υπερασπιστής των δικαιωμάτων του, με θέσεις και προτάσεις. Γιωργάκης Παπανδρέου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Στον Κόλπο του Μεξικού χτύπησε ο τυφώνας "Κατρίνα" αλλά στην Ελλάδα σηκώνεται το κύμα ανατιμήσεων. Δεν θα επωμιστούμε το κόστος από το πετρέλαιο (ξεπέρασε χτες τα 70 δολάρια) δηλώνουν οι βιομήχανοι και ετοιμάζουν ανατιμήσεις σε ψωμί, γαλακτοκομικά, λάδι και άλλα είδη σούπερ μάρκετ. Ακολουθούν κόμιστρα, ενώ την Πέμπτη ξεκινούν τα αυξημένα τιμολόγια της ΔΕΗ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Την ώρα που ο απατεώνας Κοντομηνάς και τα πληρωμένα με κλεμμένα και μαύρο χρήμα λαμόγια της δημοσιογραφίας, κορόιδευαν τον κόσμο, ότι δήθεν ο Κουρής κτίζει αυθαίρετα στην Κεφαλονιά και ζητούσαν από τον εισαγγελέα να τον... συλλάβει και διαμαρτύρονταν γιατί δεν τον πάει η Αστυνομία, ο κύριος αυτός έκπριζε παράνομα πάνω από χίλια τμ αυθαίρετα στην καρδιά της Αθήνας, μέσα στην μέση του Ζαπτείου, την "Αήλη".

ΑΥΡΙΑΝΗ

Πυρετώδεις συσκέψεις και διαβουλεύσεις εν πλω για τον Δημήτρη Κοντομηνά και τους επιτελείς του. Σύμφωνα με πληροφορίες ο επιχειρηματίας και μεγαλομέτοχος του ALPHA φαίνεται διατεθειμένος να περάσει για τα καλά στην αντιπθεση κατά του Γ. Κουρή αλλά και όσων βρίσκονται πίσω «από το νοικιασμένο πιστόλι του Τέξας»

TRAFFIC NEWS

Με 3.000 ευρώ τη μέρα φιλοδορεί η κυβέρνηση τον σύμβουλο που θα προωθήσει τις συμπράξεις στο χώρο της Υγείας. Στην παραχώρηση ολόκληρων νοσο-

κομείων, μετά την τμηματική ιδιωτικοποίηση των δημόσιων νοσοκομείων απ' τις γαλαζοπράσινες κυβερνήσεις, προχωράει η κυβέρνηση της ΝΔ μέσω των Συμβάσεων παραχώρησης και των Συμπράξεων Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (ΣΔΙΤ), δίνοντας παράλληλα δώρο στους ιδιώτες την τεχνική υποστήριξη του «ανθυγιεινού» εγχειρήματος, με παχυλές συμβάσεις συμβούλων.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Υπάρχουν τα επώνυμα σχολικά και όποιος θέλει να πληρώσει τη μόδα, δεν μπορεί κανείς να του το απαγορεύσει. Στα σχολικά εί-

δη σήμερα οι τιμές δεν έχουν ανέβει.

Ι. Παπαθανασίου

Για ένα παιδί στο δημοτικό πέφτει το κόστος των σχολικών ειδών κυμαίνονταν από 28,6 έως και 83,81 ευρώ, ενώ φέτος από 37,6 έως και 84,4 ευρώ, δηλαδή έως και 31,4% περισσότερο. Για ένα παιδί στο γυμνάσιο ή το λύκειο το κόστος πέρσι ήταν από 39,57 έως και 106,21 ευρώ και φέτος κυμαίνεται από 54,2 ευρώ έως και 125,39 ευρώ, δηλαδή έως και 37,05% ακριβότερα.

ΝΕΑ

■ Το παρκοχαράτσι επαναφέρει η Ντόρα

10 ευρώ το χρόνο θα πρέπει να πληρώσουν οι μόνιμοι κάτοικοι του Δήμου Αθηναίων, για να μπορούν να παρκάρουν ελεύθερα τα αυτοκίνητά τους έξω από το σπίτι τους. Οι μη μόνιμοι κάτοικοι θα μπορούν να εξασφαλίσουν το δικαίωμά τους να παρκάρουν στα όρια του Δήμου με 15 ευρώ το χρόνο. Αν βρουν θέση για παρκάρισμα, βέβαια. Αν δεν θέλουν να σκάσουν το 15ευρω, μπορούν να καταφύγουν στη λύση του ωριαίου παρκαρίσματος: 2 ευρώ για τις πρώτες 2 ώρες και από 4 ευρώ για κάθε μια από τις επόμενες ώρες.

Φυσικά, το έργο θα αναλάβει ιδιωτική εταιρία (διακίνηση καρτών, τηλεπικοινωνίες κ.λπ.), που θα παίρνει ποσοστό από τα έσοδα, ενώ τις κλήσεις θα κόβει η δημοτική αστυνομία της Ντόρας, που αυξάνεται και πληθύνεται (και αποθραύεται).

Αυτά αποφάσισε η πλειοψηφία του δημοτικού συμβουλίου την περασμένη Δευτέρα, ενώ ο χρόνος εφαρμογής του μέτρου δεν διευκρινίστηκε. Αναμένεται πάντως όλα να είναι έτοιμα μέχρι τα τέλη του χρόνου. Όταν πρόκειται για χαράτσια οι ετοιμασίες γίνονται γρήγορα. Άλλωστε, πρώτα γίνεται το παρασκηνακό παζάρι με τους ενδιαφερόμενους για τη μπίζνα και μετά καλείται το αρμόδιο όργανο να αποφασίσει.

Με ποια λογική ο πολίτης (ο πολίτης γενικά και όχι μόνο ο δημότης Αθηναίων ή ο μόνιμος κάτοικος του συγκεκριμένου Δήμου) θα πρέπει να πληρώνει πρόσθετο χαράτσι για να μπορεί να παρκάρει νόμιμα το αυτοκίνητό του, όταν ήδη πληρώνει υπέρογκα τέλη κυκλοφορίας; Στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού δεν πρέπει να ψάχνουμε λογική με (στοιχειώδη έστω) κοινωνική ευαισθησία. Όλα πουλιούνται και αγοράζονται. Μόνο ο αέρας που αναπνέουμε έχει μείνει δωρεάν, αλλά δεν αποκλείεται κάποια στιγμή να μας τον πουλάνε κι αυτόν με κάποιο κεφαλικό φόρο. Είναι φανερό ότι η Ντόρα αναζητά πρόσθετα έσοδα για την πολιτική επιχείρηση που έχει χτίσει στο Δήμο. Έχει γεμίσει τους δρόμους με αργόσχολους δημοτόμπασους και τώρα τους βρίσκει απασχόληση. Στόχος δεν είναι μόνο το μόνιμο χαράτσι αλλά τα πρόστιμα. Γιατί καθημερινά θα προκύπτουν χιλιάδες περιπτώσεις παρκαρίσματος χωρίς πληρωμή (ή με υπέρβαση της ώρας), όπως γνωρίζει όποιος έχει μια στοιχειώδη επαφή με τις συνθήκες που επικρατούν καθημερινά στην πόλη.

Πολιτικάντικες σκιαμαχίες

Είναι φανερό πού αποσκοπεί η πρόθεση της κυβέρνησης (θα την έχει κάνει νόμο μέχρι τα τέλη Οκτώβρη, όπως αποκάλυψε ο Παυλόπουλος) να καθιερώσει την εκλογή των δημάρχων και νομαρχών από τον πρώτο γύρο, όταν έχουν συγκεντρώσει ένα 42% (ή 43%, όπως προβλέπει ένα βελτιωμένο σενάριο) των ψήφων. Οντας στην κυβέρνηση η ΝΔ φοβάται πως ο δεύτερος γύρος δεν ευνοεί τους υποψηφίους της. Οι εκλογομάγειροι της Ρηγγίλλης τα 'βαλαν κάτω και είδαν ότι με το σύστημα εκλογής από τον πρώτο γύρο με ένα ποσοστό 42%-43% μπορούν να εκλέξουν περισσότερους δημάρχους και νομάρχες απ' όσους θα εξέλεξαν με το σύστημα των δύο γύρων. Γι' αυτό και όταν ο Μείμαρκης παρουσίασε το σχετικό σχέδιο με όλα τα αναλυτικά στοιχεία κάμφθηκαν οι αντιδράσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των στελεχών, ενώ ακόμα και η Ντόρα δεν τράβηξε το σκοινί αλλά κατέγραψε τη διαφωνία της (την αυτονομία της, καλύτερα) με όσο πιο ήπιο τρόπο γίνεται.

Για τους αντίθετους λόγους αντιδράστη στη ρύθμιση το ΠΑΣΟΚ. Βλέπει ότι χάνει την ευκαιρία να συγκεντρώσει υπέρ των

υποψηφίων του τη λαϊκή δυσανεμία στο δεύτερο γύρο και να κερδίσει εντυπώσεις, ειδικά στο επίπεδο των νομαρχιακών εκλογών. Τους τρεις μεγάλους δήμους θα τους χάσει, η υπερνομαρχία Αθήνας-Πειραιά κάθε άλλο παρά σίγουρη είναι (το «άλογο Φώφη» δεν έχει διάρκεια στην απόδοσή του και αυτή τη φορά είναι πιθανό να μην έχει απέναντί του το «μουλάρι Τζαννετάκος»), άμα δεν πρασινίσει και ο χάρτης με τις νομαρχίες, το ΠΑΣΟΚ δεν θα έχει κερδίσει τον «αέρα» που χρειάζεται για να δώσει με αξιώσεις την επόμενη βουλευτική μάχη.

Η ΝΔ φαίνεται αποφασισμένη να ριζει και «τυράκι» για τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αριστεράς, κάνοντας κάπως αναλογικό το σύστημα εκλογής των δημοτικών και νομαρχιακών συμβούλων και χαμηλώνοντας το όριο εισόδου στα συμβούλια. Ο Περισσός φαίνεται μάλλον ευχαριστημένος απ' αυτό το «τυράκι», αφού έτσι κι αλλιώς σε πολύ λίγες περιπτώσεις διεκδικεί δήμους και σ' αυτές δεύτερος γύρος δύσκολα θα υπάρξει, γιατί κανείς από τους δυο μεγάλους δεν μπορεί να φτάσει το 42%-43%. Άσε που υπάρχει διάυλος επικοινωνίας Ρηγγίλλης

- Περισσού και μπορεί να γίνουν κομπρεμί σε καναδυό δήμους ενδιαφέροντος Περισσού (με πρώτον και καλύτερον αυτόν της Νίκαιας, όπου η ΝΔ δεν διεκδικεί τίποτα). Από την άλλη, η δυνατότητα εκλογής περισσότερων δημοτικών συμβούλων δεν αφήνει ασυγκίνητη την ηγεσία του Περισσού, που με κάτι τέτοια ισχυροποιεί τον κομματικό μηχανισμό και αναπαράγει την νομενκλατούρα της.

Ο ΣΥΝ, όμως, έχει το ίδιο χοντρό πρόβλημα με το ΠΑΣΟΚ. Γιατί έχει εκλέξει μια σειρά δημάρχους σε συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ και κυρίως στο δεύτερο γύρο. Με το 42%-43% η δυνατότητα αυτή περιορίζεται αισθητά. Όμως, μια καλύτερη «μαγιά» δημοτικών συμβούλων ίσως αποτελέσει δέλεαρ για τον ΣΥΝ και για τους συμμάχους του ΣΥΡΙΖΑ. Απλή αναλογική ξέρουν καλά ότι δεν πρόκειται να τους δώσει ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε η ΝΔ. Αν τη ζητάνε, το κάνουν περισσότερο από καθήκον και πάντα χωρίς ιδιαίτερη ζέση.

Μ' όλα αυτά η ουσία, δηλαδή τί πολιτική με και ποια μέσα θα ασκήσουν οι δημοτικές αρχές, μένει εντελώς έξω από την πολιτική αντιπαράθεση, που έτσι παίρνει το χαρακτήρα σκιαμαχίας.

■ Μακεδονικά καμώματα

Δεν εξέπληξε κανένα η προσχώρηση της Πολωνίας στον κατάλογο των χωρών που αναγνωρίζουν τη FYROM με το συνταγματικό της όνομα (Δημοκρατία της Μακεδονίας) στις διμερείς τους σχέσεις. Η Πολωνία είναι η πρώτη ευρωπαϊκή χώρα που ακολουθεί το παράδειγμα των ΗΠΑ που προχώρησαν σε μια τέτοια κίνηση τον περασμένο Νοέμβρη. Όμως, πριν τις ΗΠΑ είχαν προηγηθεί πολλές χώρες, μεταξύ των οποίων και οι ηγέτριες δυνάμεις της ΕΕ, Γαλλία, Γερμανία και Βρετανία. Γι' αυτό και δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για καταγγελίες από τη μεριά της ελληνικής κυβέρνησης. Εξακολουθεί, όμως, να διατηρείται το παράδοξο μια χώρα να έχει δυο ονόματα. Ένα, το οποίο της έχει επιβληθεί και με το οποίο αναγνωρίζεται στους διεθνείς οργανισμούς, και ένα άλλο, που το έχει επιλέξει η ίδια και κατοχυρώσει στο Σύνταγμά της και με το οποίο ολοένα και περισσότερες χώρες την αναγνωρίζουν αλλά μόνο στις διμερείς τους σχέσεις.

Ο λόγος είναι γνωστός. Είναι η μικροϊμπεριαλιστική συμπεριφορά του ελληνικού κράτους, που μολοντί πλέον έχει χάσει το παιχνίδι, εξακολουθεί να μπλοκάρει τις σχετικές διαδικασίες. Τον ίδιο μικροϊμπεριαλιστικό τσαμπουκά επέδειξε και πάλι ο Καραμανλής, ο οποίος από την Πράγα, όπου βρισκόταν για επίσημη επίσκεψη, κατηγορήσε τη μακεδονική κυβέρνηση ότι «δεν έδειξε καμιά διάθεση συνεργασίας» στον ΟΗΕ ώστε να βρεθεί «μια αμοιβαία αποδεκτή λύση» και απείλησε ότι «υπ' αυτές τις συνθήκες, τουλάχιστον από την πλευρά της Ελλάδας, δεν υπάρχει προοπτική να προχωρήσει η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας αυτής».

Μάλλον για εσωτερική κατανάλωση στην Ελλάδα, όμως, εκτοξεύονται αυτές οι απειλές και σίγουρα εκ του ασφαλούς, διότι ο Καραμανλής γνωρίζει πολύ καλά ότι αυτή την περίοδο δεν υπάρχει στην ατζέντα της ΕΕ ζήτημα διαδικασιών ένταξης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Είναι και όταν τεθεί τέτοιο ζήτημα, οι ιμπεριαλιστικές χώρες που κάνουν το παιχνίδι στην ΕΕ έχουν τον τρόπο να παρακάμψουν τις όποιες ελληνικές αντιρρήσεις, όπως άλλωστε έγινε και με την περίπτωση της Τουρκίας. Γι' αυτό και φρονίμως ποιών ο Καραμανλής δεν πρόφερε ποτέ τη λέξη «βέτο». Για να μην του το κοπανάνε αργότερα οι πολιτικοί του αντίπαλοι, αν ποτέ βρεθεί στην ανάγκη να είναι αυτός που θα υπογράψει για να ξεκινήσουν ενταξιακές διαπραγματεύσεις με τη FYROM, χωρίς να έχει λυθεί η εκκρεμότητα με το όνομα.

■ Σχέσεις Τουρκίας - Κύπρου

Πρόφαση για ιμπεριαλιστικά παζάρια στην ΕΕ

Εκανε κι η μύγα κόλο κι έχεσε τον κόσμο όλο. Την αθυρόστομη λαϊκή παροιμία θυμίζει τον τελευταίο μήνα η κυβέρνηση του Τάσσου Παπαδόπουλου και περισσότερο ο ίδιος ο Παπαδόπουλος, που ενθαρρυσμένοι από τα παιχνίδια που παίζονται στην ΕΕ γύρω από τη διαδικασία ένταξης της Τουρκίας, ανεβάζουν συνεχώς τους τόνους. Αντίθετα, ο Καραμανλής, συνειδητοποιώντας ότι το παιχνίδι δεν έχει σχέση με τη μη αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας από την Τουρκία αλλά με άλλα ζητήματα και θέλοντας να διατηρήσει το καλό κλίμα μεταξύ Αθήνας και Αγκυρας, τηρεί μια εξαιρετικά ήπια και προσεκτική στάση, συντασσόμενος με τις πιο μετριοπαθείς απόψεις που κυκλοφορούν στην ΕΕ.

Όλα αυτά πυροδοτήθηκαν από τη γνωστή δήλωση του Ντε Βιλπέν, σύμφωνα με την οποία δεν μπορούν να ξεκινήσουν οι ενταξιακές διαπραγματεύσεις της Τουρκίας στις 3 Οκτώβρη, όπως προβλέπει το σχετικό χρονοδιάγραμμα, αν η Τουρκία δεν αποσύρει τη γνωστή δήλωση περί μη αναγνώρισης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Ακολούθησε ο ίδιος ο Ζακ Σιράκ, που κάλεσε περισσότερες από μια φορές την Τουρκία να αναγνωρίσει την Κύπρο, αλλά και της Αγγέλα Μέρκελ, που είναι το φαβορί να κερδίσει τις

γερμανικές εκλογές σε λίγες μέρες.

Τί έκανε ξαφνικά τις δυο παραδοσιακές ηγέτριες δυνάμεις της ΕΕ να εμφανίσουν μια ευαισθησία που ουδέποτε στο παρελθόν είχαν επιδειξει; Οποιοσδήποτε παρακολουθήσει την πορεία του Κυπριακού στα ευρωπαϊκά όργανα τα τελευταία είκοσι χρόνια γνωρίζει πολύ καλά πως εδώ δεν υπάρχει καμιά ευαισθησία για την τήρηση των κανόνων του διεθνούς δικαίου. Υπάρχουν μόνο οι πολιτικές σκοπιμότητες των δυο αυτών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Σκοπιμότητες που φαίνεται να κινούνται σε δυο άξονες. Ο ένας είναι εσωτερικός και έχει να κάνει με την αρνητική διάθεση που κυριαρχεί και στη γαλλική και στη γερμανική κοινωνία για την προοπτική ένταξης της Τουρκίας (διάθεση που κυριαρχείται από ρατσιστικά και ξενοφοβικά σύνδρομα, για να είμαστε ακριβείς), την οποία πρέπει να πάρει υπόψη και η Μέρκελ, που δίνει άμεσα μια κρίσιμη εκλογική μάχη, και ο Σιράκ, που βάλλεται ακόμα και από το εσωτερικό του κόμματός του ως ο άνθρωπος που θα οδηγήσει τους γκολικούς στην απώλεια της εξουσίας. Ο άλλος άξονας είναι εξωτερικός και έχει να κάνει με τον ανταγωνισμό ανάμεσα στον γαλλογερμανικό άξονα από τη μια και τον ατλαντικό άξονα που προσπαθεί να

συγκροτήσει ο Τόνι Μπλερ από την άλλη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Βρετανία ασκεί αυτή την περίοδο την προεδρία και οι Γαλλογερμανοί θέλουν να επιφέρουν στον Μπλερ όσο γίνεται περισσότερες δυσκολίες, για να τον σύρουν σ' ένα παζάρι. Αν η Βρετανία (και οι σύμμαχοί της πέραν του Ατλαντικού) θέλει να προωθήσει τις διαπραγματεύσεις για ένταξη της Τουρκίας, οφείλει να προβεί σε παραχωρήσεις σε άλλους τομείς προς το γαλλογερμανικό άξονα.

Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στο επίπεδο των κυβερνήσεων, η Κομισιόν θεωρεί πως δεν έχει προκύψει κανένα ζήτημα με την τουρκική δήλωση περί μη αναγνώρισης της Κύπρου. «Είναι σαφές πως οποιαδήποτε προσπάθεια μπορέσει να κάνει η Τουρκία πριν από τις 3 Οκτώβρη θα είναι πολύ χρήσιμη, αλλά δεν υπάρχει καμιά νομική υποχρέωση της Τουρκίας να κάνει περισσότερα απ' όσα έχει ήδη κάνει», δήλωσε την περασμένη Δευτέρα η εκπρόσωπος της Κομισιόν Φρανσουάζ λε Μπιάιγ. Η Τουρκία εκπλήρωσε τις βασικές προϋποθέσεις που είχαν τεθεί για την έναρξη των διαπραγματεύσεων ένταξης, δήλωσε και ο αρμόδιος για τη διεύθυνση επίτροπος Ολι Ρεν, προσθέτοντας με νόημα ότι «αν η ΕΕ της έκλεινε την πόρτα, δεν είχε άλλο μέσο να επηρεά-

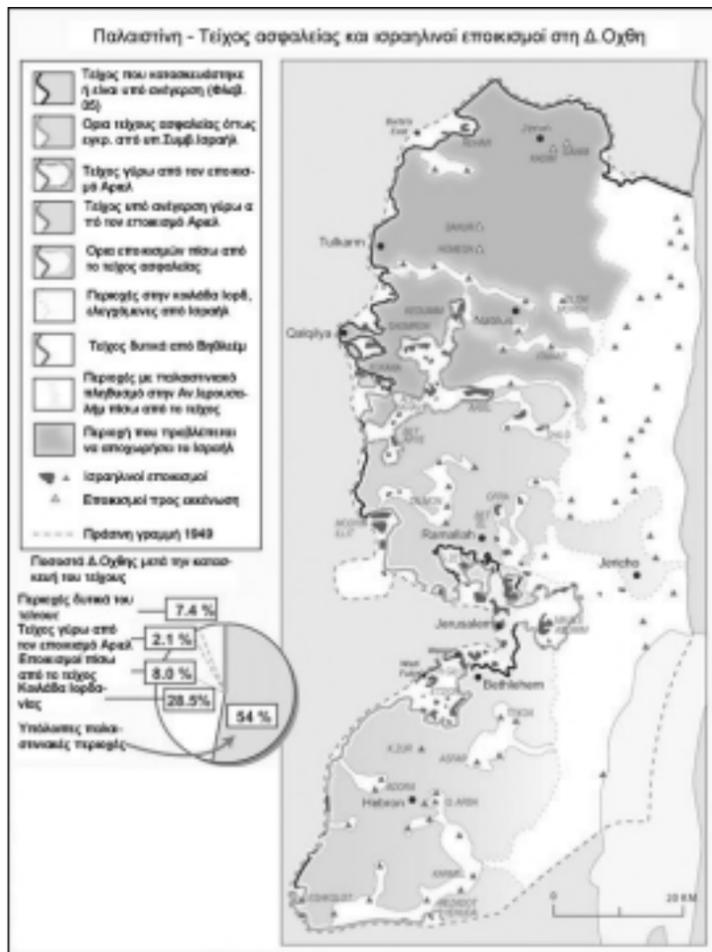
σει τους προσανατολισμούς που θα έπαιρνε η Τουρκία».

Είναι φανερό ότι στο εσωτερικό της ΕΕ έχουν διαμορφωθεί δυο μπλοκ δυνάμεων, που παζαρεύουν με την Τουρκία αλλά και μεταξύ τους (με πρόφαση την Τουρκία). Ακολουθώντας μια κοντόφθαλμη εθνικιστική πολιτική και χωρίς ο ίδιος να προωθεί καμιά πρακτική πρόταση για την επίλυση του Κυπριακού στις νέες συνθήκες, ο Παπαδόπουλος συντάσσεται πίσω από τη γαλλική πολιτική, αγνοώντας τον κίνδυνο να βρεθεί κάποια στιγμή στον αέρα. Αγνοεί τα ίδια τα διδάγματα της Ιστορίας. Η Τουρκία δεν είναι κανένα τυχαίο μέγεθος αλλά μια γεωστρατηγική δύναμη στην Ανατολική Μεσόγειο, που είναι σε θέση να παζαρέψει ακόμα και με δυνάμεις του επιπέδου μιας Γαλλίας και μιας Γερμανίας. Όταν βρεθεί συμφωνία, τί θα κάνει ο Παπαδόπουλος; Θα βάλει βέτο; Μπορεί να ανεχτεί κάτι τέτοιο η κυπριακή αστική τάξη; Θα επιτρέψει στον εθνικιστή Παπαδόπουλο να προκαλέσει αναταραχή στις σχέσεις της με την ΕΕ, για τις οποίες τόσα χρόνια αγωνίστηκε;

Αντίθετα, ο Καραμανλής, έχοντας την πλήρη στήριξη και του Γιωργάκη, που ήταν άλλωστε ο αρχιτέκτονας αυτής της πολιτικής (ποιος ξεχνάει τα ζειμπέ-

Εφυγαν οι έποικοι, μένει η κατοχή

Με πολύ θεατρνισμό και πολύ γρηγορότερα απ' όσο αναμενόταν ολοκληρώθηκε στα μέσα του Αυγούστου το σχέδιο «αποδέσμευσης» από τη Λωρίδα της Γάζας. Οι 8.000 ισραηλινοί έποικοι αποχώρησαν ομαλά, παρά τις περή του αντιθέτου ανησυχίες που διαδίδονταν απ' τα ΜΜΕ και τις «μαχητικές» εξαγγελίες εκ μέρους των «σκληροπυρηνικών» που έδωσαν ρεσιτάλ ερμηνείας. Αυτό φάνηκε και απ' το χρόνο που χρειάστηκε για να αποσυρθούν οι έποικοι. Ενώ ο ισραηλινός στρατός υπολόγιζε ότι η ολοκλήρωση της διαδικασίας εκκένωσης θα διαρκούσε τέσσερις με έξι βδομάδες, η αποχώρηση ολοκληρώθηκε σε λιγότερο από μία βδομάδα. Και μάλιστα, σχεδόν αναίμακτα. Οι υπερβολές από ελάχιστους «τρελαμένους» (ιδιαίτερα απ' αυτούς που ήρθαν απ' το εξωτερικό ή από εποίκισμους της Δυτικής Οχθης), που έδειξαν

υπερβάλλοντα ζήλο, δεν αποτελούν παρά την εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα.

■ Συγκρούσεις μαϊμού

Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση της εκκένωσης

Ο χάρτης αποτυπώνει τους ισραηλινούς εποίκισμους και το τείχος ασφαλείας στη Δυτική Οχθη του Ιορδάνη. Οι ισραηλινοί εποίκισμοί φαίνονται με τριγωνάκια, ενώ τα όρια του τείχους με χοντρή γραμμή (όσα κατασκευάστηκαν ή κατασκευάζονται) και αχνή γραμμή (όσα τμήματα προβλέπεται να κατασκευαστούν. Με διακεκομμένη γραμμή φαίνονται τα σύνορα που χαραχτήκαν το 1949 (η επονομαζόμενη πράσινη γραμμή).

Πηγή: <http://stopthewall.org/index.shtml>

της του Κατίφ, όπου ο ισραηλινός στρατός χρησιμοποίησε... βία καθώς οι έποικοι είχαν κλείσει τις πύλες με φλεγόμενα οδοφράγματα. Μετά τις «συγκρούσεις», όλοι μαζί, έποικοι και στρατιώτες, προσευχήθηκαν χεράκι-χεράκι στην τοπική συναγωγή κι αφού μετέφεραν την Τορά (τα βιβλία του Μωυσή) αποχώρησαν όλοι μαζί ειρηνικά! Μιλάμε για τέτοια... σκληρή συγκρούση που θα μένει στην ιστορία σαν ένα θέατρο που όμοιο του δε παρακολούθησε η ανθρωπότητα. Γι' αυτό και οι Εβραίοι έποικοι ανταμείφθηκαν δεόντως. Με αποζημιώσεις της τάξης των 200.000 με 300.000 δολαρίων ανά οικογένεια και νεόκτιστα κτίρια στο έδαφος του Ισραήλ!

■ Αλώβητη η κατοχή...

Πέρα όμως απ' τα ευτράπελα της αποχώρησης των Σιωνιστών απ' τη Λωρίδα της Γάζας, υπάρχει και η ουσία. Η ουσία που αφορά στη συνέχεια της καταπίεσης του Πα-

λαιστινιακού λαού στην κατεχόμενη Δυτική Οχθη, με την προσάρτηση άλλων στο Ισραήλ, το τείχος του αίσχους που θα μετατρέψει τη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της Γάζας σε δύο τεράστιες φυλακές, την εκμετάλλευση των Παλαιστίνιων εργατών στα ισραηλινά κάτεργα και το άγριο πογκρόμ ενάντια σε κάθε φωνή αντίστασης.

Μέσα στον καταγισμό των εικόνων των «ξεριζωμένων» Ισραηλινών που αναμεταδόθηκαν με εξαιρετική ταχύτητα ανά τον κόσμο απ' τα διεθνή ΜΜΕ, η φωνή των Παλαιστίνιων μαχητών πνίγεται, μολονότι αποκαλύπτει την πραγματική αλήθεια. Αυτή που ο Χασάν Γιουσέφ, εκπρόσωπος της Χαμάς, έδωσε σε μία άκρως ενδιαφέρουσα συνέντευξη στον Βαγγελη Πισσία, που δημοσιεύτηκε τη Δευτέρα 22 Αυγούστου στην «Ελευθεροτυπία»:

«Η απεμπλοκή από τη Γάζα είναι μια παλιά και πολλές φορές διατυπωμένη σκέψη

Η λεηλασία του πετρελαίου

Πριν από ένα χρόνο, όταν το πετρέλαιο εκτινασσόταν πάνω από τα 50 δολάρια το βαρέλι, οι «ειδικοί» μας καθούχαζαν ότι δεν θα πρέπει να ανησυχούμε καθώς η τιμή του απέχει πολύ απ' αυτήν της εποχής του πετρελαϊκού εμπάργκο που αποφάσισαν οι αραβικές χώρες το 1973-74 και της ιρανικής επανάστασης του 1979. Θα πρέπει, έλεγαν, η τιμή να φτάσει στα 70 και τα 80 δολάρια το βαρέλι για να υπάρχει πρόβλημα. Και να που η τιμή του μαύρου χρυσού καλπάζει αχαλίνωτα ξεπερνώντας κι αυτό το φράγμα των 70 δολαρίων το βαρέλι με ορισμένους να προβλέπουν ότι θα φτάσει στα 100 δολάρια, ενώ οι εκπρόσωποι των πετρελαϊκών εταιριών υποστηρίζουν ότι απαιτούνται κάποια χρόνια ψηλών τιμών προκειμένου οι πετρελαϊκές εταιρίες να συσσωρεύσουν χρήματα για να κάνουν νέες επενδύσεις. Κι αυτό λέγεται ανερευθρίαστα τη στιγμή που όλοι γνωρίζουν ότι με τον τριπλασιασμό της τιμής του πετρελαίου μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια (για να μη μιλήσουμε για την αύξηση σε σχέση με την προηγούμενη δεκαετία που το πετρέλαιο κυμαινόταν γύρω στα 10-15 δολάρια το βαρέλι) οι πετρελαϊκές εταιρίες κέρδισαν αμύθητα ποσά.

Μην ανησυχείτε όμως. Κάποιοι «ειδικοί» μας καθουχάζουν ξανά, υποστηρίζοντας ότι η αύξηση της τιμής του πετρελαίου είναι σημάδι δύναμης και όχι αδυναμίας (μ' αυτόν ακριβώς

τον προκλητικό τίτλο δημοσιεύτηκε άρθρο της Junet Bush στον Independent της 14ης Αυγούστου). Αυτό άραγε δεν σημαίνει ότι υπάρχουν... περιθώρια για παραπέρα αύξηση των τιμών;

Η εκτίναξη των τιμών του πετρελαίου στα ύψη παρουσιάζεται πολλές φορές σαν να έχει λογική βάση. Είναι οι αυξημένες ανάγκες της Κίνας (της οποίας όντως η οικονομική ανάπτυξη απαιτεί πολύ περισσότερο πετρέλαιο σε σχέση με το παρελθόν), καθώς και οι πρόσφατες αναθεωρημένες προς τα πάνω εκτιμήσεις της ζήτησης στις ΗΠΑ, σε συνδυασμό με τα φυσικά φαινόμενα και τις πολεμικές συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή, που ωθούν στην αύξηση της τιμής του πετρελαίου. Πόσο όμως αυτές οι υπαρκτές παράμετροι μπορούν να δικαιολογήσουν αυτή την απίστευτη εκτίναξη των τιμών;

Ας δούμε τι αναφέρει η τελευταία μηνιαία έκθεση της Διεθνούς Επιτροπής Ενέργειας (IEA) πάνω σ' αυτό το θέμα. Ξεκινάμε με την Κίνα: «Τα προκαταρκτικά στοιχεία υποδηλώνουν ότι η αύξηση της κινέζικης ζήτησης (σ.σ. πετρελαίου) ήταν πιο αδύναμη απ' αυτή που αναμενόταν τον Ιούλιο και οι εκθέσεις της αγοράς υποδηλώνουν ότι δεν είναι πιθανό να παρουσιάσει ανάκαμψη τον Ιούλιο ή τον Αύγουστο. Η κινέζικη ζήτηση μειώθηκε κατά περίπου 1.4% στο δεύτερο τρίμηνο του 2005 και η πρόβλεψη για την ετήσια αύξηση το 2005 αναθεωρήθηκε προς τα κάτω κατά 40 χιλιάδες βαρέλια την

ημέρα (-4.9%), στα 320 χιλιάδες βαρέλια την ημέρα. Αυτή (σ.σ. η αύξηση της ζήτησης) είναι πιο κάτω (κατά 15.4%) από την αύξηση της ζήτησης των 860 χιλιάδων βαρελιών την ημέρα που σημειώθηκε το 2004. Η πτώση αυτή μπορεί να οφείλεται σε ποικίλους παράγοντες που θα μπορούσαν να είναι προσωρινοί και συμπεριλαμβάνουν την κυβερνητική πολιτική τιμών που αποθαρρύνει τις εισαγωγές και τις πιθανές αλλαγές στα αποθέματα (που δεν απεικονίζονται στην αύξηση της ζήτησης που παρουσιάζεται)» (Διεθνής Επιτροπή Ενέργειας - Μηνιαία Έκθεση της Αγοράς Πετρελαίου, 11 Αυγούστου 2005).

Ο κινέζικος γίγαντας καταναλώνει, λοιπόν, περισσότερο πετρέλαιο, όμως η αύξηση συγκρατήθηκε τον τελευταίο χρόνο, λέει η IEA. Και μάλιστα σε ένα ποσοστό διόλου ευκαταφρόνητο, της τάξης του 15% σε σχέση με πέρυσι.

Σε αντίστοιχα συμπεράσματα καταλήγει και η μηνιαία έκθεση του ΟΠΕΚ για τον Αύγουστο, που προβλέπει ετήσια αύξηση της ζήτησης πετρελαίου από την Κίνα γύρω στο 6% έναντι 16% πέρυσι. Παρολαυτά, η Κίνα δεν παύει να παραμένει ένας από τους μεγαλύτερους καταναλωτές πετρελαίου στον κόσμο, με ζήτηση 6.7 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα, αριθμός που ισοδυναμεί με πάνω από το 70% της παραγωγής της Σαουδικής Αραβίας (που είναι και η μεγαλύτερη πετρελαιοπαραγωγός χώρα του κόσμου). Αξίζει, όμως,

να σημειωθεί ότι και η ίδια η Κίνα παράγει πετρέλαιο (σε ποσότητες που ξεπερνούν το 90% της παραγωγής π.χ. του Ιράν ή του Μεξικού, δηλαδή μεγάλων πετρελαιοπαραγωγών χωρών), καλύπτοντας πάνω απ' το μισό της ζήτησης με τη ντόπια παραγωγή.

Τί γίνεται, όμως, με το μεγαλύτερο καταναλωτή πετρελαίου στον κόσμο, τις ΗΠΑ; Σύμφωνα με την ίδια έκθεση της Διεθνούς Επιτροπής Ενέργειας, «θα πρέπει να τονιστεί ότι ακόμα και λαμβάνοντας υπόψη τις προς τα πάνω αναθεωρήσεις των δεδομένων της ζήτησης (σ.σ. πετρελαίου) στις ΗΠΑ, η αύξηση της αμερικάνικης ζήτησης εμφανίζεται να αδυνατίζει στο πρώτο μισό του 2005. Η ζήτηση του πρώτου τριμήνου του 2005 αυξήθηκε κατά 1% έναντι 2.8% της ίδιας περιόδου του 2004. Οι ενδείξεις δείχνουν ότι η αύξηση στο δεύτερο τρίμηνο του 2005 θα είναι επίπεδη (0%), πολύ κάτω από την αύξηση του 4.3% που παρουσιάστηκε στο δεύτερο τρίμηνο του 2004. Αυτά είναι συμβατά με άλλους δείκτες της αύξησης της πετρελαϊκής ζήτησης, που επίσης δείχνουν κάποια επιβράδυνση της ζήτησης. Για παράδειγμα, στο πρώτο μισό του 2005 ο δείκτης του τονάζ του Αμερικάνικου Συνδέσμου Φορτηγών ήταν κατά 2.7% μεγαλύτερος από το 2004, κάτω από την πρόβλεψη του 3% με 3.5%. Τον Ιούλιο του 2005 το τονάζ των φορτηγών ήταν μόλις 0.3% πάνω από τον Ιούλιο του 2004».

Επομένως, ούτε οι ΗΠΑ εμφανίζονται να απαιτούν κάποια ιδιαίτερα αυξημένη ζήτηση για να δικαιολογηθεί αυτή η αύξηση των τιμών. Αν αναλογιστούμε μάλιστα ότι η παγκόσμια παραγωγή πετρελαίου στο δεύτερο τρίμηνο του 2005 ήταν κατά 2.7 εκατ. βαρέλια την ημέρα μεγαλύτερη απ' τη ζήτηση, ενώ τα παγκόσμια αποθέματα συνεχίζουν να αυξάνονται το τελευταίο διάστημα, θα διαπιστώσουμε ότι αυτό που γίνεται σήμερα με το πετρέλαιο δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια προκλητική κερδοσκοπία, μια πρωτοφανής λεηλασία των εισοδημάτων των εργαζόμενων καταναλωτών από μέρους των πετρελαϊκών εταιριών και των διαφόρων απρόσωπων καπιταλιστικών ομίλων που «παίζουν» στο χρηματιστήριο του πετρελαίου. Πράγμα που παραδέχτηκε έμμεσα κι ο ίδιος ο πρόεδρος του ΟΠΕΚ (και υπουργός Πετρελαίου του Κουβέιτ, Σείχης Αχμάντ Αλ Σαμπάχ), υποστηρίζοντας ότι αυτές οι τιμές δεν ανταποκρίνονται στα δεδομένα της αγοράς. Στο μεσοίωνα οι πρίγκιπες και οι φεουδάρχες χρησιμοποιούσαν το σταθί για να λεηλατήσουν, σήμερα τα επονομαζόμενα «hedge funds» φουσκώνουν τις τιμές κατά βούληση ποντάροντας πάνω στο μπαμπούλα της αύξησης της ζήτησης στην Κίνα και τις ΗΠΑ καθώς και στα διάφορα καταστροφικά φαινόμενα της φύσης (όπως ο τυφώνας «Κατρίνα») και τις συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή.

οι έποικοι, ελέγχουν όμως πάνω από το 42% των εδαφών της Δυτικής Οχθης, όπως έχει καταγγείλει η ισραηλινή οργάνωση B'Tselem εδώ και τρία χρόνια (η καταγγελία δημοσιεύτηκε στην εβραϊκή εφημερίδα Haaretz στις 15/5/2002). Σύμφωνα με την οργάνωση αυτή, το 2002 το 6.8% της Δυτικής Οχθης βρισκόταν μέσα

του Σαρόν. Το δικαίωμα κατοχής της είχε πάντα γι' αυτόν περισσότερο κόστος παρά όφελος. Για 5.000 εποίκους, δεκαπλάσιος ισραηλινός στρατός ελέγχου και κατοχής... Και όχι μόνο. Δείτε και εσείς μόνοι σας την τωρινή κατάσταση και σκεφτείτε πάνω στα γεγονότα. Ενώ τα διεθνή ΜΜΕ σχεδόν μονοπωλούν την εικόνα του δήθεν ξεριζωμένου Ισραηλινού εποίκου (πού τότε άραγε ήρθε κι εγκαταστάθηκε σ' αυτή τη γη);, ελάχιστα παρουσιάζουν το Τείχος που κατακερματίζει τα εδάφη μας, αυτά στα οποία ζούμε συνεχώς χιλιάδες χρόνια τώρα, και οδηγεί σε ασφυξία τις κοινότητές μας. Μήπως ακόμη αναφέρονται στα εκατομμύρια ξεριζωμένων Παλαιστινίων προσφύγων της αναγκαστικής διασποράς και στην άρνηση του δικαϊώματος να επιστρέψουν στον τόπο που ζούσαν μέχρι πριν από μερικές δεκαετίες οι ίδιοι, οι γονείς και οι πρόγονοί τους; Πού είναι, τέλος, οι εικόνες του επιθετικού εποίκισμού των Ισραηλινών στη Δυτική Οχθη, που αναπτύσσεται τώρα σε μεγάλη κλίμακα, πολύ μεγαλύτερη από την πολυσυζητημένη απόσυρσή τους από την απομονωμένη και υποβαθμισμένη Λωριδα της Γάζας; Η απόσυρση του Ισραήλ από τη Γάζα, εσείς εδώ είναι τόσο εύκολο να το ανηλεφθείτε, είναι, εκτός από τα προλεγόμενα κι από άλλα που αφορούν το πόσο πραγματική είναι αυτή η απόσυρση, και ένα πολιτικό τέχνασμα που "πιάνει" όταν ελέγχεις τα διεθνή ΜΜΕ και διαθέτεις τη στήριξη ή και τη συνενοχή των ισχυρών δυτικών κυβερνήσεων. Η θυματοποίηση των λίγων εποίκων της Γάζας και οι "δυσκολίες" του Σαρόν είναι μια καλή κάλυψη για περισσότερη σκληρότητα και επιθετικότητα».

■ ... και η ισραηλινή επιθετικότητα

Μιλάμε για μια επιθετικότητα που εκδηλώθηκε μία μέρα μετά την ολοκλήρωση της αποχώρησης, με την απαλλοτρίωση παλαιστινιακών εδαφών για την κατασκευή τμήματος του τείχους του αίσχους γύρω από τον μεγαλύτερο εβραϊκό εποίκισμό στη Δυτική Οχθη, τον Μάαλε Αντουμίν, όπου ζουν 30.000 έποικοι, προσαρτώντας τον έτσι στο ισραηλινό έδαφος. Δέκα μέρες αργότερα, ο ισραηλινός υπουργός Εσωτερικών Γκίλιαντ Χέιμαν αποκάλυπτε (BBC-26/8), ότι ο αριθμός των εποίκων στη Δυτική Οχθη αυξήθηκε περισσότερο από 9.000 άτομα μέσα στο 2005, φτάνοντας τις 246.000 άτομα (μη συμπεριλαμβανομένων των περισσότερο από 200.000 εποίκων στην Ανατολική Ιερουσαλήμ, που καταγγέλλονται ως παράνομοι απ' τον ΟΗΕ). Αύξηση δηλαδή πολύ μεγαλύτερη από τον αριθμό αυτών που αποχώρησαν από τη Λωριδα της Γάζας.

Δυόμιση εκατοντάδες χιλιάδες άτομα

στα «νόμιμα» όρια των εποίκισμών, όμως τα τοπικά και περιφερειακά εβραϊκά συμβούλια έλεγαν άλλο ένα 35.1% έξω απ' τα όρια των περιοχών τους.

Φανταστείτε τι συμβαίνει σήμερα που οι εποίκισμοι στη Δυτική Οχθη επεκτείνονται συνεχώς. Οπως συνεχώς επεκτείνεται και το τείχος «ασφαλείας» των 680 χιλιομέτρων, που θα απομονώσει τη Δυτική Οχθη απ' το Ισραήλ, όπου ήδη έχει κατασκευαστεί το πρώτο τμήμα του γύρω στα 350 χιλιόμετρα.

■ Η αντίσταση συνεχίζεται

Με την ολοκλήρωση του σχεδίου «αποδέσμευσης» από τη Λωριδα της Γάζας δεν συνεχίζεται μόνο η κατοχή στη Δυτική Οχθη αλλά και η αντίσταση. Η αντίσταση που ήταν αυτή που πέτυχε αυτή τη μικρή νίκη. Γιατί παρά το γεγονός ότι η κατοχή συνεχίζεται στη Δυτική Οχθη και μέσω του τείχους οι Σιωνιστές θέλουν να μετατρέψουν τη Γάζα σε φυλακή, η αποχώρηση των εποίκων και του ισραηλινού στρατού απ' τη Λωριδα της Γάζας δεν παύει να αποτελεί μία νίκη της αντίστασης. Μια νίκη που γίνεται πιο κατανοητή αν σκεφτεί κανείς τι απειλές εξαπέλυαν πριν από μερικά χρόνια οι Σιωνιστές που απειλούσαν ότι θα εισβάλλουν στη Λωριδα της Γάζας και θα καταστείλουν οι ίδιοι τις παλαιστινιακές οργανώσεις αντίστασης. Αυτό δεν κατόρθωσαν να το κάνουν. Ετσι λοιπόν, σήμερα, καμία από τις ένοπλες παλαιστινιακές οργανώσεις δεν καταθέτει τα όπλα. Γιατί να τα καταθέσει άλλωστε; Αφού όλοι οι λόγοι που τις έκαναν να πάρουν τα όπλα εξακολουθούν να ισχύουν.

Γι' αυτό και την περασμένη Κυριακή έγινε η πρώτη επίθεση αυτοκτονίας μετά την αποχώρηση των εποίκων απ' τη Λωριδα της Γάζας, στο βόρειο Ισραήλ, που είχε σαν αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό δύο φρουρών ασφαλείας. Μια επίθεση την ευθύνη της οποίας διεκδίκησαν τόσο η Τζιχάντ όσο και οι Ταξιαρχίες Μαρτύρων του Αλ Ακσα. Από την πλευρά της η Χαμάς απειλεί ότι το Ισραήλ θα μετατραπεί σε «κόλαση», αν δεν αποχωρήσει και από τη Δυτική Οχθη. Οι Σιωνιστές απ' τη μεριά τους πιέζουν την Παλαιστινιακή Αρχή να καταστείλει τις ένοπλες οργανώσεις, κάτι όμως που ακόμα και σήμερα φαντάζει εξαιρετικά δύσκολο καθώς η Παλαιστινιακή Αρχή αναζητά ακόμα τρόπους συνεννόησης μαζί τους. Οπως έγινε και κατά την αποχώρηση απ' τη Λωριδα της Γάζας, με κοινή συμφωνία Χαμάς-Φατάχ για να μην ανοίξει ρουθούνι. Η Π.Α. προσπαθεί να διατηρήσει όσο γίνεται περισσότερο την περιβόητη εκχειρίδα. Για πόσο όμως;

■ Ιράκ

Αγκάθι το Σύνταγμα

Στις 27 Αυγούστου ολοκληρώθηκαν τελικά οι μαραθώνιες διαπραγματεύσεις για το νέο σύνταγμα, το οποίο κατατέθηκε για έγκριση στη βουλή, χωρίς να γεφυρωθούν οι διαφορές ανάμεσα στους 15 Άραβες Σουνίτες μέλη της επιτροπής σύνταξης του συντάγματος και τους εκπροσώπους των Κούρδων και των Σιιτών. Οι πρώτοι αρνήθηκαν να βάλουν την υπογραφή τους κάτω από το σχέδιο του νέου συντάγματος και κάλεσαν τον ιρακινό λαό να το καταψηφίσει μαζικά στο δημοψήφισμα της 15ης Οκτωβρίου.

Το πιο επίμαχο ζήτημα, που αποτελεί και την ουσία του νέου συντάγματος, είναι ότι ανοίγει το δρόμο για να μετατραπεί το Ιράκ σε χαλαρή ομοσπονδία, με μια αδύναμη κεντρική κυβέρνηση και περιφερειακές κυβερνήσεις με ενισχυμένες εξουσίες. Συγκεκριμένα, δίνει το δικαίωμα, μέσω δημοψηφίσματος και με απλή πλειοψηφία, σε μια επαρχία να ενωθεί με άλλες και να σχηματίσει έτσι μια περιφέρεια με σημαντική αυτονομία από την κεντρική κυβέρνηση. Οι περιφέρειες αυτές θα διοικούνται από κυβερνήσεις, οι οποίες θα μπορούν, αν το επιλέξουν, να ασκούν μεγαλύτερες νομοθετικές και εκτελεστικές εξουσίες από την κεντρική ομοσπονδιακή κυβέρνηση.

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 108, στην αποκλειστική αρμοδιότητα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης είναι:

- ◆ Η εξωτερική πολιτική
 - ◆ Η εθνική άμυνα
 - ◆ Η δημοσιονομική πολιτική, το εμπόριο και οι δασμοί
 - ◆ Η διαχείριση των υδάτινων πόρων και
 - ◆ Η πραγματοποίηση της γενικής απογραφής του πληθυσμού
- «Όλα όσα δεν περιλαμβάνονται στις αποκλειστικές αρμοδιότητες της ομοσπονδιακής κυβέρνησης είναι στη δικαιοδοσία των περιφερειών. Για εξουσίες που μοιράζονται ανάμεσα στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση και τις περιφέρειες, σε περίπτωση διαφωνίας δίνεται προτεραιότητα στο νόμο της περιφέρειας» (άρθρο 111).

Στην πράξη το νέο σύνταγμα

οδηγεί στον τεμαχισμό του Ιράκ σε τρία κρατίδια: Το κεντρικό στο βόρειο και το σιιτικό στο νότιο Ιράκ, όπου βρίσκονται συγκεντρωμένα τα κοιτάσματα και η παραγωγή πετρελαίου, και το σουνιτικό στο κεντρικό Ιράκ, αποκομμένο από τον πετρελαϊκό πλούτο και συνεπώς αποδυναμωμένο οικονομικά και πολιτικά. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο ακόμη και οι λίγοι Άραβες Σουνίτες πολιτικοί που συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής είναι αναγκασμένοι να καταγγείλουν αυτό το τερατούργημα, που έχει στόχο το διαμελισμό του Ιράκ σε αδύναμα και ευάλωτα κρατίδια για να λυμαίνονται ανεμπόδιστα τον ενεργειακό πλούτο της χώρας οι αμερικάνικοι πετρελαϊκοί κολοσσοί. Η πολιτική βίας και τρομοκρατίας και ενίοτε γενοκτονίας του καθεστώτος της Σαντάμ Χουσεϊν σε βάρος του κούρδικου πληθυσμού στο βορά και του σιιτικού στο νότο χρησιμοποιούνται τόσο από τους Αμερικάνους για να συγκαλύψουν τους πραγματικούς στόχους τους όσο και από τους συνεργάτες τους στο Ιράκ για να αποκρύψουν ότι πίσω από το διαμελισμό του Ιράκ βρίσκονται τα στενά ταξικά τους συμφέροντα, η προσπάθεια να γλείψουν περισσότερα κοκαλάκια από το φαγοπότη των ιμπεριαλιστών.

Φυσικά, μετά τις τελευταίες εξελίξεις δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι τα πράγματα θα εξελιχθούν όπως θέλουν οι αμερικάνοι κατακτητές και οι ιρακίνοι συνεργάτες τους. Η πιθανότητα να μην

εγκριθεί τελικά με το δημοψήφισμα της 15ης Δεκεμβρίου το νέο σύνταγμα είναι μεγάλη, αφού αν καταψηφιστεί σε τρεις από τις δεκαοχτώ επαρχίες της χώρας με τα δύο τρίτα των ψήφων απορρίπτεται. Στις δύο η καταψηφισή του θεωρείται βέβαιη. Ερωτηματικά υπάρχουν μόνο για την επαρχία της Βαγδάτης, όπου θεωρείται κρίσιμη η ψήφος των Σιιτών, στην πλειοψηφία σπαδών του ριζοσπάστη κληρικού Μουκτάντα αλ - Σαντρ.

Στο ζήτημα του νέου συντάγματος υπάρχουν ρωγμές και στις γραμμές των Σιιτών. Το σιιτικό κίνημα, επικεφαλής του οποίου είναι ο Σαντρ,

που συσπειρώνει το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι της νεολαίας και τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα, με τον αραβικό εθνικισμό ως ένα από τα βασικά ιδεολογικά του στοιχεία, τάσσεται κατά της ομοσπονδοποίησης του Ιράκ και βλέπει πίσω από τη δημιουργία σιιτικού κρατιδίου στο νότο την προσπάθεια του ιρακικού καθεστώτος να διευρύνει την επιρροή του στην περιοχή. Ο ίδιος ο Σαντρ έχει δηλώσει ότι απορρίπτει οποιοδήποτε σύνταγμα που συντάσσεται σε συνθήκες κατοχής, ενώ κατά τη διάρκεια των μαραθώνιων διαπραγματεύσεων της επιτροπής για το νέο σύνταγμα εξέφρασε την αντίθεσή του στην ομοσπονδιακή δομή του Ιράκ. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι αντιθέσεις στις γραμμές των Σιιτών πήραν τη μορφή ένοπλης αντιπαράθεσης πρόσφατα στην ιερή πόλη Νατζάφ και στη συνέχεια επεκτάθηκαν σε έξι τουλάχιστον πόλεις, όταν άντρες του Στρατού Μεχντί του κινήματος Σαντρ επιχειρήσαν να ανακαταλάβουν τα γραφεία, τα οποία είχαν εγκαταλείψει στο τέλος των πολυήμερων μαχών με τον αμερικάνικο στρατό, και προσπάθησαν να τους εμποδίσουν ένοπλοι της Ταξιαρχίας Μπαντρ, που συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής και συνδέονται με το Ανώτατο Συμβούλιο για την Ισλαμική Επανάσταση, τη μεγαλύτερη σιιτική πολιτική δύναμη.

Η στάση του Σαντρ απέναντι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 14

Μία η λύση

Αν κάνεις σήμερα ένα αυτοσχέδιο γκάλοπ και ρωτήσεις ποιο είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι απλοί λαϊκοί άνθρωποι, η συντριπτική πλειοψηφία των απαντήσεων που θα εισπράξεις θα περιλαμβάνει τη λέξη «ακρίβεια». Είναι και η περίοδος, βλέπετε, όπου οι οικογένειες πρέπει να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για να καλύψουν αγορές σχολικών ειδών, φροντιστήρια, ενοίκια για σπουδαστές κ.λπ., ενώ τα οικογενειακά ταμεία είναι άδεια μετά τις (μικρές ή μεγαλύτερες) θερινές διακοπές. Από την άλλη, ο κόσμος παρακολουθεί με αγωνία το ράλι των τιμών των καυσίμων και όσο κι αν προσπαθεί να κάνει οικονομία στις μετακινήσεις με το αυτοκίνητο, σκέφτεται πως θα πρέπει σε δύομισι-τρεις μήνες ν' αρχίσει να πληρώνει για θέρμανση τα διπλάσια απ' αυτά που πλήρωνε πέρυσι.

Με το να ξορκίζεις την ακρίβεια, βέβαια, δεν τη μειώνεις. Ούτε με το να απευθύνεσαι στην κυβέρνηση λύνεις το πρόβλημα. Οχι μόνο γιατί η κυβέρνηση δεν έχει καμιά διάθεση να τα βάλει με τους κερδοσκόπους της αγοράς, που στην τούρλα του Σαββάτου βρίσκουν την ευκαιρία να κάνουν τις αρπαχτές τους, αλλά γιατί καμιά κυβέρνηση δεν μπορεί να πάει κόντρα στους σιδερένιους νόμους της καπιταλιστικής αγοράς. Ειδικά όταν αυτή η αγορά είναι ελεύθερη και παγκοσμιοποιημένη, δηλαδή σφραγίζεται από τις τιμές που επιβάλλονται μονοπωλιακά.

Το μεγάλο λάθος που κάνουν οι εργαζόμενοι, μες στην απελπισία τους, είναι ότι αντιμετωπίζουν τον εαυτό τους ως καταναλωτή. Αναθεματίζουν την ακρίβεια όταν πηγαίνουν στο σουπερ μάρκετ, στη λαϊκή, για ν' αγοράσουν κάτι γενικότερα, λες και η μόνη σχέση που έχουν σ' αυτή την κοινωνία είναι η σχέση του αγοραστή προϊόντων και υπηρεσιών. Δεν σκέπτονται εκείνη τη στιγμή ότι εκτός από αγοραστής είναι και πωλητής. Εκτός από καταναλωτής είναι και εργαζόμενος. Έχουν κι αυτοί ένα εμπόρευμα και το πουλάνε: την εργατική δύναμη.

Το εμπόρευμα αυτό έχει τεθεί στη διατίμηση. Ενώ όλα όσα απαιτούνται για τη ζωή της εργατικής οικογένειας ακριβαίνουν, η τιμή του εμπορεύματος που πουλούν οι εργάτες για να εξασφαλίσουν τα μέσα συντήρησής τους αυξάνεται με πολύ πιο αργούς ρυθμούς. Ετσι, τα οικογενειακά ελλείμματα μεγαλώνουν και το αποτέλεσμα είναι ο καταναλωτικός δανεισμός (γι' αυτό κάνει θραύση το πλαστικό χρήμα) και -αναπόφευκτα- η χειροτέρευση των όρων διαβίωσης (όταν ο δανεισμός φτάσει στο «μη παρέκει»).

Το πραγματικό πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι η ακρίβεια, αλλά η ανισορροπία ανάμεσα στην αύξηση των τιμών των απαραίτητων για τη διαβίωση προϊόντων και υπηρεσιών και στην αύξηση της τιμής της εργατικής δύναμης. Η μόνη λύση για τον εργαζόμενο, που δεν έχει άλλη πηγή εσόδων εκτός από το μισθό από τη δουλειά του, είναι να απαιτήσει την αύξησή του σε τρόπο ώστε να διατηρήσει τουλάχιστον σταθερό το επίπεδο διαβίωσής του. Το πρόβλημα δεν είναι η ακρίβεια, αλλά η φτώχεια μισθών και μεροκάματων. Και η λύση είναι η μαχητική συλλογική διεκδίκηση αυξήσεων.

Η προπαγάνδα ήταν άρτια οργανωμένη. Οι εικόνες βομβάρδιζαν καθημερινά το παγκόσμιο τηλεοπτικό κοινό. Πόσοι άραγε να έφαγαν το παραμύθι των εβραίων εποίκων που διώχτηκαν από τη γη τους, γινόμενοι θυσία στο βωμό της ειρήνης; Λίγο ακόμα και θα... συμπάσχαμε μαζί με τα σιωνιστικά καθάρματα...

■ Εγκλήμα

Κάποτε, ήταν υποχρεωτικοί οι έλεγχοι στα αεροπλάνα από εξειδικευμένο επισημονικό-τεχνικό προσωπικό (πτυχιούχοι μηχανικοί). Αυτοί είχαν πιστοποίηση εξειδίκευσης για συγκεκριμένους τύπους αεροσκαφών. Αυτό το σύστημα θεωρήθηκε... δαπανηρό, διότι απαιτούσε μια πληθώρα εξειδικευμένων μηχανικών, οι οποίοι δεν πληρώνονται βέβαια με τον... βασικό μισθό. Από την ΕΕ υιοθετήθηκε η πολιτική των... «ελεύθερων ουρανών» και στο πλαίσιο της καταργήθηκαν αυτοί οι ιδιαίτερα απαιτητικοί έλεγχοι. Οι έλεγχοι πλέον μπορούν να διενεργούνται από απλούς μηχανικούς ή και από τεχνικό προσωπικό που εκπαιδεύουν οι ίδιες οι εταιρίες. Στη χώρα μας, οι σχετικές αλλαγές έγιναν με δύο ρυθμίσεις του ΠΑΣΟΚ (νόμος 2912/2002 και ΠΔ 57/2002). Η ΝΔ ολοκλήρωσε την εγκληματική αυτή πολιτική, με το ΠΔ 147, το οποίο έστειλε για υπογραφή στον πρόεδρο της Δημοκρατίας δυο μόλις μέρες μετά την πώση του Μπόινγκ της ΗΕΛΙΟΣ στο Γραμματικό. Βιάζονταν μάλιστα τόσο πολύ, που έστειλαν το ΠΔ στον Παπούλια να το υπογράψει στα Γιάννινα, όπου βρισκόταν για κάποιες εκδηλώσεις! Γιατί βιάζονταν; Γιατί με το συγκεκριμένο ΠΔ έρχονταν να καλύψουν εκ των υστέρων την αλλαγή του καθεστώτος των ελέγχων, που ήδη είχε ξεκινήσει. Κατάργησαν τους ελέγχους από εξειδικευμένους και πιστοποιημένους αεροναυπηγούς και επέτρεψαν τη διενέργειά τους από «συμβούλους» των εταιριών.

■ Ζυγαριά

Αυτό το μικρό «επεισόδιο» μπορεί να μας δώσει έναν ασφαλή μπούσουλα για τα πραγματικά, τα βαθύτερα αίτια του πολύνεκρου αεροπορικού «ατυχήματος». Η εν λόγω εταιρία αποτελεί απλά ακραίο δείγμα μιας γενικότερης κατάστασης. Η ασφάλεια των πτήσεων και οι ανθρώπινες ζωές μπαίνουν στη ζυγαριά της λογιστικής σχέσης κόστους/οφέλους. Φυσικά, ούτε οι εταιρίες ούτε τα κράτη δέλουν να πέφτουν τα αεροπλάνα. Ομως, η προσπαθείά τους είναι η συνεχής μείωση του κόστους, που οδηγεί στην απόκτηση ανταγωνιστικών πλεονεκτημάτων και στην αύξηση της κερδοφορίας. Άρα, εκ των πραγμάτων χάνεται η ισορροπία στον τομέα

της ασφάλειας. Κάτι να στραβώσει, κάτι να τους ξεφύγει... έγινε το «ατύχημα». Ευνόητο είναι ότι η τάση θα έπρεπε να είναι η ακριβώς αντίθετη. Ενίσχυση των μέτρων ασφάλειας, έλεγχοι και επανέλεγχοι, με αγνόηση των όποιων επιπτώσεων στο κόστος. Αυτό, όμως, δεν είναι καπιταλιστικώς... υγιές και απορρίπτεται. Υστερα από κάθε πολύνεκρη τραγωδία παίρνονται κάποια μέτρα, χωρίς όμως να αναιρείται η βασική κατεύθυνση, η βασική τάση. Μέτρα που κι αυτά σύντομα χαλαρώνουν, μέχρι την επόμενη τραγωδία. Είπαμε, στη ζυγαριά του καπιταλισμού οι ανθρώπινες ζωές μετρούν λιγότερο από τα κέρδη.

■ Λούθηρος

Τον είπαν δάμαλο, τον είπαν, μπουχέσα, κάποιοι τον αποκαλούν μπουλή, αυτός όμως προτιμά να τον φωνάζουν Λούθηρο. Δεν εξηγείται διαφορετικά η εμμονή του Καραμανλή στη λέξη «μεταρρύθμιση». Πάρτε όλες τις τελευταίες παρεμβάσεις του, προσθέστε σ' αυτές τις δηλώσεις του Ρουσόπουλου και μετρήστε πόσες φορές υπάρχει η λέξη «μεταρρύθμιση». Θα εκπλαγείτε. Όλα τα παλιά ιδεολογήματα («νέα διακυβέρνηση», «αλλαγή», «διαρθρωτικές τομές» κ.λπ.) έχουν εξαφανιστεί και έχουν αντικατασταθεί από τη λέξη «μεταρρύθμιση», που κλίνεται σε όλες τις πτώσεις, στον ενικό και τον πληθυντικό. Πλην όμως, ατύχησαν οι επικοινωνιολόγοι της Ρηγίλλης. Ο

εκλεκτός τους δεν μπορεί να μείνει στη νεοελληνική πολιτική ιστορία ως μέγας μεταρρυθμιστής, διότι απλούστατα δεν μεταρρυθμίζει τίποτα. Διαχειρίζεται τον ελληνικό καπιταλισμό και μάλιστα σε μια φάση κρίσης, που δεν αφήνει περιθώρια για ωραιοποιήσεις.

■ Θηλιά

Το ποσό των 700 εκατομμυρίων ευρώ έφτασαν τα «διακοποδάνεια» του φε-

■ Χωρίς αέρα

Όταν μετά το σφύριγμα της έναρξης του μεγάλου ντέρμπι της προμιέρας παίκτες και θεατές κλήθηκαν να τηρήσουν ενός λεπτού σιγή, πιστέψαμε προς στιγμήν ότι ήταν για τον 16χρονο που σκοτώθηκε την προηγούμενη μέρα σε μια σχολική αυλή πανηγυρίζοντας ένα γκολ. Φευ, ο σπικερ μας έβγαλε αμέσως από την αυταπάτη. Η τιμή ήταν για τον θάνατο του συνθέτη που είχε γράψει τον ύμνο του Παναθηναϊκού. Ο 16χρονος Βούλγαρος δεν είχε θέση στο λαμπερό πρωτάθλημα των καπιταλιστών της σόου μπιζ. Αυτός ήταν βγαλμένος από άλλες εποχές, παραφωνία στην εποχή της εμπορευματοποίησης των πάντων. Ήταν βγαλμένος από τις εποχές της αλάνας, όπου παίζαμε μπάλα όλοι, σχετικοί και άσχετοι, μπαλαδόροι και άμπαλοι. Τώρα δεν υπάρχουν αλάνες. Ακόμα και το παιχνίδι εμπορευματοποιήθηκε. Για να παίξει μπάλα το παιδί πρέπει ο γονιός να πληρώσει σε κάποια «Ακαδημία», σε κάποιο γήπεδο 5Χ5, σε κάποια «ερασιτεχνική» ομάδα. Ακόμα και οι αυλές των σχολείων είναι εγκαταλειμμένες στην τύχη τους. Εκεί κατέφυγε η παρέα των παιδιών, που προφανώς δεν είχε να πληρώσει σε κάποιο 5Χ5. Χρησιμοποιώντας ένα τέρμα του χάντμπολ, που δεν είχε καμιά στήριξη στο έδαφος. Κρεμάστηκε για να πανηγυρίσει το γκολ ο πισιρικός και το δοκάρι τον πλάκωσε! Για τα παιδιά της φτωχολογιάς δεν υπάρχει ούτε αέρας...

τινού καλοκαιριού και τους 140.000 οι δανειολήπτες, σύμφωνα με στοιχεία που έγιναν γνωστά από τις τράπεζες. Φυσικά, οι τράπεζες γνωρίζουν πολύ καλά ότι μεγάλο μέρος απ' αυτά τα «διακοποδάνεια» χρησιμοποιήθηκαν για την αποπληρωμή προηγούμενων δανείων. Αυτό, όμως, δεν τις απασχολεί. Μηχανεύονται διάφορα διαφημιστικά τερτίπια ώστε μέσω της ανακύκλωσης του δανεισμού να εισπράτουν τα υπόλοιπα των προηγούμενων δανείων τους (με τους τεράστιους τόκους, φυσικά) και να διευρύνουν συνέχεια τη βάση του δανεισμού. Δείγμα μιας κοινωνίας στην οποία οι εργαζόμενοι έχουν παραιτηθεί από κάθε διεκδίκηση, από κάθε προσπάθεια να πληρωθεί η δουλειά τους τουλάχιστον έτσι που να τους επιτρέπει να διατηρήσουν το βιοτικό τους επίπεδο, και τη βγάζουν με δανεικά, υπονομεύοντας το ίδιο τους το μέλλον. Μέχρι τότε;

■ Προκαλούν κιόλας

Μαζί με το μπουγιουρντί των νέων αυξήσεων, η ΔΕΗ εξέδωσε και μια ανακοίνωση στην οποία εμμέσως πλην σαφώς έλεγε ότι κριτήριο της τιμολογιακής της πολιτικής είναι η κερδοφορία της, για να μπορεί η διοίκησή της να εμφανίσει ικανοποιητικό οικονομικό αποτέλεσμα στη συνέλευση των μετόχων. Δεν έχουν πλέον δισταγμό κανένα. Μια επιχείρηση που την έχει χρυσοπληρώσει ο ελληνικός λαός, που έχει χτιστεί με το αίμα του επί μισό αιώνα, την έχουν μετατρέψει σε καθαρά κερδοσκοπική (βάζοντάς τη στο χρηματιστήριο) και καμαρώνουν που βγάζουν υπερκέρδη επιβάλλοντας υπέρογκες αυξήσεις.

■ Αμερικανάκια

Σάλος ξέσπασε στην Αμερική, επειδή ο ευαγγελιστής ιεροκήρυκας Π. Ρόμπερτσον ζήτησε από την εκπομπή του να δολοφονηθεί ο πρόεδρος της Βενεζουέλας Ούγο Τσάβες, γιατί μια δολοφονία θα κοστίζει στην Αμερική λιγότερο απ' όσο ένας πόλεμος για την ανατροπή του. Έτσι, που παρουσιάστηκαν τα πράγματα είναι σαν ο Ρόμπερτσον να είναι κάποιος φανατικός ακροδεξιός θρησκόληπτος στον οποίο δεν πρέπει κανείς να δίνει ιδιαίτερη σημασία. Όμως, ο Ρόμπερτσον δεν είναι κανένας τυχαίος. Είναι εξέχον στέλεχος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος, υπήρξε αντίπαλος του Μπους στη διεκδίκηση του χρίσματος και η εκπομπή του έχει μεγάλη θεαματικότητα. Κάτι τέτοιοι τύποι διαμορφώνουν τη λεγόμενη κοινή γνώμη στην Αμερική. Μπορεί σε μας αυτά που λέει ν' ακούγονται γραφικά, όμως κάπως έτσι διαμορφώνουν τη συνείδησή τους τα «αμερικανάκια».

■ Φοβική κοινωνία

Στην Αγγλία, πάλι. λανσάρονται σακίδια πλάτης διαφανή, ώστε το περιεχόμενό τους να είναι ορατό τοις πάσι. Έτσι, όποιος ταξιδεύει με το μετρό ή το λεωφορείο ή απλώς περπατά στο δρόμο θα μπορεί να ξέρει αν δίπλα του κάθεται ή βαδίζει κάποιος βομβιστής. Η υπόθεση είναι, βέβαια, γελοία, γιατί κάλλιστα μια βόμβα μπορεί να καμουφλαριστεί σε συσκευασία σερβιέτας ή κουτιού προφυλακτικών για να μην προκαλεί υποψίες. Με τη γελοιότητά της, όμως, μας δείχνει πού μπορεί να φτάσει μια φοβική κοινωνία η οποία δεν έχει τη δύναμη να τα βάλει με την ιμπεριαλιστική πολιτική της κυβέρνησής της.

■ Σκλαβοπάζαρα

Ιαπωνική εταιρία πληροφορικής υποχρέωσε όσους/ες εκδήλωσαν ενδιαφέρον να προσληφθούν σε κάποιες θέσεις εργασίας που προκήρυξε να ανέβουν με τα πόδια στην κορυφή του βουνού Φούτζι. Εκεί, περίμεναν τα στελέχη της εταιρίας (που είχαν ανέβει με ελικόπτερο, φυσικά), για να πάρουν συνέντευξη από τους εξουθενωμένους υποψήφιους εργαζόμενους που είχαν καταφέρει να σκαρφαλώσουν σ' ένα βουνό ψηλότερο από τον Ολυμπο. Στις τηλεοπτικές κάμερες τα στελέχη της εταιρίας εξήγησαν με το γνωστό γιαπωνέζικο χαμόγελο, ότι έκριναν απαραίτητη τη δοκιμασία, γιατί όποιος υπέβαλε τον εαυτό του σ' αυτή παναπέ πως θέλει πάρα πολύ τη δουλειά και είναι έτοιμος να υποβληθεί σε δυσίες για να την κατακτήσει. Προφανώς, από εκεί είχε δανειστεί τις ιδέες ένας έλληνας καπιταλιστής που υποχρέωνε τις εργαζόμενες να κάνουν ομαδική γυμναστική (εκτός ωραρίου, βέβαια) και να τραγουδούν τον ύμνο της εταιρίας. Αποδρασμένοι από το περίσσευμα εργατικών χεριών οι καπιταλιστές μετατρέπουν τις επιχειρήσεις σε κάτεργα και τις αγορές εργασίας σε σκλαβοπάζαρα. Σε λίγο, θα στήνουν αγώνες κικ μπόξινγκ και εκείνος που θα καταφέρει να ρίξει νόκ άουτ όλους τους άλλους θα κερδίζει τη θέση εργασίας, πείθοντας έτσι το αφεντικό ότι είναι έτοιμος να υποστεί τα πάντα για να προσληφθεί.

Σε μια πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή, υπερασπιζόμενος το σύστημα παρακολούθησης με τις κάμερες, ο υπουργός Δημόσιας Τάξης Γ. Βουλγαράκης επιστράτευσε το εξής επιχείρημα: «Σ' ένα έγκλημα που διαπράττεται στην Πανεπιστημίου, αν έχω τη δυνατότητα να πλησιάσω το πρόσωπο του δολοφόνου, δεν θα το κάνω; Ποιανού προσωπικότητα υπερασπιζόμαστε τότε;».

Ουδείς από τους αντιπολιτευόμενους είχε τη στοιχειώδη ευφυΐα (ή μήπως δεν είναι θέμα ευφυΐας αλλά πολιτικής βούλησης;) να θέσει στον υπουργό το απλό ερώτημα: Πόσα εγκλήματα έχουν γίνει μέχρι σήμερα στην Πανεπιστημίου και διέφυγαν οι δολοφόνοι, ώστε να δεχτούμε το επαχθές βάρος της συνεχούς παρακολούθησής μας από ηλεκτρονικούς χαφιέδες;

Το «επιχείρημα» Βουλγαράκη, που στηρίζεται σε μια εξωφρενική υπόθεση, η οποία δεν εδράζεται σε κανένα στοιχείο της πραγματικότητας, αποτελεί χαρακτηριστικό δείγμα πρακτικής εφαρμογής της στρατηγικής του φόβου. Μιας στρατηγικής που ακολουθείται από τις κυβερνήσεις των καπιταλιστικών κρατών, ιδιαίτερα των

«απελευθερωμένων». Πριν δυο-τρεις δεκαετίες οι παπάδες συμβούλευαν τους σχετικά λίγους φανατικούς πιστούς να κάνουν τα μπάνια των παιδιών τους Ιούνη-Ιούλη και όχι τον Αύγουστο, διότι τότε ενσκήπτουν στις ελληνικές παραλίες οι «ξένοι» που είναι «αλάδωτοι» και κουβαλούν αρρώστιες. Σήμερα μπορεί να μην κάνουν τα ίδια κηρύγματα (είναι και το όφελος της τουριστικής «βιομηχανίας», βλέπετε), όμως το ποίμνιο στα θρησκευτικά μαντριά είναι πολυπληθέστερο και υφίσταται συνεχή πλήση εγκέφαλου. Αλλωστε, τί άλλο παρά καλλιέργεια του φόβου είναι η έννοια της «αμαρτίας»; Ακόμα και η μάλιστα των ναρκωτικών αντιμετωπίζεται με φοβικό τρόπο. Με εργαλεία βγαλμένα από το σπλοστάσιο του αγγλοσαξονικού πουριτανισμού, τα οποία στη θέση της χημικής εξάρτησης βάζουν άλλου είδους εξαρτήσεις, μη θανατηφόρες βιολογικά αλλά θανατηφόρες κοινωνικά.

Η καλλιέργεια του φόβου ξεκινά από την παιδική ηλικία ακόμα: φόβος μη χτυπήσει το παιδί, φόβος μη μπλέξει με «κακές παρέες», φόβος μη μπλέξει με ναρκωτικά, φό-

όμως, έχει ότι και πάλι πρόκειται για διαχείριση του φόβου, για αναζήτηση της ασφάλειας με άλλα μέσα και όχι για ξεπέραςια μιας φοβικής κοινωνικής συμπεριφοράς που αναζητά προστάτες και σωτήρες, μ' έναν περισσότερο ή λιγότερο μεσοσιανικό τρόπο.

Και βέβαια, η ευθύνη για τις φοβικές κοινωνικές συμπεριφορές δεν ανήκει μόνο στα κράτη και στους θεσμούς-μηχανισμούς τους (που στο κάτω-κάτω κάνουν τη δουλειά τους, κοιτάζουν το συμφέρον τους), αλλά και στις ίδιες τις εργαζόμενες τάξεις. Ας είμαστε ειλικρινείς και ας μην ταλανιζόμαστε με φιλοσοφικά ερωτήματα του τύπου «η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό την κότα». Τα ΜΜΕ όντως παίζουν σημαντικό ρόλο. Αυτός ο ρόλος, όμως, έγινε τόσο σημαντικός γιατί βρήκε εύφορο κοινωνικό έδαφος. Έτσι, δημιουργείται μια αμφίδρομη (διαλεκτική) σχέση, στην οποία τα ΜΜΕ δια-

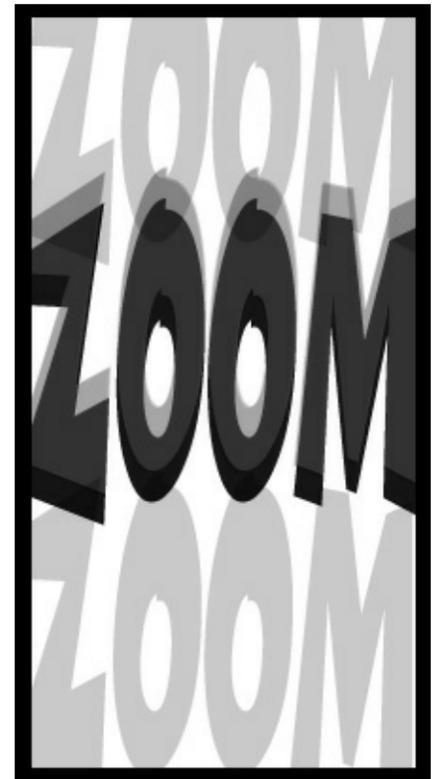
Η στρατηγική του φόβου και η συναίνεση

αναπτυσσόμενων, με ιδιαίτερη επιτυχία πρέπει να πούμε, χάρη και στον αναβαθμισμένο ρόλο που διαδραματίζουν τα ΜΜΕ, ιδίως τα ηλεκτρονικά, στις σύγχρονες κοινωνίες. Βλέπουμε, για παράδειγμα, στη σημερινή Αγγλία ο φόβος να φωλιάζει σε κάθε γωνιά του κοινωνικού σώματος και να εκφράζεται ακόμα και με γελοιότητες, όπως η χρήση διαφανών σακιδίων πλάτης, για να φαίνεται το περιεχόμενό τους (λες και είναι δύσκολο να καμουφλαριστεί ένας εκρηκτικός μηχανισμός στο εσωτερικό ενός διαφανούς σακιδίου). Αυτά τα φαινόμενα τα έχουμε δει και στη χώρα μας. Έχουμε δει «νοικοκυραίους» να κροδαίνουν καραμπίνες μπροστά στις φιλόξενες τηλεοπτικές κάμερες, που υποδαύλιζαν την ξενοφοβία και το ρατσισμό. Έχουμε δει διαδηλώσεις για να μη φύγουν αστυνομικά τμήματα από γειτονιές. Το βλέπουμε -αν θέλετε- στο ιδιαίτερα ψηλό ποσοστό νέων που γίνονται υποψήφιοι στις αστυνομικές σχολές, ακόμα και με ψηλές βαθμολογίες. Η περιφρόνηση και η απαξίωση που συνόδευε τη δουλειά του μπάτσου τείνει να εξαφανιστεί σε μια κοινωνία που γίνεται ολοένα και περισσότερο φοβική, με αποτέλεσμα να αναζητά «προστασία».

Οι σύγχρονες καπιταλιστικές κοινωνίες γίνονται ολοένα και περισσότερο φοβικές. Οχι μόνο σε πλευρές της ζωής που άπτονται άμεσα των μεγάλων πολιτικών και κοινωνικών συγκρούσεων, αλλά και σε τομείς της καθημερινότητας. Ποιος μπορεί να ξεχάσει, για παράδειγμα, την κατευθυνόμενη υστερία για τον κίνδυνο του AIDS, που έτεινε να καταστρέψει κι αυτή ακόμα τη χαρά του έρωτα, ενσταλλάζοντας το φόβο και την υποψία ανάμεσα στους νέους; Ένας «χαί τεκ» πουριτανισμός καλύπτει απλές εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής, που κατά τα άλλα εμφανίζεται αρκούτσως

βος για το ένα, φόβος για το άλλο, φόβος για όλα, έλεγχος σε όλα, πειθαρχία τύπου ιησουϊτικού μοναστηριού, καθορισμός στόχων, κανένας βαθμός ελευθερίας, καμιά πραγματική χαρά, αλλά μια χαρά καθορισμένη από αντιδραστικές κοινωνικές νόρμες, νεκρή, βολασαωμένη. Έτσι, οι νέες γενιές μεγαλώνουν σ' ένα φοβικό κλίμα, το οποίο αποκλείει ή ευνουχίζει και αποδυναμώνει εκδηλώσεις συλλογικότητας και αλληλεγγύης και οδηγεί στον ατομοκεντρισμό. Έναν ατομοκεντρισμό που σφραγίζει στη συνέχεια τις πιο σοβαρές εκδηλώσεις της κοινωνικής ζωής, αυτές που αφορούν τα ζητήματα της ταξικής πάλης και τη διαμόρφωση κοινωνικών προταγμάτων και κοινωνικών-πολιτικών ρευμάτων.

Μια κοινωνία που φοβάται είναι ευεπίφορη στην καλλιέργεια νέων φόβων, ακόμα και όταν αυτοί αναφέρονται σε φανταστικούς εχθρούς. Μια κοινωνία που φοβάται αναγκαστικά αναζητά προστάτες. Προστάτες που θα καθησυχάσουν τους φόβους τους και οι οποίοι κατά τεκμήριο θα πρέπει να είναι πιο δυνατοί ή μάλλον να εμφανίζονται ως τέτοιοι. Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε ότι αυτή την ιδιότητα μπορούν να έχουν τα κράτη, που διαθέτουν στρατό, αστυνομίες, μυστικές υπηρεσίες, δικαστήρια. Προσέξτε, λέμε τα κράτη και όχι οι κυβερνήσεις. Διότι οι κυβερνήσεις έρχονται και παρέρχονται, όμως τα κράτη -ιδιαίτερα τα ιμπεριαλιστικά- αποτελούν σταθερές αξίες. Η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία προσφέρει τη δυνατότητα της επιλογής. Οι πολίτες-ψηφοφόροι μπορούν να επιλέξουν εκείνη την κυβέρνηση που στους περισσότερους θα εγγυάται την καλύτερη διαχείριση του φόβου τους. Καμιά φορά οι εξαγγελίες αυτής της κυβέρνησης μπορεί να έχουν φιληρηνικό, ήπιο, συναινετικό χαρακτήρα. Σημασία,

μορφώνουν κοινωνικές αντιλήψεις και συμπεριφορές και η κοινωνία, ενσωματώνοντας αυτές τις αντιλήψεις και συμπεριφορές, ενθαρρύνει τα ΜΜΕ να «βελτιώσουν» τις παρεμβάσεις τους και να αναβαθμίσουν το ρόλο τους.

Αυτή η κατάσταση παρακμής οφείλεται πρωτίστως στην υποχώρηση των μεγάλων κοινωνικών κινήματων και στο χτύπημα που έχουν δεχτεί τα απελευθερωτικά προτάγματα που σφράγισαν τον εικοστό αιώνα. Η αστική τάξη δεν άφησε ανεκμετάλλευτο το σοκ που υπέστησαν οι εργαζόμενες μάζες από την παταγωδή κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού». Είχε τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να παρέμβει, συνοδεύοντας αυτή την παρέμβαση με μια ολομέτωπη και παρατεταμένη επίθεση για τη συντηρητική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού (νεοφιλελευθερισμός, παγκοσμιοποίηση, αμερικανική ηγεμονία κ.λπ.). Κοινωνίες που έχουν ηττηθεί, που δεν αγωνίζονται, δεν ματώνουν γίνονται κοινωνίες φοβικές και ατομοκεντρικές και κατά συνέπεια υποταγμένες και συναινετικές.

Μια πλευρά, λοιπόν, μιας σύγχρονης επαναστατικής τακτικής είναι και η καταπολέμηση της στρατηγικής του φόβου, που προϋποθέτει την απαλλαγή των ιδίων των επαναστατών από πουριτανιστικά στερεότυπα που εμφολοχωρούν στη σκέψη τους. Επαναστατική τακτική σημαίνει να αλλάξεις όχι μόνο το περιεχόμενο αλλά και τη μορφή.

Πέτρος Γιώτης

■ Σωληνουργία Κορίνθου

Ενα ακόμη λουκέτο

Στο δρόμο πετάχτηκαν την περασμένη Δευτέρα οι 135 εργάτες που είχαν απομείνει στα «Σωληνουργεία Κορίνθου». Η επιχείρηση, που ανήκει στον όμιλο Στασινόπουλου, έγινε γνωστή στο πανελλήνιο το 2003, όταν μια φονική έκρηξη έστειλε στον τάφο 6 εργάτες και άφησε άλλους 3 σακατεμένους. Αποδείχτηκε τότε ότι σε μια μεγάλη (για τα ελληνικά δεδομένα) βιομηχανία του μεταλλουργικού κλάδου επικρατούσαν συνθήκες μεσαιωνικού εργαστήριου, χωρίς να τηρούνται στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας.

Ενα χρόνο μετά, άρχισαν οι απολύσεις με τη μορφή της «εθελούσιας εξόδου». Το προσωπικό μειώθηκε περίπου κατά το ένα τρίτο. Πλην, όμως, ουδείς συγκινήθηκε. Ούτε οι κρατικοί αρμόδιοι ούτε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Στα τέλη του Ιουλίου, η επιχείρηση έθεσε τους εργάτες σε διαθεσιμότητα, χωρίς να τους πει ότι ετοιμάζεται να βάλει λουκέτο. Και πάλι ουδείς συγκινήθηκε. Την Πέμπτη 25 Αυγούστου τους ενημέρωσε ότι τη Δευτέρα (29 Αυγούστου) θα πιάσουν και πάλι δουλειά. Τη Δευτέρα, όμως, βρέθηκαν μπροστά στην ανακοίνωση

της διακοπής εργασιών της επιχείρησης «λόγω της επίμακρής παρατεινόμενης έλλειψης παραγγελιών που προκλήθηκαν από την συνεχώς αυξανόμενη ένταση του ανταγωνισμού στην παγκοσμιοποιημένη αγορά χαλυβδοσωλήνων μικρής και μεσαίας διαμέτρου».

Η επιχείρηση, φυσικά, κάνει τη δουλειά της. Χρόνια ολόκληρα έστυψε τους εργάτες, αναγκάζοντάς τους να δουλεύουν σε ένα απαρχαιωμένο εργοστάσιο, με πρωτοφανή ένταση εργασίας και κίνδυνο ζωής (οι 6 νεκροί και οι 3 σακατεμένοι μαρτυρούν του λόγου το αληθές), χωρίς να κάνει κανένα εκσυγχρονισμό, τώρα βάζει λουκέτο, γιατί ο όμιλος Στασινόπουλου έκρινε ότι τον συμφέρει να μεταφέρει σε άλλες δραστηριότητες τα κεφάλαιά του. Τί γίνεται, όμως, με τις 135 οικογένειες που θα μείνουν χωρίς εισόδημα, σε μια περιοχή όπου την τελευταία τριετία έκλεισαν τρία ακόμη μεγάλα εργοστάσια;

Απάντηση στο ερώτημα μπορούν να δώσουν μόνο οι ίδιοι οι εργάτες των Σωληνουργείων και οι εργαζόμενοι και άνεργοι του νομού. Κανένας άλλος.

Επίσχεση εργασίας στη «Σεξ Φορμ»

Η «Σίσερ Πάλκο» έκλεισε και μετέφερε το εργοστάσιό της στα Βαλκάνια. Η «Τριοήμφ» το ίδιο. Σειρά έχει η «Σεξ Φορμ»; Αυτό το ερώτημα απασχολεί τις 500 περίπου εργάτριες της επιχείρησης, που από την περασμένη Δευτέρα έχουν ξεκινήσει επίσχεση εργασίας, διεκδικώντας τα δεδουλευμένα που τους χρωστάει η επιχείρηση.

Την 1η Αυγούστου η επιχείρηση έβγαλε σε άδεια το προσωπικό, χωρίς να εξοφλήσει τον Ιούλη και να καταβάλει το επίδομα άδειας, όπως έχει υποχρέωση. Επειδή η οργή στο προσωπικό ξεχειλίσει (πώς να πας έστω και λίγες μέρες διακοπές, όταν δεν έχεις πληρωθεί από τη δουλειά σου;), η διοίκηση υποσχέθηκε ότι θα εξοφληθούν μέχρι τις 8 Αυγούστου. Στις 10 Αυγούστου, όμως, οι εργάτριες βρήκαν στο λογαριασμό

τους μόνο την εξόφληση του Ιουλίου. Ετσι, την περασμένη Δευτέρα που το εργοστάσιο θα ξαναλειτούργουσε, οι εργάτριες είχαν λαμβάνειν το επίδομα άδειας και το μισθό του Αυγούστου. Βρίσκονταν δηλαδή στο ίδιο σημείο που βρίσκονταν και στο τέλος Ιουλίου. Επειδή τα ίδια είχαν τραβήξει και το Πάσχα, προχώρησαν σε επίσχεση εργασίας, αρνούμενες να πιάσουν δουλειά αν προηγουμένως δεν εξοφληθούν.

Η διοίκηση προσπάθησε να μαζέψει τις εργάτριες μέσα στο εργοστάσιο, τάχα για να τους μιλήσει, λήγες μόνο, όμως, ήταν αυτές που «ταίμησαν», για να βρεθούν μπροστά σε νέα έκπληξη. Ουδείς εμφανίστηκε να τους μιλήσει, να τους δώσει εξηγήσεις. Είναι φανερό ότι κάτι «ψήνεται» κι αυτό το κάτι μπορεί να σταματήσει μόνο από εργάτριες αποφασισμένες.

■ Μονιμότητα και εργασιακές σχέσεις στις ΔΕΚΟ

Ο ΟΤΕ δείχνει το δρόμο

Η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων στις ΔΕΚΟ και η κατάργηση της μονιμότητας είναι ο επόμενος στόχος του «μεταρρυθμιστικού» προγράμματος της κυβέρνησης Καραμανλή. Την πρόθεσή της αυτή ουδέποτε έκρυψε η κυβέρνηση, γι' αυτό και τα στελέχη της δήλωσαν ευθύς εξαρχής πως η συμφωνία που υπογράφηκε στον ΟΤΕ, ανάμεσα στη διοίκησή του και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της επιχείρησης θα αποτελέσει τον πιλότο για το σύνολο των ΔΕΚΟ. Αλλωστε, μια τέτοια εξέλιξη είναι συμβατή και με την πορεία ιδιωτικοποίησης των ΔΕΚΟ.

Σύμφωνα με πληροφορίες από το κυβερνητικό στρατόπεδο, το σχετικό νομοσχέδιο προγραμματίζεται να κατατεθεί στη Βουλή τον Οκτώβριο και θα περιλαμβάνει γενικότερα θέματα των ΔΕΚΟ, με σκοπό να μετατραπούν αυτές σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν με καθαρά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, ώστε να ξεκινήσει μια διαδικασία «εξυγίανσης» και να γίνουν έτσι ελκυστικές για τους «στρατηγικούς επενδυτές». Οπως είναι γνωστό, μια από τις απαιτήσεις που έχουν οι καπιταλιστές που έχουν τη δυνατότητα να μπουν στις ΔΕΚΟ και να αναλάβουν το μάνατζμντ τους είναι η ανα-

τροπή του εργασιακού καθεστώτος που έχει κατακτηθεί σ' αυτές και η αποκατάσταση εργασιακών σχέσεων όπως στον ιδιωτικό τομέα (η περίπτωση «ευελξία»). Για να διευκολύνει το πέρασμα στο νέο καθεστώς αυτό θα ισχύει για όσους θα προσλαμβάνονται από εδώ και πέρα (όπως στον ΟΤΕ). Μ' αυτόν τον τρόπο, μέσα σε λίγα χρόνια η κατάσταση μπορεί ν' αλλάξει ριζικά, αφού θα υπάρχουν εργαζόμενοι δυο ταχυτήτων και η ποσοτική σχέση ανάμεσά τους θα αλλάζει συνεχώς υπέρ της δεύτερης κατηγορίας. Δεν αποκλείεται να εφαρμοστούν ακόμα και προγράμματα «εθελούσιας εξόδου», όπως στον ΟΤΕ και σε ορισμένες τράπεζες.

Ο αναπληρωτής κυβερνητικός εκπρόσωπος Ε. Αντώνιος, που ρωτήθηκε σχετικά στις αρχές της εβδομάδας, δεν διέψευσε την ειδηση. «Δεν υπάρχει κάτι καινούργιο» ήταν η απάντησή του, ενώ όταν τέθηκαν υπόψη του δημοσιεύματα σε όλες σχεδόν τις κυριακάτικες εφημερίδες απάντησε ότι «δεν υπάρχει καμιά άρση της μονιμότητας». Έκανε δηλαδή το συνηθισμένο παιχνίδι με τις λέξεις. Γιατί το «δεν υπάρχει κάτι καινούργιο» δεν αποκλείει να υπάρξει σε λίγες μέρες, ενώ το «δεν υπάρχει καμιά άρση της μονιμότη-

τας» αναφέρεται στους σημερινούς εργαζόμενους και όχι σε όσους θα προσληφθούν στο μέλλον. Είναι φανερό, ότι η κυβέρνηση δεν θέλει ν' ανοίξει αυτό το θέμα ενόψει της ανόδου του Καραμανλή στη Θεσσαλονίκη. Δεν θέλει να πυκνώσει μόνη της τις αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που θα γίνουν και να ισχυροποιήσει τη θέση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Επειδή στις περισσότερες ΔΕΚΟ δεν διαφαίνεται δυνατότητα επίτευξης συμφωνίας με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, η κυβέρνηση προσανατολίζεται στη νομοθετική παρέμβαση. Το ενδεχόμενο αντιδράσεων και απεργιακών κινητοποιήσεων δεν φαίνεται να την ανησυχεί ιδιαίτερα. Πρώτα-πρώτα δεν έχει κανένα λόγο να φοβάται τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία η οποία έδωσε σαφή δείγματα γραφής και στην περίπτωση της συμφωνίας στον ΟΤΕ και (πολύ περισσότερο) στην περίπτωση του ασφαλιστικού των τραπέζι-πυλών. Από την άλλη, ποντάει ιδιαίτερα στο γενικότερο κοινωνικό κλίμα που έχει δημιουργηθεί. Οι θεωρίες περί «ρεπρέ» και «προνομίου» δεν είναι καινούργιες. Έχουν πρωτολανσαριστεί από το ΠΑΣΟΚ, στο οποίο ανήκει η συνδικαλιστική γραφειοκρα-

τία που θα σταθεί απέναντι από την κυβερνητική «μεταρρύθμιση». Αυτή η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν είναι μόνο πολιτικά αναξιόπιστη (διότι τόσα χρόνια έκανε πλάτες στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ). Είναι και κοινωνικά έκθετη, διότι προωθούσε συντεχνιακές αντιλήψεις και συμπεριφορές, διασπώντας έτσι την ενότητα της εργατικής τάξης σε κρίσιμες καμπές. Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το κλίμα ήττας, απάθειας και αδιαφορίας που υπάρχει μέσα στην εργατική τάξη, δημιουργούν μια κατάσταση που διευκολύνει τα σχέδια της κυβέρνησης.

Φυσικά, τίποτα δεν μπορεί να θεωρηθεί τελειωμένο. Δεν μπορεί κανείς να προκαθορίσει την έκβαση μιας μάχης που ακόμα δεν έχει ξεκινήσει. Σημειώνουμε, όμως, το δυσμενές κλίμα που υπάρχει αυτή τη στιγμή, το οποίο η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αντιμετωπίζει με μακαριότητα. Δεν κάνει καν τα στοιχειώδη, να ενημερώσει τους εργαζόμενους και να πυροδοτήσει διαδικασίες συζήτησης και λήψης αποφάσεων. Ολα τα κρατάει στα δικά της χέρια. Ορος, λοιπόν, για να δοθεί με αξιώσεις αυτή η μάχη είναι να ξεκινήσουν διαδικασίες «αυτόνομες» μέσα στους εργαζόμενους.

Το σύντομο καλοκαίρι του ελληνικού καπιταλισμού

Σαν γύφτικο σκεπάρνι καμάρωνε ο ρυθμός ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού το πρώτο εξάμηνο του 2005 ήταν περίπου 3,5% και στο ίδιο επίπεδο αναμένεται να κινηθεί και το δεύτερο εξάμηνο. Βέβαια, μονόλογο έκανε και ουδείς σηκώθηκε να του πει ότι δεν μπορεί να καμαρώνει, όταν η πρόβλεψη που ο ίδιος έκανε στον κρατικό προϋπολογισμό πριν από οχτώ μήνες ανέβαζε το ποσοστό ανάπτυξης στο 3,9%. Εμείς, όμως δεν θέλουμε να μείνουμε σ' αυτό. Ήταν σίγουρο ότι το 3,9% δεν μπορούσε να πιαστεί. Αλλά και το 3,5% είναι σχετικά ψηλό, αφού οι προβλέψεις της Κομισιόν έκαναν λόγο ακόμα και για 2,8% με 3%.

Το ερώτημα είναι πως παρέμεινε το ποσοστό ανάπτυξης στο σχετικά ψηλό 3,5%. Μήπως υπήρξε κανένας ξαφνικός αναπτυξιακός άνεμος και δεν τον πήραμε χαμπάρι; Η αγορά γύρω μας «στενάζει». Τα φρέσια πνήγουν επαγγελματίες και μικρεμπόρους. Τα νοικοκυριά στενάζουν

από την ακρίβεια και προσπαθούν να μειώσουν την κατανάλωσή τους. Το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων έχει συρρικνωθεί και κανένα νέο μεγάλο έργο δεν έχει ξεκινήσει. Ακόμα και έργα όπως η ολοκλήρωση της Εγνατίας καρκινωβατούν. Επιχειρήσεις της μεταποίησης κλείνουν και μεταφέρουν τις δραστηριότητές τους σε σφαίρες εργασιακής ασυδοσίας και εξευτελιστικών μεροκάματων. Από πού, λοιπόν, το 3,5%;

Το μυστικό δεν είναι μυστικό. Μια ανεπισημη έκρηξη του τουριστικού ρεύματος έφερε συνάλλαγμα και τροφοδότησε την οικονομική δραστηριότητα τους θερινούς μήνες, κυρίως στην Αττική, την Κρήτη και τα τουριστικά Δωδεκάνησα. Πρόκειται για ένα συγκυριακό φαινόμενο που ουδείς είχε προβλέψει (αυτό φαίνεται από όλες τις προβλέψεις σχετικά με τον τουρισμό, που είχαν γίνει μέχρι το Μάη). Η αύξηση στην έλευση τουριστών είναι της τάξης του 8% με 10% (τελικά στοιχεία δεν υπάρχουν, γιατί η σεζόν δεν έχει κλείσει).

Ο Αβραμόπουλος, βέβαια, βγήκε εκ των υστέρων και άρχισε τις παπαριές περί «πολιτικής που απέδωσε καρπούς», όμως οι πάντες γνωρίζουν καλά πως το φαινόμενο ήταν καθαρά συγκυριακό. Δεν οφείλεται στη διαφήμιση που έγινε με τους ολυμπιακούς αγώνες αλλά στο «κλείσιμο» τουριστικών προορισμών όπως η Αίγυπτος και εν μέρει η Βόρεια Αφρική και η Τουρκία.

Και βέβαια, τα λαμόγια των τουριστικών περιοχών έπεσαν πάνω στους τουρίστες και προσπάθησαν να βγάλουν τα σπασμένα. Χώρια το όργιο με τα δρομολόγια των πλοίων, που ο δύσμοιρος τουρίστας δεν ήξερε με ποιο πλοίο θα φύγει, τί ώρα θα φύγει και πότε θα φτάσει στον προορισμό του. Αυτό που κερδήθηκε συγκυριακά εξίσου εύκολα μπορεί να χαθεί. Αλλωστε, ο τουρισμός ως παραγωγική δραστηριότητα δεν μπορεί να στηρίξει μια οικονομία σαν την ελληνική, όταν συρρικνώνεται και η βιομηχανία της και η αγροτική της παραγωγή.

■ Κυβέρνηση και καπιταλιστές συμφωνούν

«Δεν υπάρχει ακρίβεια»!

Μια δήλωση του κυβερνητικού εκπρόσωπου Θ. Ρουσόπουλου δίνει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο το στίγμα της κυβερνητικής στάσης απέναντι στο κύμα της ακρίβειας, που σαρώνει την αγορά και εξανεμίζει το λαϊκό εισόδημα. Ο Ρουσόπουλος είχε το θράσος να υποστηρίξει πως «ενώ η αύξηση στην τιμή του πετρελαίου διεθνώς υπερβαίνει το 100%, οι αυξήσεις των προϊόντων στην Ελλάδα με υπερπροσπάθεια έχουν φτάσει σε ποσοστά πολύ χαμηλότερα!». Τρικομιά εν κρανίω; Σίγουρα ναί, αλλά και θράσος και αλαζονία.

Την ίδια μέρα που ο Ρουσόπουλος έλεγε τα παραπάνω στο πρεσβυτήριό του, αυτογελοιοποιούμενος, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Ανάπτυξης (Σιούφρας και Παπαθανασίου) πραγματοποιούσε συναντήσεις με εκπροσώπους βιομηχανικών κλάδων (γάλακτος, απορρυπαντικών και πλαστικών) και της Ομοσπονδίας Αρτοποιών, οι οποίοι εξερχόμενοι των συσκέψεων μας διαβεβαίωσαν ότι δεν έχουν γίνει ανατιμήσεις και πως τζάμπα γίνεται όλος ο θόρυβος. Προκλητικότερος όλων ο γνωστός Φιλίππου της ΦΑΓΕ, που διαβεβαίωσε μπροστά στις κάμερες ότι καμιά εταιρεία του κλάδου δεν έχει γνωστοποιήσει νέους τιμοκαταλόγους. Λες και δεν ξέρουμε ότι οι τιμοκαταλόγοι έχουν τυπική αξία και πως οι πραγματικές τιμές διαμορφώνονται μέσα από ένα σύστημα εκπτώσεων και προσφορών, που μειώνοντάς τες οι βιομήχανοι μπορούν να αυ-

ξήσουν τις χοντρικές τιμές, χωρίς να αλλάζουν τους τιμοκαταλόγους.

Ο Σιούφρας, έχοντας αφομοιώσει τα διδάγματα από τα παθήματα των Πασόκων προκατόχων του, δήλωσε ότι η κυβέρνηση της ΝΔ σε αντίθεση με τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ δεν κάνει «συμφωνίες κυρίων» για τη συγκράτηση των τιμών, αλλά προσπαθεί να διαμορφώσει τη λειτουργία της αγοράς έτσι που μακροπρόθεσμα να επιτυγχάνεται συγκράτηση των τιμών. Δεν εξήγησε, όμως, πώς θα γίνει αυτό. Αναφέρθηκε απλά στους τρεις νόμους (αναπτυξιακό, φορολογικό και νόμο για την αδειοδότηση των εγκαταστάσεων), που ευνοούν την κερδοφορία των επιχειρήσεων και οδηγούν στη συγκράτηση των τιμών! Διαβεβαίωσε ότι από καμιά πλευρά δεν τέθηκε θέμα αύξησης των τιμών (!) και «μετέφερε» τη θέση των βιομηχάνων ότι θα απορροφήσουν το μεγαλύτερο μέρος από την αύξηση των τιμών των καυσίμων!

Αυτό το τελευταίο έχει τόση αξία όση και η δήλωση του υπουργού Ανάπτυξης, ότι «οι τιμές κινούνται κάτω από τον πληθωρισμό» (τότε πώς προκύπτει ο πληθωρισμός;). Οι βιομήχανοι, βέβαια, δεν βγήκαν να πουν οι ίδιοι τέτοιες παπαριές. Αντίθετα, έχουν πολλές φορές διακηρύξει διά του προέδρου τους Οδ. Κυριακόπουλου, ότι η υγιής και ανταγωνιστική λειτουργία μιας επιχείρησης απαιτεί να αυξηθούν στα στοιχεία κόστους. Εκείνο που, βέβαια, δεν πρόκειται να πουν ποτέ

είναι πως μαζί με τις αυξήσεις των τιμών λόγω αύξησης των στοιχείων κόστους (π.χ. αύξηση στις τιμές των καυσίμων) «τσιμπάνε» και λίγο ακόμα τις τιμές των προϊόντων που παράγουν, επιδιόδομενοι στο πατροπαράδοτο (και απολύτως θεμιτό από άποψη καπιταλιστικής λειτουργίας) σπορ της κερδοσκοπίας. Τί δηλαδή, μόνο οι κερδοσκοπικοί στα διεθνή χρηματιστήρια θα σπεκουλάρουν με το πετρέλαιο, οι βιομήχανοι θα το παίξουν ιεραπόστολοι;

Ο υφυπουργός Ανάπτυξης Ι. Παπαθανασίου, με το γνωστό ύφος του «αυτό που σας λέω εγώ», ισχυρίστηκε ότι τα σχολικά είδη πουλιούνται σε τιμές ίδιες με τις περσινές και σε ορισμένες περιπτώσεις χαμηλότερες (!), εκτός από ορισμένα «επώνυμα» είδη. Δεν είχε δε κανένα πρόβλημα να διαμεύσει το Κέντρο Προστασίας Καταναλωτών που δημοσιοποίησε ενδεικτικές τιμοληψίες, σύμφωνα με τις οποίες οι ανατιμήσεις στα σχολικά είναι της τάξης του 18%.

Κανένας μας, βέβαια, δεν έχει ανάγκη τους εκπροσώπους της κυβέρνησης και των βιομηχάνων για να πληροφορηθεί ποια είναι η πραγματικότητα. Όλοι πάμε κάθε μέρα στην αγορά και μπορούμε να κάνουμε τις συγκρίσεις μας. Τα νοικοκυριά στενάζουν, χωρίς ακόμα να έχει έρθει ο χειμώνας που θα κάνει την κατάσταση αβάσταχτη με τις τιμές που έχει το πετρέλαιο. Η κυβέρνηση, βέβαια, δεν έχει σκοπό να κάνει καμιά παρέμβαση στην αγορά. Ούτε καν εκεί που μπορεί

να παρέμβει, όπως είναι για παράδειγμα η ενέργεια. Επέτρεψε στη ΔΕΗ να επιβάλει κλιμακωτές αυξήσεις μέχρι και 6,5%, ενώ είναι μια κερδοφόρα επιχείρηση που θα μπορούσε να παγώσει τις τιμές και να μειώσει τα κέρδη της. Δεν κάνει καμιά κίνηση να μειώσει τον ειδικό φόρο κατανάλωσης στα καύσιμα, που θα μπορούσε να συγκρατήσει κάπως την άνοδο των τιμών και να συγκρατήσει γενικότερα τον τιμάρημο. Όταν δεν κάνει αυτά που μπορεί να τα κάνει, μιας και βρίσκονται στη δικαιοδοσία του κράτους, πώς να περιμένει κανείς ότι θα παρέμβει στην αγορά όπου τις τιμές διαμορφώνουν οι καπιταλιστές;

Όσο για τον επίσημο δείκτη τιμών καταναλωτή έχουμε και άλλες φορές σημειώσει ότι είναι πλασματικός. Το περιβόητο «καλάθι» προϊόντων και υπηρεσιών είναι φτιαγμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να υποτιμά τον πληθωρισμό. Δεν ανταποκρίνεται στο καταναλωτικό πρότυπο των λαϊκών νοικοκυριών. Αν φτιαχνόταν ένα «καλάθι» με βάση το καταναλωτικό πρότυπο μιας μέσης εργατικής οικογένειας, θα βλέπαμε έναν πληθωρισμό σημαντικά ψηλότερο και μια αυξητική τάση πολύ πιο έντονη. Γιατί οι μεγάλες ανατιμήσεις γίνονται εκεί που υπάρχει ψηλή και ανελαστική ζήτηση. Δηλαδή, στα είδη πλατιάς κατανάλωσης.

**ΒΛΕΠΕ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΟ
ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6**

■ Σύγχρονοι Καιάδες

Ληγμένα τρόφιμα, σκευή πεταμένα στο πάτωμα, τοίχοι και πατώματα γεμάτα υγρασία, ανειδίκευτοι αλλοδαποί που πηδούσαν από τα παράθυρα για να μη συλληφθούν, προσωπικό χωρίς βιβλιάρια υγείας. Εικόνες ανείπωτης αθλιότητας κατέγραψαν συνεργεία ελέγχου της Νομαρχίας Αθηνών, που επισκέφτηκαν ιδιωτικά γηροκομεία της πρωτεύουσας.

Την περασμένη Τρίτη ο νομάρχης Γ. Σγουρός παρέδωσε φάκελο με τα αποτελέσματα των ελέγχων μαζί με μηνυτήρια αναφορά κατά των υπευθύνων εννέα «οίκων ευγηρίας» στον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Δ. Παπαγγελόπουλο. Λίγη ώρα αργότερα, ο υφυπουργός Υγείας και Πρόνοιας Γ. Κωνσταντόπουλος συγκάλεσε έκτακτη σύσκεψη στο υπουργείο, στην οποία συμμετείχαν υπηρεσιακοί παράγοντες, ο νομάρχης και αντινομάρχης και εκπρόσωποι της Πανελληνίας Ενωσης Μονάδων Φροντίδας Ηλικιωμένων. Ακολούθησαν οι καθιερωμένες δηλώσεις, που πήραν τη μορφή πινακίδων ευθυνών ανάμεσα στον υφυπουργό και το νομάρχη! Ο υφυπουργός, σε μια συνήθη εκδήλωση πολιτικής και κοινωνικής υποκρισίας, ζήτησε αυστηρή εφαρμογή του ισχύοντος νομοθετικού πλαισίου για τα γηροκομεία, την ίδια στιγμή που σε νομοσχέδιο του υπουργείου που βρίσκεται στη Βουλή δίνεται παράταση στους ιδιοκτήτες ιδιωτικών κλινικών και γηροκομείων για να προσαρμοστούν στις προϋποθέσεις που απαιτεί το ισχύον νομοθετικό πλαίσιο!

Φυσικά, και ο νομάρχης και ο υφυπουργός ήξεραν πολύ καλά τι κατάσταση επικρατεί σ' αυτούς τους σύγχρονους Καιάδες, όπου πετούν τους ηλικιωμένους για να τους ξεφορτωθούν (συχνά και για να τους απομυζήσουν τη σύνταξη), επειδή ο... πολιτισμός μας δεν επιτρέπει την ευθανασία. Δεκαετίες τώρα κάνουν τα στραβά μάτια στην εγκληματική ασοδοσία των εμπόρων της υγείας. Απλά, ο πασόκος νομάρχης διάλεξε την περίοδο που κυβερνά η ΝΔ για να στείλει ελεγκτές και να διαπιστώσουν την κατάσταση. Όσο κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ έκανε το κορόιδο ο κ. Σγουρός.

Νέα έκρηξη κερδών

Στοιχεία από τις ανακοινώσεις μεγάλων επιχειρήσεων για την πορεία των κερδών τους το πρώτο εξάμηνο του 2005:

ΟΤΕ: Αύξηση κύκλου εργασιών κατά 5,1%, αύξηση **καθαρών κερδών** κατά **107,7%**.

Αγροτική Τράπεζα: Αύξηση **καθαρών κερδών** κατά **80,4%**.

ALPHA BANK: Αύξηση **καθαρών κερδών** κατά **7,1%**.

ASPIS BANK: Αύξηση **καθαρών κερδών** κατά **276%**.

Τί χρειάζονται άλλων μαρτύρων έχουμε; Ενώ οι τσέπες των εργαζόμενων είναι μόνιμα άδειες και καταφεύγουν συνεχώς σε δανεικά, οι καπιταλιστικές επιχειρήσεις (εξακολουθούν να) σωριάζουν τα κέρδη με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Στην πρώτη θέση και εκείνες οι επιχειρήσεις που παίζουν το ρόλο των τοκογλύφων για τα λιμοκτονούντα νοικοκυριά.

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι πως την κρίση δεν την πληρώνουν όλοι το ίδιο. Πως η λιτότητα δεν αφορά τους πάντες. Αφορά τους μισθούς, τα μεροκάματα και τις συντάξεις, αφορά τις κοινωνικές δα-

πάνες του κρατικού προϋπολογισμού, δεν αφορά όμως τα κέρδη. Ας σημειωθεί ότι εδώ μιλάμε για τα κέρδη των επιχειρήσεων και όχι για τα κέρδη των καπιταλιστών που τις διοικούν, που είναι ακόμη μεγαλύτερα. Γιατί μεγάλο μέρος από τα κέρδη των καπιταλιστών εμφανίζονται ως δαπάνες των επιχειρήσεων και έτσι μένουν αφανή και αφορολόγητα.

Συμπέρασμα δεύτερο. Ανάμεσα στις επιχειρήσεις που φιγουράρουν στις πρώτες θέσεις της κερδοφορίας είναι και κρατικές επιχειρήσεις ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, επιχειρήσεις που ελέγχει και διευθύνει το κράτος. Θα μπορούσε, λοιπόν, η κυβέρνηση, αν ήθελε, να ελέγξει την αγορά μέσω αυτών των επιχειρήσεων. Να μειώσει, για παράδειγμα, ο ΟΤΕ τα τιμολόγια του και να εξαναγκάσει τις ιδιωτικές εταιρίες να κάνουν το ίδιο. Να μειώσει τα επιτόκια χορηγήσεων και να αυξήσει τα επιτόκια ταμειωτηρίου η ΑΤΕ και να σπρώξει στην ίδια κατεύθυνση και τις άλλες τράπεζες. Από μια κυβέρνηση του κεφαλαίου, όμως, δεν μπορείς να περιμένεις τέτοια πράγματα. Ως υπόθεση εργασίας το αναφέρουμε μόνο.

■ Πλιάτσικο

καπιταλιστών στους φόρους

Μια (αναμενόμενη) έκπληξη εμφάνισαν τα απολογιστικά στοιχεία για την πορεία εκτέλεσης του κρατικού προϋπολογισμού το πρώτο επτάμηνο του 2005. Ο ρυθμός αύξησης των φορολογικών εσόδων βρίσκεται μόλις στο 3,7% έναντι ετήσιου στόχου 11,4% (ο στόχος προβλέπεται στον κρατικό προϋπολογισμό). Η διαφορά είναι μεγάλη και δεν μπορεί να εξηγηθεί μόνο με το «κάθισμα» της οικονομικής δραστηριότητας (που θα έπρεπε να το πάρει υπόψη η κυβέρνηση, όταν καθήριζε τον προϋπολογισμό). Θα ήταν δε ακόμα μεγαλύτερη, αν από την 1η Απριλίου δεν επιβαλλόταν η κατά μία μονάδα αύξηση στους συντελεστές ΦΠΑ.

Η κυβέρνηση δεν έδωσε καμιά εξήγηση για την καθίζηση των εσόδων, δεν είναι όμως δύσκολο να τη βρούμε. Πέρα από τις διάφορες φοροαπαλλαγές προς όφελος του μεγάλου κεφάλαιου, είναι σίγουρο πως έχουμε παρακράτηση και κλοπή ΦΠΑ από εκείνους που τον διαχειρίζονται και έχουν την υποχρέωση να τον αποδώσουν στο κράτος (βιομήχανους, εμπόρους, επαγγελματίες). Ο λαουτζίκος πληρώνει τον ΦΠΑ για κάθε αγορά προϊόντος ή υπηρεσίας που κάνει, όμως αυτό καταλήγει σε τσέπες ιδιωτών και όχι στα κρατικά ταμεία. Και βέβαια, δεν μιλάμε μόνο για το λιανεμπόριο και τους ελεύθερους επαγγελματίες (που έχουν κι αυτοί τη συνεισφορά τους στη φοροκλοπή), αλλά για τις μεγάλες επιχειρήσεις που τζιράρουν τεράστια ποσά και κλέβουν ασύστολα, έχοντας εξασφαλίσει φορολογική ασυλία.

Κατά τα άλλα, η πορεία των δαπανών φαίνεται να προσεγγίζει τους στόχους του προϋπολογισμού. Οι πρωτογενείς δαπάνες του κρατικού μηχανισμού (μισθοί, συντάξεις, λειτουργικά έξοδα) παραοσιάζουν αύξηση μόλις 2,5%, δηλαδή κάτω από τον τρέχοντα πληθωρισμό. Αντίθετα, οι δαπάνες εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους «σαλτάρισαν» στο 16%.

Το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού διαμορφώνεται στα 7,98 δισ. ευρώ, σημειώνοντας μείωση κατά 11,4%, όμως ήδη έχει πιάσει τον ετήσιο στόχο (8,5 δισ. ευρώ) και μέχρι τα τέλη του χρόνου η υπέρβαση θα είναι πολύ μεγαλύτερη. Ας σημειωθεί ότι η συγκράτηση του ελλείμματος σε σχέση με πέρυσι (όχι όμως και σε σχέση με το στόχο που έχει τεθεί) οφείλεται σχεδόν αποκλειστικά στη μείωση κατά 40,8% των δαπανών του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων, γεγονός που οδηγεί σε επενδυτική άπνοια και αύξηση της ανεργίας.

Η κυβέρνηση ανακοίνωσε μέτρα αύξησης των εσόδων με πάταξη της φοροδιαφυγής. Αυτή την καραμελα όμως την πιπιλάνε χρόνια όλες οι κυβερνήσεις. Με το μεγάλο κεφάλαιο δεν έχουν την πρόθεση να τα βάλουν, οι λεγόμενοι μικρομεσαίοι έχουν στραγγιστεί και στενάζουν υπό το βάρος της κρίσης, οπότε μένουν οι... συνήθεις ύποπτοι. Τα εργαζόμενα στρώματα, μέσω της έμμεσης φορολογίας. Από το Μαξίμου διαρρέουν πληροφορίες, ότι το άλλο Σάββατο στη Θεσσαλονίκη ο Καραμανλής θα «δεσμευτεί» ότι δεν θα υπάρξουν νέα φορολογικά μέτρα το 2005. Μπορεί να γίνει κι έτσι, όμως σε τέσσερις μήνες θα έχουμε 2006 και, σύμφωνα και με τις δεσμεύσεις που έχουν αναληφθεί έναντι της Κομισιόν (μην ξεχνάμε ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε διαδικασία επιτήρησης με προθεσμία δύο ετών, εκ των οποίων το ένα το έχουμε ήδη «φάει»), τα νέα φοροχαράτσια θα είναι αναπόφευκτα.

■ ΔΕΗ

Κερδοσκοπία με θύμα το λαουτζίκο

Αντε να δεχτούμε ότι η ΔΕΗ έπρεπε να κάνει μια αύξηση γύρω στο 3%, μολονότι από μια κρατική επιχείρηση απαιτείς σε περιόδους που ο κόσμος στενάζει από την ακρίβεια να λειτουργεί σαν εξορροπητικός παράγοντας. Ας το δεχτούμε, όμως, μιας και η ΔΕΗ δεν είναι πλέον καθαρά κρατική επιχείρηση. Εδώ, όμως, ανακοινώθηκαν αυξήσεις που κλιμακωτά φτάνουν το 6,5%. Χαμηλή αύξηση υπάρχει μόνο για καταναλώσεις μέχρι 800 Kwh το τετράμηνο, που αφορά μόνο νοικοκυριά συνταξιούχων και εργενήδων. Η πλειοψηφία των νοικοκυριών θα φάει το χαράτσι κατακέφαλα, γιατί ξεπερνά εκ των πραγμάτων αυτό το όριο.

Πιο δυνατά θα φάνε το χαράτσι όσα νοικοκυριά δοκιμάσουν να χρησιμοποιήσουν τα κλιματιστικά για θέρμανση το χειμώνα. Αυτή ήταν και η κερδοσκοπική σκέψη της διοίκησης της ΔΕΗ (και της κυβέρνησης που ενέκρινε τις αυξήσεις). Επειδή τα κλιματιστικά έχουν γνωρίσει τεράστια διάδοση τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, δεν είναι λίγοι αυτοί που σκέφτηκαν να τα χρησιμοποιήσουν για θέρμανση το χειμώνα, ποντάροντας στο ότι θα κάνουν κάποια οικονομία δεδομένου ότι η τιμή του πετρελαίου καλπάζει. Αυτή την τάση θέλει να εκμεταλλευτεί η ΔΕΗ και γι' αυτό επέβαλε τις κλιμακωτές αυξήσεις. Όσο αυξάνεται η κατανάλω-

ση τόσο μεγαλύτερη είναι η αύξηση και έτσι η ψαλίδα ανάμεσα στα διάφορα κλιμάκια κατανάλωσης ανοίγει ακόμα περισσότερο.

Πρόκειται για κερδοσκοπία με καθαρά αντιλαϊκό χαρακτήρα. Αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε καλύτερα, αν δούμε κάποια στοιχεία που προκύπτουν από την ίδια τη ΔΕΗ. Το 2004 η οικιακή κατανάλωση έφτασε τις 15.200 Gwh και τα νοικοκυριά πλήρωσαν 1.210 εκατ. ευρώ. Την ίδια χρονιά η βιομηχανική κατανάλωση έφτασε τις 20.240 Gwh και οι βιομήχανοι πλήρωσαν 900 εκατ. ευρώ. Το κόστος για την ενεργό βόρα βιομηχανία είναι σχεδόν το μισό του κόστους της οικιακής κατανάλωσης (το 57% για την ακρίβεια). Αν, λοιπόν, υπήρχε διάθεση κοινωνικής δικαιοσύνης, αυτή η σκανδαλώδης αδικία θα έπρεπε να αποκατασταθεί (έστω σε κάποιο βαθμό). Η μόνη διάθεση που υπάρχει, όμως, είναι αυτή της κερδοσκοπίας με θύμα το λαουτζίκο. Η ΔΕΗ ασκεί ενεργειακή κερδοσκοπία, ακολουθώντας την κερδοσκοπία που γίνεται με τα καύσιμα. Εκμεταλλεύεται το κλίμα που έχει δημιουργηθεί και την τάση για μεγαλύτερη κατανάλωση οικιακής ηλεκτρικής ενέργειας που είναι φυσιολογική. Γιατί, βέβαια, τα νοικοκυριά δεν έχουν εναλλακτικές πηγές ενέργειας και θέλοντας και μη θα πληρώσουν το χαράτσι, όση οικονομία και αν κάνουν.

■ Επιδότηση μερικής απασχόλησης ανέργων στο μικρό λιανικό εμπόριο

Το τυρί και η φάκα

Με παράτες ανακοίνωσαν πριν μερικές μέρες ο Παναγιωτόπουλος με τον Σιούφα την έναρξη του «Συνδυασμένου Προγράμματος Απόκτησης Εργασιακής Εμπειρίας (Stage) και επιδότησης της μερικής απασχόλησης ανέργων σε πολύ μικρές επιχειρήσεις του λιανικού εμπορίου που απασχολούν 0 έως 3 άτομα». Αξίζει τον κόπο να δούμε αναλυτικά τι προβλέπει αυτό το πρόγραμμα, γιατί αποτελεί μια χαρακτηριστική περίπτωση μέτρου «ενεργητικής καταπολέμησης της ανεργίας». Υποτίθεται, δηλαδή, ότι μ' αυτά τα προγράμματα δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας.

Μια από τις διαφορές που έχει το συγκεκριμένο πρόγραμμα από αντίστοιχα προηγούμενα είναι ότι απευθύνεται σε πολύ μικρές επιχειρήσεις του λιανικού εμπορίου, που απασχολούν μέχρι τρία άτομα το πολύ. Μάλιστα προτεραιότητα στην υλοποίηση των σχετικών αιτήσεων θα έχουν οι επιχειρήσεις χωρίς προσωπικό. Είναι το τυρί που μπαίνει στη φάκα της διεύρυνσης του ωραρίου για τους μικρούς του λιανεμπορίου. Κάνοντας και ρουσφετολογική πολιτική η κυβέρνηση τους προσφέρει τη «λύση»: Μπορείτε να αντέξετε τον ανταγωνισμό. Προσλάβετε προσωπικό. Κάντε την αρχή με έναν εργαζόμενο που σας προσφέρουμε σχεδόν τζάμπα.

Βέβαια, το πρόγραμμα επι-

δότησης είναι μόνο για 20 μήνες. Μετά τί θα κάνει ο μικρέμπορος; Προφανώς θα βάλει λουκέτο. Οπότε πάπαλα ο μικρέμπορος, πάπαλα και οι νέες θέσεις εργασίας. Εμάς, όμως, δεν μας ενδιαφέρει ο μικρέμπορος αλλά ο εργαζόμενος. Γιατί αυτός υποφέρει από την ανεργία. Από δικά του λεφτά χρηματοδοτούνται αυτά τα προγράμματα. Είναι μια... λεπτομέρεια που συνήθως δεν υπογραμμίζεται. Φαίνεται σαν τα λεφτά να τα δίνει ο κρατικός προϋπολογισμός, όμως στην προκειμένη περίπτωση τα 42,28 εκατ. ευρώ του προγράμματος θα προέλθουν από το Λογαριασμό για την Απασχόληση και την Επαγγελματική Κατάρτιση (ΛΑΕΚ) του ΟΑΕΔ, που χρηματοδοτείται από ειδική εισφορά που πληρώνουν εργαζόμενοι και εργοδότες. Πρόκειται, δηλαδή, για λεφτά των εργαζόμενων, γιατί και η εργοδοτική εισφορά λεφτά των εργαζόμενων είναι, δεν την πληρώνουν από την τσέπη τους οι εργοδότες.

Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι το συγκεκριμένο πρόγραμμα αφορά μερική απασχόληση. Αν ένας μικρέμπορος θέλει να προσλάβει έναν εργαζόμενο πλήρους απασχόλησης δεν επιδοτείται. Η πρόσληψη πρέπει να αφορά εργαζόμενο 4ωρης απασχόλησης! Μιλάμε, δηλαδή, για 10.000 θέσεις μερικής απασχόλησης για διάστημα 20 μηνών.

Ας δούμε και τις υπόλοιπες

λεπτομέρειες του προγράμματος.

Οι πρώτοι δυο μήνες θεωρούνται περίοδος «απόκτησης εργασιακής εμπειρίας» και ο εργαζόμενος θα δουλεύει ανασφάλιστος! Η επιδότηση είναι 15 ευρώ την ημέρα, μείον κρατήσεις 6,45% για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και 1% κατά του επαγγελματικού κινδύνου. Δηλαδή, καθαρά 13,88 ευρώ την ημέρα. Εννοείται ότι αυτοί οι δυο μήνες δεν μετρούν ως συντάξιμοι μήνες.

Τους υπόλοιπους 18 μήνες η επιδότηση θα είναι 8 ευρώ την ημέρα, ενώ αν η αμοιβή του εργαζόμενου είναι προσαυξημένη κατά 25% από την προβλεπόμενη στις συλλογικές ή κλαδικές συμβάσεις η επιδότηση αυξάνεται στα 10,50 ευρώ ημερησίως.

Και το «κλου» της υπόθεσης. Οπως σημείωσαν με έμφαση οι δυο υπουργοί, με το πρόγραμμα αυτό συμφώνησαν και οι εκπρόσωποι της ΓΣΕΕ στον ΟΑΕΔ. Διάψευση από μεριάς ΓΣΕΕ δεν υπήρξε, οπότε ουδείς μπορεί να κατηγορήσει τους υπουργούς για παραπληροφόρηση. Μέχρι τώρα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχε αποδεχτεί την επιδότηση των καπιταλιστών με τα λεφτά των ανέργων, χωρίς καν εγγυήσεις ότι όντως δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας, τώρα αποδέχεται και την επιδότηση για θέσεις μερικής απασχόλησης. Ο κατήφορος δεν έχει τέρμα. Μια και μιλάμε για κατήφο-

ρο, πρέπει να πούμε ότι ο κατήφορος αφορά και την εργατική τάξη συνολικά, η οποία αποδέχεται παθητικά όλη αυτή την κατάσταση. Νέα παιδιά σπεύδουν να πιάνουν δουλειά υπό τέτοιες συνθήκες, άλλοι νέοι γλείφουν τον κόλλο διάφορων πολιτικών για να μπουν σε κάποιο πρόγραμμα, γενικά υπάρχει μια κατάσταση απόλυτου ατομοκεντρισμού. Το σύνθημα που επικρατεί άρρητα είναι το «ο σώζων εαυτόν σωθήτω». Έτσι, οι κυβερνήσεις διασπαθίζουν τα λεφτά που προορίζονται για τους άνεργους, τροφοδοτούν τα ταμεία των επιχειρήσεων και κάνουν ρουσφετολογική πολιτική, κομπάζοντας κιόλας πως ασκούν κοινωνική πολιτική, πως προσπαθούν να μειώσουν την ανεργία. Είναι η απουσία όρων εργατικής αντιμετώπισης, που επιτρέπει αυτό το όργιο. Το σύνθημα που κάποτε το πρόβαλε ακόμα και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία «επιδότηση όλων των ανέργων μέχρι να βρουν δουλειά», στην εποχή μας ακούγεται παραωχημένο, σχεδόν γραφικό. Κι όμως, είναι ένα από τα συνθήματα-αιτήματα που πρέπει να πιαστεί η εργατική τάξη, για να ξαναφτιάξει ένα στέρεο ταξικό έδαφος στο οποίο θα πατήσει για να σταματήσει τον κατήφορο και να ξαναεπιτεθεί. Αλλιώς, ο κατήφορος θα συνεχιστεί και θα βλέπουμε με θλίψη και οργή τον εξανδραποδισμό των ανέργων.

Σχέσεις Τουρκίας - Κύπρου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 3
κικα με τον Τζεμ;), ακολουθεί μια πολιτική «αυστηρής ουδετερότητας», αποφεύγοντας οτιδήποτε θα μπορούσε να προκαλέσει όξυνση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις. Το Κυπριακό δεν αποτελεί τις διαπραγματευτικό χαρτί στις διενθικές σχέσεις για το ελληνικό κράτος. Το θεωρεί ένα βαρίδι και θα έκανε τα πάντα για να το ξεφορτωθεί. Εκείνο που φαίνεται να ανησυχούσε κάπως την κυβέρνηση είναι ορισμένα τελευταία γκάλοπ που κατέγραψαν πλειοψηφική διαφωνία στην πολιτική της κυβέρνησης σε Κυπριακό - Ελληνοτουρκικά. Γι' αυτό και από την Πράγα ο Καραμανλής ανέβασε κάπως τους τόνους έναντι της Τουρκίας, χωρίς όμως και να φτάνει σε επίπεδο καταγγελιών και απειλών βέτο. «Είναι βέβαιο -έιπε- ότι με τη μονομερή δήλωση που έκανε η Τουρκία, υπογρά-

φοντας το Πρωτόκολλο της Προσαρμογής, δημιούργησε μια σειρά προβλημάτων, τα οποία πρέπει να αντιμετωπιστούν και μάλιστα αποφασιστικά από την ΕΕ». Τί σημαίνει «αποφασιστική αντιμετώπιση»; Εκείνο που φαίνεται να προκρίνει ο Καραμανλής είναι η συνέχιση κανονικά των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας (όπως επιδιώκει η βρετανική προεδρία) με την υπογραφή ταυτόχρονα μιας επίσημης αντι-δήλωσης της ΕΕ, στην οποία θα σημειώνονται οι δεσμεύσεις της Τουρκίας έναντι των κρατών-μελών, στα οποία συμπεριλαμβάνεται φυσικά η Κύπρος. Ας μη βιαζόμαστε, όμως, γιατί μέχρι τις 3 Οκτώβρη μπορεί να έχει καταλήξει κάπου το βρετανογαλλικό παζάρι, οπότε ο μεν Καραμανλής θα έχει βγει από τη δύσκολη θέση, ο δε Παπαδόπουλος θα ψάχνει να βρει τρύπα να κρυφτεί.

Πριμοδοτούν τους εμπόρους της υγείας

Τον Αύγουστο, το μήνα των θαυμάτων, διάλεξε η κυβέρνηση για να υπογράψει την απόφαση για την ενοικίαση 73 κλινών Μονάδων Εντατικής Θεραπείας (ΜΕΘ) από ιδιωτικά νοσοκομεία. Οπως ανακοινώθηκε, στις ενοικιαζόμενες ΜΕΘ θα ισχύει το κρατικό νοσήλιο, το οποίο θα καταβάλλεται απευθείας από τα ασφαλιστικά ταμεία.

Το γεγονός ότι οι ιδιοκτήτες των ιδιωτικών νοσοκομείων δέχτηκαν τη ρύθμιση για το νοσήλιο δείχνει πως αυτό είναι επαρκές για τα επιχειρηματικά τους σχέδια. Βέβαια, από τη στιγμή που ξεκίνησαν τέτοιο αλισβερίο με το κράτος, θα ασκήσουν πιέσεις ώστε το νοσήλιο να αναπροσαρμοστεί. Αυτό άλλωστε είναι και στους κυβερνητικούς σχεδιασμούς,

αφού και τα δημόσια νοσοκομεία όλο και περισσότερο δουλεύουν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και το κόστος καλούνται να σηκώσουν τα ασφαλιστικά ταμεία. Δεν ανησυχούν, λοιπόν, καθόλου οι καπιταλιστές των υπηρεσιών υγείας. Γι' αυτούς εκείνο που μετράει είναι ότι το κράτος τους εξασφαλίζει πελατεία για τα μαγαζιά τους, ώστε το κεφάλαιο που έχουν επενδύσει να μην παραμένει αδρανές. Ακόμα και αν θεωρούν πως το νοσήλιο που ισχύει σήμερα είναι χαμηλό (χαμηλό σε σχέση με τους στόχους που έχουν θέσει για τα μαγαζιά τους και όχι σε σχέση με το κόστος λειτουργίας), έχουν τη βεβαιότητα ότι θα γίνουν εν ευθέτω χρόνω οι απαραίτητες αναπροσαρμογές. Ξέρουν πολύ καλά ότι δεν μπορούν να τα έχουν όλα

μονομιάς.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε είναι πως στα κρατικά νοσοκομεία σαπίζει εξοπλισμός για 200 κλίνες ΜΕΘ. Σαπίζει επειδή η κυβέρνηση δεν κάνει τους διορισμούς ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού που είναι απαραίτητο για να λειτουργήσουν αυτές οι κλίνες. Έτσι, εκμεταλλεύονται το γεγονός ότι άνθρωποι πεθαίνουν επειδή δεν υπάρχουν κρεβάτια ΜΕΘ για να νοσηλεύτούν, εμφανίζεται και ως κοινωνικά ευαίσθητη με την ενοικίαση κρεβατιών ΜΕΘ από τα ιδιωτικά νοσοκομεία. Ποιος αμφιβάλει, όμως, ότι η άρνηση εδώ και χρόνια (και από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ) να γίνουν οι απαραίτητοι διορισμοί στα δημόσια νοσοκομεία δεν είναι ένα «δωράκι» στα ιδιωτικά;

■ Πολυνομοσχέδιο σκούπα υπουργείου Γεωργίας

Σταθερή πορεία ενάντια στη φτωχή αγροτιά

Το περιβόητο πολυνομοσχέδιο σκούπα του υπουργού Γεωργίας Ε. Μπασιάκου συζητήθηκε και ψηφίστηκε μόνο από την κυβερνητική πλειοψηφία στις 23, 24 και 25 Αυγούστου στη Διαρκή Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου της Βουλής. Το αργότερο στα τέλη της μεθεπόμενης βδομάδας θα έχει συζητηθεί και ψηφιστεί από την κυβερνητική πλειοψηφία του Β' Θερινού Τμήματος της Βουλής. Το νομοσχέδιο αυτό είχε κατανήσει το γεφύρι της Αρτας. Χρειάστηκε να συζητηθεί δύο φορές στην κυβερνητική επιτροπή ενώ τροποποιήθηκαν τελικά σχέδια, που είχαν διαρεύσει δύο φορές, παρά τη θέληση της πολιτικής ηγεσίας του υπουργείου Γεωργίας. Ο Ε. Μπασιάκος προσπάθησε να εισάγει και διατάξεις όπως αυτή για την επισιτιστική βοήθεια, προκειμένου να ξεπεράσει το νομικό πρόβλημα που έγειρε το Ελεγκτικό Συνέδριο, γιατί είχε ανατεθεί από τους Μπασιάκο και Τσιτουρίδη στην «Αλληλεγγύη» (συμπεριλαμβανομένου Χριστόδουλου) η διανομή επισιτιστικής βοήθειας 4 εκατ. ευρώ. Όπως θα δούμε στη συνέχεια, ο υπουργός Γεωργίας κατόρθωσε να διασώσει και φωτογραφικές διατάξεις στο κείμενο του νομοσχεδίου που στάλθηκε για συζήτηση στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής.

Τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν στον Ε. Μπασιάκο, στην προσπάθειά του να εισάγει και διατάξεις που εξυπηρετούν, βασικά, την προσωπική του στρατηγική, είναι ψύλλος στ' άχυρα, μπροστά σ' αυτά που αντιμετωπίζει από τους συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ γεωτεχνικών δημοσίων υπαλλήλων, που σχεδόν στο σύνολό τους εναντιώθηκαν στο περιβόητο αυτό νομοσχέδιο. Γνωρίζοντας τις θέσεις τους αρνήθηκε κάθε συζήτηση μαζί τους, τόσο κατά την διάρκεια της σύνταξης του νομοσχεδίου όσο και κατά την ολοκλήρωσή του και πριν την κατάθεσή του στη Βουλή. Εφθάσε μάλιστα στο σημείο να αρνηθεί την παρέμβασή τους στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής, για να μη χαλάσει το κλίμα αποδοχής του νομοσχεδίου από τους λεγόμενους κοινωνικούς φορείς. Κατά τη διάρκεια της συζήτησης των νομοσχεδίων στις Διαρκείς Επιτροπές της Βουλής καλούνται και παίρνουν μέρος και εκπρόσωποι των λεγόμενων κοινωνικών φορέων. Κάθε φορά, συζητείται ποιοι φορείς θα πάρουν μέρος, πέφτουν προτάσεις και από τα αντιπολιτευόμενα κόμματα, αλλά τον τελικό λόγο έχει ο αρμόδιος υπουργός. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ο πρόεδρος της Διαρκούς Επιτροπής Γ. Καλατζής, που ανήκει στην κυβερνητική πλειοψηφία, είχε δεχτεί την πρόταση βουλευτών του ΠΑΣΟΚ να κληθούν,

εκτός των άλλων, το ΓΕΩΤΕΕ και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις ΠΕΓΔΥ, ΠΟΓΕΔΥ, ΠΕΚΔΥ και ΠΕΔΔΥ. Αρχικά, ο εισηγητής της πλειοψηφίας Α. Αγγελής και στη συνέχεια ο Ε. Μπασιάκος άσκησαν βέτο και δεν δέχτηκαν να πάρουν μέρος εκπρόσωποι των τεσσάρων συνδικαλιστικών οργανώσεων, με το ψευτοεπιχείρημα ότι το ΓΕΩΤΕΕ εκφράζει τις απόψεις όλων των γεωτεχνικών δημοσίων υπαλλήλων. Στη διάρκεια της συζήτησης της πρώτης μέρας, μετά από επιμονή βουλευτή του ΠΑΣΟΚ δέχτηκαν και την παρέμβαση του προέδρου της ΠΕΔΔΥ Κ. Μπέση, παρά το γεγονός ότι οι διατάξεις που αφορούν δασοπονικά ζητήματα είναι ελάχιστες. Η κλήση του Κ. Μπέση δεν είναι άσχετη από το γεγονός ότι ο Ε. Μπασιάκος τον προορίζει για πρόεδρο του ΙΓΕ, του Ιδρύματος που ελέγχει το Κτήμα Συγγρού στο Μαρούσι και που πήρε 8,5 εκατ. ευρώ προίκα από τον ΟΓΕΕΚΑ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Ο Ε. Μπασιάκος δέχτηκε επίσης τον πρόεδρο του ΓΕΩΤΕΕ Γ. Παπαβασιλείου, που είναι ταυτόχρονα και πρόεδρος του ΟΠΕΓΕΠ, γιατί είναι κολαούζος του. Αυτό αποδείχτηκε περίτρανα, για μια ακόμη φορά, με την τοποθέτησή του για το νομοσχέδιο στη Διαρκή Επιτροπή στις 24 Αυγούστου. Ο Γ. Παπαβασιλείου ανάμεσα σ' άλλα προκλητικά είπε: «Κατ' αρχήν θέλω να διαβεβαιώσω το Σώμα ότι δεν εκφράζω τον Πρόεδρο του Επιμελητηρίου, αλλά μια σύνθεση απόψεων όλων των επαγγελματιών, συνδικαλιστικών και επιστημονικών φορέων της χώρας. Αρα η πρόταση που κατατίθεται εκφράζει το σύνολο της γεωτεχνικής κοινότητας, δηλαδή 35.000 επιστήμονες». Ο Γ. Παπαβασιλείου δεν κατέθεσε την πρόταση του ΓΕΩΤΕΕ, όπως ισχυρίστηκε, κι αν μην τολμήσει να μας διαψεύσει. Αυτά που είπε στην αρχική του τοποθέτηση και οι απαντήσεις που έδωσε δεν έχουν καμιά σχέση με το κείμενο της πρότασης του ΓΕΩΤΕΕ. Διευκρινίζουμε ότι δεν συμφωνούμε με τις θέσεις του ΓΕΩΤΕΕ και πολύ περισσότερο με τη φιλοσοφία με την οποία προσεγγίζει το νομοσχέδιο.

Στις 24 Αυγούστου του 2005, το ΔΣ της ΠΟΓΕΔΥ, που απέκλεισε όπως προαναφέραμε ο Ε. Μπασιάκος και που πρόεδρός του είναι ο Ν. Κακαβάς, στέλεχος της ΔΑΚΕ, έβγαλε δελτίο τύπου, στο οποίο διαβάσαμε: «Το ΣΧ. Ν. ακυρώνει τις προσδοκίες των Ελλήνων αγροτών και των γεωτεχνικών, για την αντιμετώπιση θεμάτων εκσυγχρονισμού και ανταγωνιστικότητας της γεωργίας, προστασίας του καταναλωτή, του περιβάλλοντος και της δημόσιας υγείας, δωρεάν ενημέρωσης και παροχής γεωτεχνικών συμβουλευτικών

υπηρεσιών στον αγρότη, απρόσκοπτης εισροής των κοινοτικών εισροών και ενισχύσεων, αποκατάσταση της υφιστάμενης διοικητικής αποδιοργάνωσης του Υπουργείου και ουσιαστικής αναβάθμισης των γεωτεχνικών».

Στις 30 Αυγούστου όλα τα μέλη της εκτελεστικής επιτροπής της ΔΑΚΕ γεωτεχνικών δημοσίων υπαλλήλων, εκτός του Κ. Μπέση, έστειλαν στον πρόεδρο του ΓΕΩΤΕΕ Γ. Παπαβασιλείου επιστολή διαμαρτυρίας, την οποία κοινοποίησαν στα ΔΣ όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων των γεωτεχνικών δημοσίων υπαλλήλων και στην οποία σημειώνουν: «Κύριε Πρόεδρε. Η ΔΑΚΕ Γεωτεχνικών δημοσίου τομέα αισθάνεται υποχρεωμένη να σας εκφράσει την έντονη δυσαρέσκεία της τόσο για τις θέσεις και απόψεις που καταθέσατε 24/8/2005 ενώπιον της Βουλής των Ελλήνων (Διαρκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου), σχετικά με το Πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, όσο επίσης και για τις δηλώσεις σας στον εναρκτήριο λόγο σας ότι εκπροσωπείτε, πέραν του επιμελητηρίου μας, όλους τους επαγγελματικούς, συνδικαλιστικούς και επιστημονικούς φορείς της χώρας». Δύο από τα μέλη της εκτελεστικής επιτροπής της ΔΑΚΕ δημοσίων υπαλλήλων είναι και πρόεδροι της ΠΟΓΕΔΥ και ΠΕΚΔΥ που ο Ε. Μπασιάκος δεν τους επέτρεψε να παρέμβουν για το νομοσχέδιο στη Διαρκή Επιτροπή της Βουλής. Με τις τοποθετήσεις τους αυτές οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ καταφέρνουν καιρίο πλήγμα τόσο στην προπαγανδιστική εκστρατεία προβολής του πολυνομοσχεδίου από τον Ε. Μπασιάκο, όσο και στο πολιτικό προφίλ και μέλλον του. Νομίζουμε ότι τώρα γίνεται φανερό για ποιους λόγους δεν επέτρεψε ο υπουργός Γεωργίας στους προέδρους των ΠΟΓΕΔΥ και ΠΕΚΔΥ να παρέμβουν για το πολυνομοσχέδιο.

Η καταρχήν συμφωνία μας με την τοποθέτηση των συνδικαλιστών της ΠΟΓΕΔΥ για το πολυνομοσχέδιο περιορίζεται αποκλειστικά στο επίπεδο των διαπιστώσεων του τι δεν κάνει το πολυνομοσχέδιο. Από εκεί και πέρα, χωρίζουν τα τσανάκια μας τόσο σε επίπεδο φιλοσοφίας όσο και σε επίπεδο στόχων που πρέπει να βάλει το αγροτικό κίνημα προκειμένου να απαλλαγεί η φτωχή αγροτιά από την καταπίεση και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Από το Φλεβάρη του 2004 που είχε πέσει στα χέρια μας ένα από τα σχέδια του πολυνομοσχεδίου είναι η τέταρτη φορά που σχολιάζουμε τις βασικές του πτυχές (π.χ. ΤΚΑΑ, ρύθμιση θεμάτων νέων αγροτών, ρύθμι-

ση θεμάτων αναδασμού, σύσταση αυτοτελούς γραφείου ελέγχου εισαγόμενων προϊόντων, διαπιστευμένοι αγροτικοί σύμβουλοι, αύξηση των μελών των ΔΣ πολλών εποπτευόμενων φορέων κ.ά.), που παρέμειναν και στο τελικό κείμενο του πολυνομοσχεδίου. Θα ήταν, λοιπόν, κουραστικό για τους αναγνώστες μας εάν επαναλαμβάναμε όσα έχουμε γράψει ως τώρα. Επιπλέον, οι διαπιστώσεις του ΔΣ της ΠΟΓΕΔΥ κάνουν για ένα ακόμη λόγο περιττή την αναλυτική επανάληψη των επιχειρημάτων μας.

Ισχυρίζονται ο Ε. Μπασιάκος και η κυβέρνηση, ότι με τα ΤΚΑΑ (Τοπικά Κέντρα Αγροτικής Ανάπτυξης) επιδιώκουν να φέρουν τους γεωτεχνικούς κοντά στους αγρότες, που θα τους ενημερώνουν, θα τους προσανατολίζουν στο τι πρέπει να παράγουν κ.λπ. κ.λπ. Μέχρι τώρα δείξαμε, ότι δεν πρόκειται να επιτευχθούν αυτοί οι στόχοι στηριζόμενοι στην υπάρχουσα διοικητική διαίρεση (κεντρικές υπηρεσίες, περιφέρειες, νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις) και στο γεγονός ότι με τις διατάξεις του πολυνομοσχεδίου έχουμε υπερκάλυψη αρμοδιοτήτων. Μπαίνει το ερώτημα: Μήπως η κυβέρνηση της ΝΔ θέλει να ενημερώσει τους αγρότες και να τους προσανατολίσει στο τι πρέπει να παράγουν και την εμποδίζει η κατάσταση που επικρατεί στο διοικητικό μηχανισμό; Από τη στιγμή που θα τους ενημερώσει και προσανατολίσει, θα ανακοπεί η πορεία συρρικνώσεως του αγροτικού πληθυσμού;

Ενώ στην εισηγητική έκθεση του πολυνομοσχεδίου η κυβέρνηση παραδέχεται ότι θα συρρικνωθούν ορισμένες καλλιέργειες, όχι μόνο δεν μειώνει τους αγρότες στο τι πρέπει να παράγουν από εδώ και πέρα, στα πλαίσια του νέου περιβάλλοντος που θα δημιουργηθεί από την νέα ΚΑΠ, της πλήρους αποδέσμευσης της παραγωγής από τις επιδοτήσεις, αλλά αντίθετα αναφέρει: «Σε κάθε περίπτωση, συνιστάται στους αγρότες η συνέχιση κατά κανόνα των μέχρι σήμερα αγροτικών δραστηριοτήτων και καλλιεργειών, ώστε οι όποιες αλλαγές να γίνουν σταδιακά με σύνεση, μελέτη δεδομένων και υπευθυνότητα, χωρίς αποσπασματικές, βιαστικές, ανεύθυνες αποφάσεις και πάντως αφού εκτιμηθούν και οι επιπτώσεις της εφαρμογής της νέας ΚΑΠ στη χώρα μας και στις άλλες χώρες της ΕΕ κατά το πρώτο χρονικό διάστημα. Ωστε η όποια αλλαγή καλλιέργειας ή αγροτικής δραστηριότητας να μην προκαλέσει κρίση λόγω υπερπροσφοράς συγκεκριμένων αγροτικών προϊόντων» (το παραπάνω απόσπασμα από την ει-

σηγητική έκθεση βρίσκεται στην ίδια σελίδα με την διαπίστωση ότι θα συρρικνωθούν καλλιέργειες!). Δεν είναι προκλητική η στάση της κυβέρνησης της ΝΔ σε βάρος των φτωχών αγροτών που δραστηριοποιούνται σήμερα σε καλλιέργειες που, ενώ κατά την εκτίμησή της θα συρρικνωθούν και άρα αυτοί θα αναγκαστούν να τις εγκαταλείψουν, να τους συνιστά να συνεχίσουν να καλλιεργούν μέχρι να διαπιστωθούν οι επιπτώσεις της εφαρμογής της νέας ΚΑΠ στην Ελλάδα και σ' άλλες χώρες κατά το πρώτο χρονικό διάστημα, χωρίς όμως να ορίζει εάν αυτό το διάστημα θα είναι ένας χρόνος, δύο χρόνια ή πόσα χρόνια τέλος πάντων; Δεν είναι προκλητικό να καλείς κάποιον που οδηγείται στην καταστροφή να δρα με σύνεση και υπευθυνότητα και μελέτη δεδομένων και εσύ από την πλευρά σου να του κρύβεις τα δεδομένα που έχεις στα χέρια σου από τώρα, πριν καλά καλά αρχίσει να εφαρμόζεται η νέα ΚΑΠ; Δεν είναι προκλητικό να σε απασχολεί το πρόβλημα ότι η όποια αλλαγή στην καλλιέργεια αγροτικών προϊόντων δεν πρέπει να οδηγήσει σε υπερπροσφορά προϊόντων; Από πότε η Ελλάδα έγινε αυτάρκης στα αγροτικά προϊόντα για να έχει τέτοια αγωνία η κυβέρνηση και εμείς δεν το αντιληφθήκαμε;

Γίνεται φανερό, ότι η κυβέρνηση της ΝΔ δεν θέλει ούτε να ενημερώσει ούτε να προσανατολίσει ουσιαστικά τους αγρότες στο τι πρέπει να παράγουν στα πλαίσια της νέας ΚΑΠ, της ΚΑΠ της πλήρους αποδέσμευσης των επιδοτήσεων από την αγροτική παραγωγή. Δεν ενημερώνει τους φτωχούς αγρότες τι πρέπει να παράγουν, γιατί πρώτον στα πλαίσια της νέας ΚΑΠ, όπως επανειλημμένα αποδείξαμε, όλες οι καλλιέργειες θα μειωθούν σε όγκο παραγωγής και στρεμματικά και έτσι δεν υπάρχει μέλλον γι' αυτούς και γιατί δεύτερον η κυβέρνηση της ΝΔ είναι προσανατολισμένη στην προώθηση των συμφερόντων της πλούσιας αγροτιάς και του κεφαλαίου. Θυμίζουμε εδώ, ότι και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ασκούσε την ίδια αντιαγροτική πολιτική την οποία συνεχίζει η κυβέρνηση της ΝΔ.

Επανειλημμένα αποδείξαμε αυτή τη θέση μας και μέσα από την ανάλυση της κατανομής των κονδυλίων του ΕΠΑΑ-ΑΥ. Συνοπτικά θα επαναλάβουμε τις βασικές πτυχές του ΕΠΑΑ-ΑΥ. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε ρίξει το βάρος της στα μέτρα 1.1 (σχέδια βελτίωσης της πλούσιας αγροτιάς), 2.1 (μεταποίηση και εμπορία των αγροτικών προϊόντων με αποδέκτες τους καπιταλιστές και τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις συνε-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Μέχρι στιγμής αποτέλεσμα: Καλοκαίρια – Φθινόπωρα 40-39.

* Σε ξαναβρίσκω στους μπαξέδες τρεις του Σεπτεμβρίου να περνάς. Όμως, φτάνει πια με την ταικούδια στους καφενέδες. Τα παλικάρια θέλουν να κεραστούν λίγη χαρά μεγαλύτερης διάρκειας. Ας σηκωνόμαστε περισσότερο και περισσότεροι τούτο τον καιρό. Λίγο ψηλότερα, λίγο ψηλότερα...

* Επέστρεψε η Κοκκινোসκουφίτσα στο δάσος της συμβασιλεύουσας. Αλλά, αν πάρεις μια φορά το δρόμο του φευγιού (της εσωτερικής μετανάστευσης, αν προτιμάτε) δεν γυρίζεις εύκολα. Γι' αυτό είναι έτοιμη για νέο, μακρύτερο δρόμο (και σε απόσταση και σε διάρκεια). Περισσότερα σε επόμενο... κοντρόφυλλο. Πάντως, το μόνο που ίσως αλλάξει, είναι το τοπωνύμιο προέλευσης της στήλης.

* "Να γίνουμε άνθρωποι της δράσης κι όχι βιβλιοκάπηλοι του μαρξισμού. Να μάθουμε να σκεφτόμαστε κι όχι να καταβροχθίζουμε κατασκευασμένα από τα πριν τοιπάτα. Ο τύπος δεν φτάνει για να εξασφαλίσει την ανάπτυξη της μόρφωσης και της καλλιέργειας. Αν θέλετε ν' ανεβάσετε το μορφωτικό σας επίπεδο, πρέπει να στραφέιτε στην ιστορία του πολιτισμού, σ' όλη την πολιτιστική κληρονομιά της ανθρωπότητας" (Μιχαήλ Ιβάνοβιτς Καλίνιν – "Για τη διαπαιδαγώγηση του νέου ανθρώπου" – εκδόσεις Νέοι Ορίζοντες – Αθήνα 1956).

* Να τα κόψουμε επιτόπου του κυρίου επιτρόπου. Όσο για τον επίσκοπο: Επί σκοπόν. Πυρ.

* Ελέγχεται η είδηση ότι γνωστός σεφ – συνταγολόγος – περιηγητής, θα κυκλοφορήσει το εθνικό μας συνταγολόγιο με τίτλο "Μαμαλακίες".

* Παλιά, όταν έβλεπα φωτογραφία της Ντόλι Πάρτον τρώμαζα. Τώρα, όπως έγινε, την προτιμώ κι από τα πιο δυνατά θρίλερ της τηλεόρασης.

* Και του 'λεγα του αρχισυντάκτη να με στείλει στην Μύκονο για να 'χουμε υλικό για τις κοσμικές στήλες μας, αλλά εκείνος κώφευε. Τί το πολιτιστικό να γράψω τώρα;

* Τουλάχιστον στείλτε με στο Συν – festival. Και νταούλι έχω και, ας μη λογοκρίνουμε την αυτοκριτική μας, αρκούτσως λαμάκας είμαι.

* Πάνω στα εγκαίνια της ΔΕΘ θα έχει το καθιερωμένο φεστιβάλ της η ΚΝΕ. Κι έπειτα φταίω εγώ που έχω εύλογες απορίες και κάνω πονηρούς συνειρμούς...

* Είπα ΔΕΘ και θυμήθηκα ότι άρχισαν πάλι άπαντες οι караγκιόζηδες απάντων των ΜΜΕ να εκστομίζουν την προσφιλή λεκτική ετήσια παπάρα τους περί "διεθνούς έκθεσης".

* Συγκινητική η πληθώρα των εκδηλώσεων για την επέτειο γέννησης του Αρη Βελουχιώτη. Δε γα-λε-γω.

* Μετά την περικοπή των δαπανών για τη συντήρηση των αεροπλάνων από τις εταιρίες (γεγονός που επιβεβαιώνει με στοιχεία ο αστικός τύπος), η πώση του "προβληματικού" αεροπλάνου ήρθε ως φυσικό επακόλουθο. Αιτίες και συμπεράσματα είναι πασιφανή κι όλα τα άλλα είναι ούπτες μπλε για κατανάλωση.

* Επί τρία χρόνια η Κοκκινোসκουφίτσα ρωτούσε μέσω των ερτζιανών δασικών μεγαφώνων πότε θα ασφαλτοστρωθεί η οδός Κωλέπτη (της οποίας η τελευταία ασφαλτόστρωση έγινε επί Γαλέριου). Και τώρα τα χοντρόπετα ζώα του δάσους θα βάλουν διόδια εκεί ακριβώς! Τέτοιος εμπαιγμός, τόση λαμακία!

* Και η αποκορύφωση: Την ημέρα που θα δοθεί στην κυκλοφορία η υποθαλάσσια αρτηρία (που ήδη πάσχει από αρτηριοσκλήρωση) θα πεζοδρομηθεί η παραλιακή λεωφόρος Νίκης! Ετσι θα λυθεί το κυκλοφοριακό, λένε οι ειδικοί! Και μου 'λεγε η μάνα μου, μορφώσου μωρή Κοκκινোসκουφίτσα να γίνεις άνθρωπος...

* Ενιαίο εισιτήριο για τον ΟΑΣΘ. Αν κάποιος, λέει, θέλει να κατεβεί για λίγο στο κέντρο (π.χ. για να επισκεφτεί μια δημόσια υπηρεσία) θα μπορεί ν' αλλάξει ως και τέσσερα λεωφορεία με φτηνό ενιαίο εισιτήριο, αρκεί αυτό να γίνει μέσα σε μία ώρα και δέκα λεπτά! Χα χα χα χα. Να 'στε καλά ωρέ καλόπαιδα!

* "Βαλτότοπος αδιάβατος το αίμα μας στην ιστορία χυμένο. Οι φιλόδημοι τα μούτρα θα σπάσουν στις ζωής την αγριάδα" (Βλάντιμιρ Μαγιακόφκι)

Κοκκινোসκουφίτσα

Σταθερή πορεία ενάντια στη φτωχή αγροτιά

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ

ταιριστικού τύπου) και 3.1 (πρώτη εγκατάσταση νέων αγροτών, μέτρο καθαρά ρουσφετιού και λαμογιάς). Η κυβέρνηση της ΝΔ συνέχισε την πολιτική του ΠΑΣΟΚ στηρίζοντας στα τρία αυτά μέτρα για την απορρόφηση των κοινοτικών κονδυλίων και με το πρόγραμμα να μη χαθούν κοινοτικοί πόροι, λόγω του όρου ν+2, αύξησε τη δημόσια δαπάνη του μέτρου 2.1 και την έφτασε στα 551 εκατ. ευρώ από 389 εκατ. ευρώ που την είχε φθάσει το ΠΑΣΟΚ. Εκτιμούμε ότι μέχρι τέλος του 2005 θα δοθούν κι άλλα κονδύλια σ' αυτό, για να μη χαθούν κοινοτικοί πόροι.

Αντίθετα, τα κονδύλια που αρχικά εγκρίθηκαν για τα πραγματικά αναπτυξιακά χαρακτηριστήρα (φυσικά καπιταλιστικού) μέτρα του ΕΠΑΑ-ΑΥ ήταν πολύ μικρά και στη συνέχεια άρχισε η πρακτική της παραπέρα συρρίκνωσής τους, με το πρόγραμμα της χαμηλής απορροφητικότητας, που την είχε μεθοδεύσει η ίδια η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας. Θα αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά από αυτά τα μέτρα.

Με το μέτρο 3.2 θα ενισχύονταν οι νέοι αγρότες της πλούσιας αγροτιάς, μέσω της επιδότησης του επιτοκίου για την αγορά γης, μηχανημάτων κ.λπ. Αρχικά είχαν εγκριθεί μόνο 28 εκατ. ευρώ για όλη την εφταετία 2000-2006 και στη συνέχεια το κονδύλι μειώθηκε στα 8 εκατ. ευρώ με πρόσχημα τη μη εκδήλωση ενδιαφέροντος. Ενα μέτρο ανάπτυξης καπιταλιστικού τύπου υπονομεύτηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Η κυβέρνηση της ΝΔ, ενώ ζήτησε από την Κομισιόν ανακατανομή κονδυλίων ανάμεσα στα μέτρα του ΕΠΑΑ-ΑΥ και έλαβε έγκριση το Νοέμβριο του 2004, δεν αύξησε το κονδύλι της δημόσιας δαπάνης για το μέτρο 3.2, δηλαδή το διατήρησε στα 8 εκατ. ευρώ. Την ίδια στιγμή, διαφημίζει τη διάταξη του πολυνομοσχεδίου που αυξάνει το ποσοστό επιδότησης των επιτοκίων των δανείων για τους νέους αγρότες.

Με το μέτρο 4.2 θα ενισχύονταν ο ΟΓΕΕΚΑ ΔΗΜΗΤΡΑ με 22 εκατ. ευρώ προκειμένου ο οργανισμός αυτός να ανακατασκευάσει και εξοπλίσει τις 60 περίπου εκπαιδευτικές δομές του, για να συμβάλει υποτίθεται στην κατάρτιση των αγροτών. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με πρόσχημα ότι η απορρόφηση των κονδυλίων στο μέτρο αυτό ήταν μικρή, είχε εισηγηθεί τη μείωσή τους από τα 22 στα 15 εκατ. ευρώ. Την πρόταση αυτή όχι μόνο τη δέχτηκε η νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας, αλλά επιπλέον αφαίρεσε άλλα 8,5 εκατ. ευρώ, προκειμένου να αναπαλαιωθεί το Κτήμα Συγγρού. Ακόμη, ο Ε. Μπασιάκος πήρε από το απομείναν ποσό των 6,5 εκατ. ευρώ άλλα 1,3 εκατ. ευρώ προκειμένου να αναπαλαιώσει μια εκπαιδευτική δομή στη Θήβα, που είναι εκλογική του περιφέρεια, με σκοπό να παραχωρηθεί για χρήση σ' ένα τμήμα ΤΕΙ που θα μεταφερθεί εκεί. Με άλλα λόγια, πλήρη αποψίλωση του εκπαιδευτικού ρόλου του οργανισμού. Κατά τ' άλλα, η κυβέρνηση της ΝΔ ενδιαφέρεται για την κατάρτιση των αγροτών και εγκαινιάζει την προηγούμενη πολιτική ηγεσία του υπουργείου Γεωργίας, ότι είχε αφήσει την αγροτιά στην τύχη της από άποψη εκπαίδευσης!

Με τα μέτρα 6.3 και 6.4 θα ολοκληρώνονταν τα εγχειρίσματα έργα του Β' ΚΠΣ και θα φτιάχονταν καινούργια. Ενώ η δημόσια δαπάνη των μέτρων αυτών ανέρχεται σε εκατοντάδες εκατ. ευρώ, οι ρυθμοί απορρόφησης, όχι από αντικειμενικούς λόγους αλλά για λόγους σκοπιμότητας, είναι πολύ μικροί. Είναι σίγουρο ότι και από εδώ θα μεταφερθούν κονδύλια στα μέτρα που έχουν γρήγορη απορ-

ρόφηση, δηλαδή στα μέτρα 2.1, 3.1 και 1.1. Από την στιγμή που η πολιτική της ΕΕ είναι η συρρίκνωση της αγροτικής παραγωγής και δεδομένου ότι τα εγχειρίσματα έργα βοηθούν στην αύξηση της αγροτικής παραγωγής (και όχι μόνο), είναι επόμενο ότι θα είχαμε αποψίλωση των κονδυλίων για εγχειρίσματα έργα. Ο Ε. Μπασιάκος στην εισηγητική έκθεση του πολυνομοσχεδίου εγκαινιάζει την προηγούμενη πολιτική ηγεσία για έλλειψη έργων υποδομής. Μετά απ' όσα αναφέραμε παραπάνω, γίνεται φανερό, ότι είναι καθαρή δημαγωγία η κριτική αυτή και ότι και αυτός δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για την κατασκευή των αναγκαίων υποδομών. Αυτό θα γίνει πιο φανερό όταν σύντομα θα αποφασίσει να κόψει κονδύλια από τα μέτρα 6.3 και 6.4.

Δεν είναι μόνα τα μέτρα αυτά από τα οποία περικόπηκαν και θα περικοπούν κονδύλια. Υπάρχουν κι άλλα μέτρα στα οποία είχαν εγκριθεί από την πρώτη στιγμή σχετικά μικρά κονδύλια, παρά το γεγονός ότι αφορούν σημαντικούς τομείς της αγροτικής παραγωγής, όπως για παράδειγμα η ασφάλεια των τροφίμων και η γενετική βελτίωση των ζώων και των φυτών.

Πολλοί αγρότες έφαγαν το παραμύθι του Ε. Μπασιάκου ότι στη συνδεδεμένη ενίσχυση (π.χ. βαμβάκι) θα παίρνουν την κοινοτική ενίσχυση ανεξάρτητα από τη στρεμματική απόδοση. Γελιούνται οικτρά. Γιατί το λέμε αυτό; Ο εντιμότητας κύριος Μπασιάκος φρόντισε γι' αυτό βάζοντας την παρ. 11 του άρθρου 20 του πολυνομοσχεδίου: «Με αποφάσεις του Υπουργού Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, μπορεί να οριζονται κατά περίπτωση ύστερα από μελέτη των στοιχείων παραγωγής, οι εκτάσεις και οι μέγιστες αποδόσεις, οι οποίες γίνονται αποδεκτές για ενίσχυση, ανά κατηγορία παραγωγής προϊόντων ή ποικιλίας σε συνδυασμό με την εφαρμοζόμενη καλλιεργητική τεχνική, τη ζώνη καλλιέργειας και τη χρήση των διαθέσιμων φυσικών πόρων». Καλείται ο υπουργός να διευκρινίσει εάν το μέτρο αυτό αφορά μόνο το βαμβάκι και όχι άλλα προϊόντα που έχουν πλήρως αποσυνδεθεί.

Με τις παρ. 8 και 9 ο εκάστοτε υπουργός Γεωργίας θα βάζει άγριο χέρι στο ΚΤΚ και Δασών, υπονομεύοντας έτσι την προστασία των δασών. Τέλος, με την παρ. 23, που έγινε τελικά παρ. 26 του άρθρου 20, ο Ε. Μπασιάκος επιχείρησε να περάσει μια φωτογραφική διάταξη, με την οποία νομιμοποίησε 1450 περίπου κατόχους προσωρινών παραχωρητηρίων κατοχής δασικής γης, που τους είχε παραχωρηθεί για να οικοδομήσουν σε μια έκταση μέχρι ένα στρέμμα πρώτη κατοικία. Οι περισσότεροι απ' αυτούς είτε είχαν κηρυχθεί έκπτωτοι, γιατί δεν προλάβαν να οικοδομήσουν ή γιατί είχαν σπίτι, είτε γιατί είχαν οικοδομήσει παράνομα και δεν μπορούσαν να αποκτήσουν οριστικό παραχωρητήριο. Με ποιο τρόπο πήγε να περάσει τη φωτογραφική διάταξη; Αφαιρώντας την προϋπόθεση να μην έχει ο παραχωρησιούχος πρώτη κατοικία. Γιατί είναι φωτογραφική διάταξη; Γιατί απλούστατα δύο οικισμοί που βρίσκονται στη Βοιωτία που είναι εκλογική του περιφέρεια πίεζαν με υπομνήματα τη Διεύθυνση Δασών Βοιωτίας και αυτή με την σειρά της τη Διεύθυνση Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος. Όταν αυτή η ιστορία αποκαλύφτηκε από βουλευτές της αντιπρόθεσης, ο Ε. Μπασιάκος δεν προέβλεπε την παραμικρή αντίσταση και αφαίρεσα αμέσως τη φωτογραφική διάταξη. Αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση. Αυτή η πρακτική του Ε. Μπασιάκου είναι συνηθισμένη με την προσωπική του στρατηγική.

Γεράσιμος Λιόντος

■ Προσκυνούν τον «νταβατζή»

Στη συγκεκριμένη περίπτωση η εικόνα άξιζε πραγματικά όσο χίλιες λέξεις. Από τη μια ο Κόκκαλης, καμαρωτός, με κείνο το μπλαζέ χαμόγελο του καλοζωισμένου καπιτάλα και από την άλλη ο Ορφανός, κίτρινος σαν θειάφι, αμήχανος, σαν τον κακό μαθητή μπροστά στον αυστηρό δάσκαλο.

Τί έγινε, ρε παιδιά; Πού πήγαν εκείνοι οι μύδροι που εξαπολύατε κατά του ΠΑΣΟΚ, όταν είσατε στην αντιπολίτευση; Πού πήγε ο ψευτοτσαμπουκάς του προέδρου σας που ξεφουλούσε κατά των «νταβατζήδων» από το γυράδικο του Μπαϊρακτάρη και οι πανηγυρισμοί στελεχών σας ότι εξοντώσατε τον «εθνικό προμηθευτή»;

Τώρα, οι ελληνικές ομάδες θα μπουν στο «Στοίχημα» και ο Κόκκαλης θα εξακολουθήσει να είναι ιδιοκτήτης και του Ολυμπιακού και της Ιντραλός. Α, το ξεχάσαμε. Θα παραιτηθεί -λέει- από πρόεδρος της Ιντραλός. Οπότε θα πάψει να είναι αφεντικό της εταιρίας που οργανώνει το «Στοίχημα»; Αυτό θέλετε να πείτε; Φτου να μου χαθείτε, απατεώνες (και κότες).

■ Το μαντρόσκυλο γαυγίζει για τ' αφεντικά του

Με αμείωτη ένταση συνεχίζεται ο πόλεμος Κουρή - Κοινομηνά. Για να ακριβολογούμε, ο Κουρή είναι που επιτίθεται, ενώ ο Κοινομηνάς αμύνεται απεγνωσμένα καταθέτοντας μια μήνυση και μια αγωγή κάθε μέρα, ενώ έχει επιστρατεύσει τον Κακαουνάκη (και δευτερευόντως τον Τράγκα) για να κράζουν τον Κουρή (λες και υπάρχει περίπτωση αυτός να φοβηθεί μη του χαλάσουν την υπόληψη).

Οι υπόλοιποι εκδότες και μεγαλοκαπιταλιστές και ιδιαίτερα οι «βαρόνοι» του ΜΕΓΑ και του ΑΝΤ1 παρακολουθούν τάχαμου ουδέτεροι τη σύγκρουση, χωρίς να παίρνουν θέση. Φροντίζουν, όμως, από κανάλια και εφημερίδες να αναπαράγουν τα όσα λέει ο Κουρή κατά του Κοινομηνά, αποδεικνύοντας έτσι πως ο Κουρή για μια φορά ακόμη ενεργεί ως μαντρόσκυλο τους. Παρασήκωσε το κεφάλι, βλέπετε, ο Κοινομηνάς και άρχισε να μαζεύει ό,τι κυκλοφορεί στην τηλεοπτική πιάτσα, ανεβάζοντας τα κασέ και κάνοντας άνω κάτω την τηλεοπτική αγορά. Τώρα, άντε να ξεμπλέξει από τον πόλεμο λάσπης (;) του Κουρή.

Κατασκευασμένες βάσεις εισαγωγής

Οι παράμετροι που καθόρισαν και φέτος τις βάσεις εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ ήταν ο τρόπος με τον οποίο συμπλήρωσαν το μηχανογραφικό τους οι υποψήφιοι, σύμφωνα με τις προσδοκίες για επαγγελματική αποκατάσταση και κοινωνική καταξίωση, ο βαθμός δυσκολίας των θεμάτων και η μείωση των θέσεων κατά 650 στα ΑΕΙ (σε Ιατρική, Νομική και τις σχολές υψηλής ζήτησης του Πολυτεχνείου) και κατά 700 στα ΤΕΙ.

Ετσι διαμορφώθηκε και πάλι, όπως κάθε χρόνο, μια πλασματική εικόνα, απ' την οποία κανείς ελάχιστα μπορεί να αντλήσει σχετικά με το πραγματικό επίπεδο και τις γνώσεις των μαθητών, το ποιόν της μαθησιακής διαδικασίας και του σχολείου.

Η ωφελιμιστική δομή του σχολείου, με τη στενή και χυδαία έννοια (μαθαίνουμε μόνο ό,τι είναι απολύτως αναγκαίο για να πετύχουμε στις εξετάσεις, που μας ανοίγουν την πόρτα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και ό,τι συνδέεται στενά με την επιτυχή ενασχόληση μ' έναν κύκλο επαγγελματιών), που διαμορφώνει ταυτόχρονα και ανάλογες συνειδήσεις και μια ατομικιστική, ανταγωνιστική κοινωνία που λειτουργεί με γνώμονα την αποκόμιση του μέγιστου κέρδους, οδήγησαν τα νέα παιδιά να κάνουν την επιλογή των σχολών όχι με βάση το τι πραγματικά επιθυμούν, σύμφωνα με τις ιδιαίτερες κλίσεις και τα χαρίσματά τους, αλλά με βάση το βαθμό επαγγελματικής αποκατάστασης και την κατάκτηση του κοινωνικού γοήτρου.

Οι προτιμήσεις των υποψηφίων επηρεάζονται από την αγορά εργασίας, της οποίας όμως τα μηνύματα, λόγω της κατασκευασμένης προπαγάνδας και της άγνοιας των υποψηφίων, φθάνουν στους αποδέκτες-υποψήφιους παραπλανητικά και μερικές φορές και καθυστερημένα.

Ετσι λχ οι άλλοτε «ανυπόληπτες» παιδαγωγικές σχολές βρίσκονται τα τελευταία 2-3 χρόνια σταθερά στις κορυφές των προτιμήσεων των υποψηφίων, λόγω της διοχτευμένης πληροφόρησης ότι όλοι οι απόφοιτοί τους διορίζονται, ενώ η αλήθεια είναι ότι δουλεύουν σαν αναπληρωτές και ωρομίσθιοι επί μα-

κρά σειρά ετών. Το ερώτημα, βεβαίως, είναι το τι θα γίνει στον κλάδο αυτό τα αμέσως επόμενα χρόνια λόγω του κορεσμού ή και της μείωσης των διορισμών. Όμως το φάσμα της ανεργίας είναι τόσο μεγάλο και τρομαχτικό, που οι περαιτέρω πολύπλοκες σκέψεις περιττεύουν και ο άρτος ο επιούσιος, έστω κι αν είναι απλό αντίδοτο, έχει μεγάλη αξία.

Οι ιατρικές σχολές, οι πολυτεχνικές, οι νομικές εξακολουθούν να έχουν το προβάδισμα, παρά τη μεγάλη ανεργία στους κόλπους αυτών των επαγγελματιών και τη μακρά αναμονή, επειδή στην ελληνική κοινωνία λειτουργεί έντονα η σταθερή αξία αυτών των πτυχίων και επαγγελματιών, που συνοδεύεται και από την ελπίδα προσωπικής επαγγελματικής επιτυχίας σε κάποιο όχι και τόσο μακρινό μέλλον.

Αντίθετα, οι χρηματοοικονομικές σχολές, που είχαν την τιμητική τους στην περίοδο του εκμαυλισμού από την χρηματοπιστηριακή υστερία, τα τελευταία δυο χρόνια καταβαθρώθηκαν.

Η επιλογή των θεμάτων από την Επιτροπή εξετάσεων παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση των βάσεων.

Ανάλογα με τις κατευθύνσεις που δίνονται από το υπουργείο Παιδείας, για την εξυπηρέτηση των πολιτικών στόχων που αυτό ορίζει κάθε φορά, καθορίζονται τα θέ-

ματα των εξετάσεων και ο βαθμός δυσκολίας τους.

Ετσι πχ το 2000, όταν υπήρξε ανάγκη στήριξης της «μεταρρύθμισης Αρσένη», τα θέματα κατασκεύασαν 11.500 αριστούχους και μόλις 4500 υποψήφιους με βαθμολογία κάτω από τη βάση, ενώ τα τελευταία τρία-τέσσερα χρόνια η εικόνα έχει πλήρως αναστραφεί.

Κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδες παιδιά συγκεντρώνουν βαθμό πρόσβασης κάτω από τη βάση (ποσοστό γύρω στο 40%), αφού τα θέματα «διαβαθμισμένης δυσκολίας» έχουν στήσει καλά τις παγίδες τους. Φέτος, πχ 38.942 υποψήφιοι (ποσοστό 43,59%) έπεσαν κάτω από τη βάση.

Στόχος είναι να μειωθεί δραστικά ο αριθμός των εισακτέων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και να χτυπηθεί δυνατά η τάση της εργαζόμενης κοινωνίας και της νεολαίας της για πανεπιστημιακή μόρφωση, μειώνοντας παράλληλα και τη διαθέσιμη κρατική χρηματοδότηση.

Η εικόνα αυτή διαμόρφωσε όλα αυτά τα χρόνια το κατάλληλο κλίμα ώστε το υπουργείο Παιδείας να θεσμοθετήσει από του χρόνου το πλαφόν της βάσης εισαγωγής (αλήθεια ποιος νοήμων άνθρωπος μπορεί να ισχυριστεί ότι ο μαθητής του 10 ή του 11 είναι καλύτερος -και συνεπώς άξιος να σπουδάσει- από το μαθητή του 9,5 ή του 9;).

Η ρύθμιση αυτή θα έχει σα

συνέπεια, πέρα από την ενίσχυση των φροντιστηρίων, τον αποκλεισμό χιλιάδων παιδιών από την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Αν υποθέσουμε ότι το μέτρο του βαθμολογικού πλαφόν εισαγωγής ίσχυε από φέτος, τότε 30.645 παιδιά, που φέτος πέτυχαν να εισαχθούν στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, θα έμεναν εκτός νυμφώνος. Το μέγεθος αυτό προκύπτει αν αφαιρέσουμε από τους 81.021 φετινούς επιτυχόντες τους 50.376 που είχαν βαθμό πρόσβασης πάνω από 10 και που θεωρητικά εισήχθησαν σε κάποιο ΑΕΙ ή ΤΕΙ (81.021-50.376=30.645).

Αν τώρα συνυπολογίσουμε και τους 48.359 υποψήφιους, που έτσι κι αλλιώς απέτυχαν να εισαχθούν στα ΑΕΙ-ΤΕΙ (129.380 που υπέβαλαν μηχανογραφικό - 81.021 επιτυχόντες = 48.359) αντιλαμβάνομαστε το μέγεθος της σφαγής.

Η ρύθμιση της βαθμολογικής βάσης εισαγωγής θα αποψιλώσει δεκάδες ΤΕΙ, κυρίως της περιφέρειας, αλλά και ΑΕΙ και θα τα απειλήσει με λουκέτο. Παράλληλα θα ανοίξει το δρόμο για την καθιέρωση στο μέλλον και άλλων φραγμών, όπως πχ ειδική βάση σε κάποια μαθήματα κάποιοι σχολές ή τμημάτων ή συντελεστές σε μαθήματα κ.λπ.

Συγκεκριμένα και σύμφωνα με διάταξη που προωθείται στο νομοσχέδιο για τα ΤΕΙ, που δόθηκε αυτές τις μέρες στη δημοσιότητα, ως προϋπόθεση συμμετοχής του υποψηφίου στη διαδικασία επιλογής των εισαγομένων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, ορίζεται η επίτευξη από τον υποψήφιο γενικού βαθμού πρόσβασης τουλάχιστον ίσου με το μισό του μέγιστου δυνατού βαθμού πρόσβασης. Ειδικά, υποψήφιος που δεν πληροί την προϋπόθεση αυτή συμμετέχει στη διαδικασία επιλογής εφόσον συγκεντρώνει σύνολο μορίων τουλάχιστον ίσο με το μισό του μέγιστου αριθμού μορίων.

Οι «κομμένοι» της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι κυρίως παιδιά των ταπεινών και καταφροννημένων, παιδιά από χαμηλά κοινωνικοοικονομικά στρώματα, από τις μακρινές και εγκαταλελειμμένες περιοχές της Ελλάδας.

Κοντολογίς, η επιλογή αυτή του συστήματος είναι και πάλι σκληρά ταξική.

Γιούλα Γκεσούλη

Ωιμέ!

Συνέντευξη στο Βήμα της Κυριακής, 28 Αυγούστου, έδωσε η Υπουργός Παιδείας, για να δηλώσει χωρίς περιστροφές και αιδώ, ότι η γενική κατεύθυνση του υπουργείου Παιδείας για το επόμενο διάστημα, είναι η δραστική συγχώνευση σχολείων.

Χρησιμοποιώντας ακραία παραδείγματα σχολείων με 4-5 μαθητές, η υπουργός Παιδείας, θέλει να αποκρύψει τις πραγματικές και ουσιαστικές πλευρές αυτής της πολιτικής, που υλοποιείται στα μεγάλα αστικά κέντρα από τις διευθύνσεις εκπαίδευσης και τα κατά τόπους γραφεία, ως υποχρεωτικές συγχωνεύσεις τμημάτων με στόχο την προσέγγιση του ορίου των 30 μαθητών ανά τμήμα, που ορίζονται από το νόμο 1566 ή ακόμα και ως καταργήσεις σχολείων ή συγχωνεύσεις σε περιοχές των Δήμων που αντιμετωπίζουν πρόβλημα μαθητών λόγω ανακατανομής της ζώνης επιλογής κατοικίας.

Ετσι το πραγματικό πρόβλημα της εκπαίδευσης, που είναι ο μεγάλος αριθμός παιδιών ανά τμήμα στα αστικά κέντρα παραμένει και δυσχεραίνει ακόμη παραπέρα τη μαθησιακή διαδικασία, ιδιαίτερα αν υπολογίσει κανείς ότι στον αριθμό αυτό των παιδιών περιέχεται ένα σημαντικό ποσοστό αλλοδαπών μαθητών, που έχει ιδιαίτερα προβλήματα και επομένως απαιτεί αυξημένη προσοχή και φροντίδα από το δάσκαλο.

Πρόθεση της κυβέρνησης είναι να περικοπούν ακόμη παραπέρα τα άθλια κονδύλια. Γι' αυτό και γίνεται επίκληση από τη Μ. Γιαννάκου της «ορθολογικότερης κατανομής μαθητών και διδακτικού προσωπικού».

Συνεπώς, μαύρο σκιαγραφείται το τοπίο και αυτής της σχολικής χρονιάς, ειδικά αν συνυπολογιστεί το γεγονός των ελάχιστων διορισμών σε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες των σχολείων (πιο λίγοι και από πέρυσι) και το γεγονός ότι όλες οι σχετικές διαδικασίες (διορισμοί, αποσπάσεις, αναπληρωτές, ωρομίσθιο) έχουν καθυστερήσει, μιας και το υπουργείο θέλει πρώτα να ανοίξουν τα σχολεία, ώστε να προχωρήσει σε τοποθετήσεις με το σταγονόμετρο, αφού πρώτα «μαγειρέψει» τα κενά με τα γραφεία και τις διευθύνσεις εκπαίδευσης μετά και τις σχετικές συγχωνεύσεις).

Στην ίδια συνέντευξη, η Μ. Γιαννάκου, δηλώνει ότι το υπουργείο είναι διατεθειμένο να συζητήσει την αποπομπή των πανελληνίων εξετάσεων από το Λύκειο, με την προϋπόθεση ότι την ευθύνη του αδιάβλητου θα την έχει το υπουργείο Παιδείας. Δηλώνει, δηλαδή, η υπουργός Παιδείας, ότι το υπουργείο μελετά ένα άλλο σύστημα εξετάσεων που θα υπάρξει μετά την αποφοίτηση από το Λύκειο. Σε καμία περίπτωση δεν αναφέρεται στην κατάργηση γενικά των εξετάσεων, μάλιστα διατείνεται ότι «δε μπορεί να υπάρξει σύστημα παιδείας πουθενά στον κόσμο χωρίς εξετάσεις». Τα ίδια είπε η Μ. Γιαννάκου και σε επόμενες δηλώσεις της και όλος ο αστικός τύπος ανέλαβε εκστρατεία διαμόρφωσης της κοινής γνώμης, όχι φυσικά στην κατεύθυνση της ελεύθερης πρόσβασης στα πανεπιστήμια, παρουσιάζοντας το σύστημα πρόσβασης με το Διεθνές Απολυτήριο ή την πρόταση Μπαμπινιώτη.

ΠΟΣΔΕΠ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Συλλόγων Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού των ΑΕΙ) και ΟΛΜΕ, έσπευσαν να σχολιάσουν τη θέση της υπουργού Παιδείας, όχι κατακεραυνώνοντας γενικά τον ταξικό φραγμό των εξετάσεων -όπως ίσως περίμενε κανείς από εκπαιδευτικούς- αλλά ζητώντας η μεν πρώτη να έχουν τα πανεπιστήμια λόγο ως προς τον αριθμό των εισακτέων και τα θέματα στα οποία θα εξετάζονται οι υποψήφιοι «για να δούμε αν κάνουν για την τριτοβάθμια εκπαίδευση» (Γ. Μαϊστρος, γραμματέας ΠΟΣΔΕΠ), η δε δεύτερη να υπάρξει διεύρυνση του αριθμού των εισακτέων και όχι μείωσή τους (Γρ. Καλομοίρης, πρώην πρόεδρος ΟΛΜΕ).

Αλλά και για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών επεφύλασσε «είδηση» η υπουργός Παιδείας στη σχετική συνέντευξη.

Είπε, λοιπόν, ότι το ΥΠΕΠΘ έχει μια πρόταση που πέρασε από το αρμόδιο Τμήμα του ΕΣΥΠ για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση «η οποία θέτει ένα πλαίσιο μορίων εκ των οποίων το 60% προέρχεται από τα κλασικά, δηλαδή μεταπτυχιακά, συνέντευξη, έτη διδασκαλίας στο σχολείο κτλ» και ότι την πρόταση αυτή θα στείλει ως το τέλος του μήνα στα κόμματα, προτείνοντας «να θεσμοθετηθεί ένα είδος εξετάσεων πολλαπλών επιλογών, τύπου ΑΣΕΠ, το οποίο είναι αντικειμενικό και αδιάβλητο, ώστε να μην υπάρξουν σχόλια περί δήθεν κομματικών επιλογών» προφανώς για τη συλλογή του υπόλοιπου 40% των μορίων.

Αν έτσι γίνουν τα πράγματα, θα δημιουργηθεί μια ακόμη πιο ζοφερή κατάσταση για τους εκπαιδευτικούς, που πέρα απ' τις καθημερινές εξετάσεις υπακοής και υποταγής που πρέπει να δίνουν σε διευθυντές, προϊσταμένους, συμβούλους και υπουργείο Παιδείας, θα υποχρεούνται να δίνουν και γραπτές εξετάσεις!

Ωιμέ!

■ Φιοριτούρες για τα ΤΕΙ

Μια ακόμη φιοριτούρα στη χλιομπαλωμένη εικόνα των δήθεν «ανωτατοποιημένων» ΤΕΙ αποτελεί το νέο νομοσχέδιο για τα ΤΕΙ, που έδωσε την Τρίτη, 30 Αυγούστου, στη δημοσιότητα το υπουργείο Παιδείας.

Χωρίς να αναφέρει κουβέντα για τα επίμαχα επαγγελματικά δικαιώματα (στο θέμα έχει παραπεμφθεί σε διάλογο με το Τεχνικό Επιμελητήριο) και τα μεταπτυχιακά, το νομοσχέδιο επιχειρεί από τη μια να λουστράρει τον ακαδημαϊκό τόξαμου χαρακτήρα των ιδρυμάτων (συνιστώνται παράλληλα 1030 θέσεις εκπαιδευτικού και διοικητικού προσωπικού) και από την άλλη να περικόψει θέσεις συμβασιούχων καθηγητών, που αποτελούν το 70% του συνολικού εκπαιδευτικού προσωπικού, μεταφέροντας τις αρμοδιότητές τους, στην εκπαιδευτική διαδικασία και το διδακτικό έργο, στο μόνιμο ειδικό τεχνολογικό προσωπικό και στα μόνιμα μέλη του ΕΠ, ασχέτως αν διαθέτουν τα εκ του νόμου προβλεπόμενα προσόντα (σε αντικατάσταση συμβασιούχων εκπαιδευτικών που διαθέτουν τα προσόντα αυτά).

Οι ρυθμίσεις αυτές έφεραν αντιμετώπους μόνιμο και έκτακτο εκπαιδευτικό προσωπικό, αφήνοντας ανέγγιχτη την ίδια την ουσία της ύπαρξης, του σκοπού και του περιεχομένου των ΤΕΙ.

Στους τυφλούς βασιλεύει ο αριστεροπόδαρος

Τα κεφάλια μέσα. Μετά την «άνοιξη» του ελληνικού ποδοσφαίρου, που ζήσαμε το περσινό καλοκαίρι με την κατάκτηση του Euro 2004 και την πρόσκαιρη, όπως αποδείχτηκε, άνοδο του επίπεδου του πρωταθλήματος, τα πρώτα μηνύματα της νέας χρονιάς έρχονται να διαφεύσουν ελπίδες και προσδοκίες και να τοποθετήσουν το ελληνικό ποδόσφαιρο εκεί που πραγματικά ανήκει: στη μετριότητα και την απαξίωση.

Εχουμε ήδη τα πρώτα δείγματα γραφής των ομάδων και τα μηνύματα δεν είναι καθολου ενθαρρυντικά. Ολυμπιακός και Παναθηναϊκός διέψευσαν τις προσδοκίες ότι με τις μεταγραφές που έκαναν θα παρουσιάσουν ένα ελκυστικό πρόσωπο, ΠΑΟΚ και ΑΕΚ έδειξαν ότι δύσκολα θα ξεφύγουν από τη μιζέρια των προηγούμενων χρόνων και οι υπολοίπες ομάδες σαφώς χειρότερες σε σχέση με την περσινή χρονιά (με εξαίρεση την Ξάνθη που δείχνει σαφώς καλύτερη από πέρσι, όμως με το «ειδικό βάρος» που έχει στο ελληνικό ποδόσφαιρο πολύ δύσκολα θα μπορέσει να κάνει την υπέρβαση και να τερματίσει στην τρίτη θέση, και τη Λάρισα που κουβαλάει την αύρα της καλής ομάδας του παρελθόντος, όμως δεν μπορεί να προσφέρει τίποτα περισσότερο από τη φρεσκάδα μιας επαρχιακής ομάδας). Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε την απαράδεκτη ενέργεια του Μόρις στο ντέρμπι και τα επεισόδια στον αγώνα Ατρόμητος - ΑΕΚ, είμαι σίγουρος ότι η ποδοσφαιρική επικαιρότητα κατά τη διάρκεια του πρωταθλήματος θα προσφέρει αρκετά θέματα για να γεμίζω εύκολα τη στήλη. Θα σας μαυρίζω την ψυχή, γιατί δύσκολα θα υπάρχουν ευχάριστες ειδήσεις, αλλά δεν μπορώ να κάνω και αλλιώς.

Στο σημερινό σημείωμα θα ξεκινήσουμε με την κριτική για το πρώτο ντέρμπι της χρονιάς, Παναθηναϊκός εναντίον Ολυμπιακού και η πρώτη πίκρα της χρονιάς είναι γεγονός. Η ποιότητα του αγώνα ήταν κάτω από το μέτριο με τον Παναθηναϊκό ανύπαρκτο και τον Ολυμπιακό απλά να υπάρχει στο γήπεδο. Η πρώτη εντύπωση από το παιχνίδι (κυρίως στο πρώτο ημίχρονο) ήταν ότι υπήρχε κάποιος ρυθμός και ότι οι δυο ομάδες προσπαθούσαν να κάνουν κάτι καλό. Λέμε εντύπωση, γιατί επί της ουσίας η μπάλα ανεβοκατέβαινε στο χώρο ανάμεσα στις περιοχές των ομάδων, χωρίς

σκοπό και στόχο. Σε ολόκληρο το πρώτο ημίχρονο η μοναδική καλή στιγμή του ντέρμπι ήταν η σέντρα του Τζόρτζεβιτς από την οποία προήλθε το πρώτο γκολ του Ολυμπιακού. Στο δεύτερο ημίχρονο η κακοποίηση του αθλήματος έγινε ακόμη πιο βάνουση και το γλυκό έδεσε με τις δυο αποβολές. Οι περισσότεροι συνάδελφοι προσπαθούν να βρουν δικαιολογίες για την απαράδεκτη εικόνα των ομάδων στο γεγονός ότι ήταν το πρώτο παιχνίδι της χρονιάς και είναι ακόμη σφιγμένοι οι ποδοσφαιριστές από την προετοιμασία. Παραβλέπουν το γεγονός ότι το «πιάσιμο» της προετοιμασίας έχει σαν αποτέλεσμα να μην επιτρέψει τις ομάδες να είναι 100% έτοιμες, όμως η απόδοση των δυο ομάδων στο συγκεκριμένο παιχνίδι δεν ξεπέρασε το μηδέν για τον Παναθηναϊκό και το 10% για τον Ολυμπιακό.

Ο Ολυμπιακός πέτυχε, λοιπόν, μια πολύ μεγάλη βαθμολογικά και ψυχολογικά νίκη, με τη χειρότερη δυνατή εμφάνιση και αποτελεί το φαβορί για την κατάκτηση του πρωταθλήματος από την πρώτη κιόλας αγωνιστική. Οι ερυθρόλευκοι, χωρίς να διαφέρουν σαν ομάδα από τους πράσινους, είχαν στις τάξεις τους δυο παίκτες που έκαναν τη διαφορά και τους οδήγησαν στη νίκη. Τον Τζόρτζεβιτς, που για μια ακόμη χρονιά δείχνει ότι θα είναι ο μπροστάριος της ομάδας στην προσπάθειά της να κατακτήσει τον τίτλο, και τον Ριβάλντο, που αν και εμφανώς «πιασμένος» από την προετοιμασία έδειξε ότι ξέρει να γεμίζει το γήπεδο και να προσφέρει στην ομάδα του ακόμη και περπατώντας.

Στην αντίπερα όχθη οι πράσινοι είχαν μείνει στην υπερπροσπάθεια να προκριθούν στους ομίλους του Champions League κόντρα στους προσκόπους της Βίβλα. Ανύπαρκτοι σε όλες τις γραμμές προκάλεσαν τους οπαδούς τους με την εμφάνισή τους και έδειξαν ότι το πενταετές πλάνο της πράσινης ΠΑΕ πρέπει από τώρα να επαναπροσδιοριστεί για μια ακόμη πενταετία τουλάχιστον. Από τη στήλη δεν θα κάνουμε καμιά κριτική στον Παναθηναϊκό, για τον απλό λόγο ότι δεν μπορείς να κρίνεις κάτι που δεν υπάρχει.

Τελειώνουμε με το ντέρμπι με ένα σχόλιο για τον νέο προπονητή του Ολυμπιακού. Διαβάσαμε την επαύριο του ντέρ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

μπι τους διθυράμβους για τον μαέστρο Σόλιντ. Ο άνθρωπος επιβεβαίωσε, κατά την ταπεινή μου άποψη, ότι είναι πολύ λίγος και ότι σωστά έχει χαρακτηριστεί ως ο Μπάγιεβιτς του Βελγίου. Η εικόνα που παρουσίασε ο Ολυμπιακός, όπως είπαμε και παραπάνω, ήταν σαφώς κατώτερη από την περσινή και επιπλέον οι επιλογές του ήταν ακριβώς ίδιες με αυτές του Μπάγιεβιτς. Η μοναδική επιλογή που ξάφνιασε ήταν η ύπαρξη στο αρχικό σχήμα του Μπαμπαγκίντα, προφανώς για να ικανοποιηθεί η απαίτηση των οπαδών της ομάδας. Ο ποδοσφαιριστής φρόντισε να τον εκθέσει, αφού έδειξε πολύ λίγος για να φοράει τη φανέλα του Ολυμπιακού.

Το έτερο θέμα που θα απασχολήσει το σημερινό σημείωμα (είναι κάτι παραπάνω από βέβαιο ότι θα ασχοληθούμε αρκετές φορές με το συγκεκριμένο θέμα) είναι η επίσημη έναρξη ενός ακόμη εμφύλιου πολέμου στην ΑΕΚ. Εδώ και αρκετό καιρό οι σχέσεις ανάμεσα στον πρόεδρο της ομάδας και τους οργανωμένους οπαδούς βρίσκονταν σε μια ισορροπία τρόμου, η οποία έχει δώσει τη θέση της σε μια ανοιχτή αντιπαράθεση, μετά τα επεισόδια που προκάλεσαν οι οπαδοί της ΑΕΚ στον αγώνα με τον Ατρόμητο. Ο Νικολαΐδης, με μια πρωτοφανή στα ελληνικά χρονικά ενέργεια, έκανε μήνυση για διαφυγόντα κέρδη εναντίον των οπαδών της ομάδας του, δίνοντας στην αστυνομία το βίντεο με τα επεισόδια και κατονομάζοντας ένα από τα ηγετικά στελέχη της Original σαν τον υπεύθυνο των επεισοδίων. Αν και τα πρόσωπα που συμμετείχαν στα επεισόδια ειδοποιήθηκαν, σύμφωνα με το ρεπορτάζ, έγκαιρα από κύκλους της ΠΑΕ και κατάφεραν να διαφύγουν προς το παρόν τη σύλληψη και παρά την προσπάθεια παραγόντων της ΠΑΕ να δικαιολογήσουν την ενέργεια του Νικολαΐδη σαν μια προσπάθεια να ενισχυθεί η υπερασπιστική γραμμή της ομάδας, προκειμένου να γλιτώσει την ποινή των δυο αγωνιστικών χωρίς θεατές (η οικονομική ζημία υπολογίζεται σε 400.000 - 450.000 ευρώ), οι σχέσεις ΠΑΕ και οπαδών οδηγούνται στα άκρα.

Η πρώτη αντίδραση από την πλευρά της Original είναι η σκέψη για διάλυση των ομά-

δων περιφρούρησης από τους οργανωμένους οπαδούς, που είχαν δημιουργηθεί πέρσι, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομαλή διεξαγωγή των αγώνων, και η απειλή στο site της οργάνωσης ότι «όσο ο Ντέμης θα μας ζητάει ... pin, τόσο εμείς στα εκτός έδρας παιχνίδια θα πηγαίνουμε και θα παίρνουμε εισιτήρια από τα εκδοτήρια της αντίπαλης ομάδας». Αν στα παραπάνω προσθέσουμε και τα χλευαστικά συνθήματα που ακούστηκαν από μερίδα των οργανωμένων οπαδών κατά τη διάρκεια του αγώνα με τον Ατρόμητο, καταλαβαίνουμε ότι ο ενθουσιασμός και η συσπείρωση της κιτρινομαυρης οικογενείας την περσινή χρονιά, που αποτέλεσε ίσως τον πιο σημαντικό παράγοντα στην εκπληκτική πορεία της ομάδας, αποτελεί παρελθόν και το μέλλον μοιάζει αβέβαιο.

Το ζήτημα της λειτουργίας και του ρόλου των συνδέσμων των οργανωμένων οπαδών είναι αρκετά σοβαρό και θα μας απασχολήσει σε επόμενα σημείωματα της στήλης, αφού είναι άμεσα συνδεδεμένο με την ουσία της λειτουργίας του επαγγελματικού ποδοσφαίρου και απαιτούνται αρκετές σελίδες για να διερευνηθεί σε βάθος. Το μόνο σίγουρο είναι ότι με ενέργειες σαν και αυτή του κ. Νικολαΐδη το πρόβλημα της βίας στο ποδόσφαιρο όχι μόνο δεν λύνεται αλλά μπορεί να γίνει ακόμη πιο έντονο. Αλλωστε, για να θυμηθούμε και τον μακαρίτη τον Κουτσόγιωργα, ο κ. Νικολαΐδης «δεν δικαιούται για να ομιλεί», γιατί στο πρόσφατο παρελθόν χρησιμοποίησε τους οπαδούς που σήμερα μηνύει για να γίνει το αφεντικό στην ΑΕΚ.

Κος Πάπιας

ΥΓ: Το μηνύονο ανάμεσα στον Δήμο Αθηναίων και τον Παναθηναϊκό για την ανέγερση του νέου γηπέδου στο Βοτανικό υπογράφηκε την περασμένη Τρίτη. Σύμφωνα με το business plan η ανέγερση του γηπέδου θα αρχίσει την 1η Οκτώβρη του 2006 και οι εργασίες θα ολοκληρωθούν το πρώτο εξάμηνο του 2008. Οπως καταλαβαίνετε, η έναρξη της πεντάχρονης οικοδόμησης της μεγάλης ομάδας του Παναθηναϊκού έχει αρχίσει...

Αγκάθι το Σύνταγμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 5
στο νέο ιρακινό σύνταγμα διευκολύνει τη δημιουργία μιας ευρύτερης συμμαχίας, την οποία προωθούν Αραβες Σουνίτες πολιτικοί με όσες δυνάμεις αντιτίθενται στο νέο σύνταγμα και θέλουν να συσπειρωθούν με στόχο την απόρριψή του στο δημοψήφισμα της 15ης Οκτωβρίου.

Είναι προφανές ότι ο διαμελισμός του Ιράκ εξυπηρετεί με τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα των Αμερικάνων στην περιοχή, παρόλο που προσπαθούν να καλυφθούν πίσω από τις αποσχιστικές θέσεις που υπηρετούν τα στενά ταξικά συμφέροντα της αστικής τάξης των Κούρδων στο βορά και των Σιιτών του νότου. Όμως για να το πετύχουν χρειάζονται τη συναίνεση και την υπογραφή έστω και μιας μικρής μερίδας Αράβων Σουνιτών πολιτικών, την οποία δεν μπορούν να εξασφαλίσουν αν οι εταίροι στο διαμελισμό δεν κάνουν κάποιες υποχωρήσεις στο φλέγον ζήτημα της ομοσπονδιοποίησης. Γι' αυτό ο Λευκός Οίκος πιέζει να γίνουν έστω και την ύστατη στιγμή αυτές οι υποχωρήσεις για να αποτρέψει τα χειρότερα που είναι βέβαιο ότι θα ακολουθήσουν. Ο ίδιος ο Μπους αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει στον Αμπντούλ αλ - Χακίμ, ηγέτη του Ανώτατου Συμβουλίου για την Ισλαμική Επανάσταση και να του ζητήσει να γίνει κάποιος συμβιβασμός προτού κατατεθεί το σχέδιο του νέου συντάγματος στη βουλή. Εκκλήση για αλλαγές έστω και τώρα έκανε και ο αμερικάνος πρεσβευτής στο Ιράκ την περασμένη Τρίτη, χωρίς αποτέλεσμα μέχρι στιγμής.

Όπως δείχνουν τα πράγματα, το ζήτημα του νέου ιρακινού συντάγματος εξελίσσεται σε μεγάλο αγκάθι για τους Αμερικάνους και σε σοβαρό παράγοντα πολιτικής κρίσης, όποια κι αν είναι έκβαση του δημοψηφίσματος. Σε περίπτωση που απορριφθεί με το δημοψήφισμα, οι Αραβες Σουνίτες θα ενισχύσουν τη διαπραγματευτική τους θέση και η κυβέρνηση που θα προκύψει από τις βουλευτικές εκλογές που θα γίνουν στις 15 Δεκεμβρίου δεν θα έχει διαφορετική τύχη από τη σημερινή. Σε περίπτωση που επικραθεί με το δημοψήφισμα, θα βαθύνουν οι διαχωριστικές γραμμές και θα ενταθούν οι αντιδράσεις του σουνιτικού πληθυσμού.

Και το σημαντικότερο. Τον πρώτο λόγο στις εξελίξεις θα τον έχει και πάλι η ιρακινή αντίσταση, η οποία μέχρι τώ-

ρα έχει αποδειχθεί ότι όχι μόνο δεν επηρεάζεται από τα πολιτικά και εκλογικά παιχνίδια που στήνουν οι Αμερικάνοι, αλλά καταφέρνει να τα υπονομεύει και να τα κάνει αναποτελεσματικά. Θυμηθείτε τις θριαμβολογίες που ακολούθησαν τις εκλογές του περασμένου Γενάρη και δείτε πως έχει καταντήσει η κυβέρνηση που προέκυψε απ' αυτές. Αδύναμη, ανίκανη, ανυπόληπτη και ουσιαστικά ανύπαρκτη, με τους αμερικάνους κατακτητές να συνεχίζουν να κάνουν το κουμάντο και την αντίσταση να πρωταγωνιστεί και να βάζει τη σφραγίδα της στις εξελίξεις.

Στο μεταξύ, το κόστος του πολέμου στο Ιράκ ανεβαίνει συνεχώς, με αποτέλεσμα αυτή τη στιγμή να είναι ανά μίλινα μεγαλύτερο από το κόστος του πολέμου στο Βιετνάμ στη δεκαετία του '60 και του '70. Σύμφωνα με την έκθεση δύο αμερικάνικων φιλελεύθερων αντιπολεμικών ινστιτούτων, του «Institute for Policy Studies» και του «Foreign Policy in Focus», που δόθηκε στη δημοσιότητα στις 31 Αυγούστου, με τίτλο «Ο βάλτος του Ιράκ», το μηνιαίο κόστος του πολέμου στο Ιράκ είναι 5,6 δισ. δολάρια, που σημαίνει 186 εκατομμύρια δολάρια την ημέρα. Το αντίστοιχο κόστος του οκτάχρονου πολέμου στο Βιετνάμ ήταν κατά μέσο όρο με σημερινές τιμές 5,1 δισ. δολάρια το μήνα.

Παράλληλα, καθώς οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι αυξάνεται η αντίθεση της κοινής γνώμης (ξεπερνά το 58%) στον πόλεμο του Ιράκ, πληθαίνουν οι φωνές ακόμη και στις γραμμές των Ρεπουμπλικάνων που συγκρίνουν το Ιράκ με το Βιετνάμ και ζητούν σχέδιο εξόδου από τον ιρακινό βάλτο. Η πιο πρόσφατη περίπτωση είναι ο γερουσιαστής της Νεμπράσκα Τσακ Χέιγκελ, με δύο παράσημα και άλλες στρατιωτικές τιμές για τις υπηρεσίες του στο Βιετνάμ, που δήλωσε ότι «Οι ΗΠΑ είναι εγκλωβισμένες σε ένα βάλτο όχι διαφορετικό απ' αυτόν που ήμασταν στο Βιετνάμ».

Υπάρχει λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος που δεν θα χρεώσει στις δυνάμεις κατοχής και τους συνεργάτες τους την τραγωδία των σιιτών στη γέφυρα του Τίγρη στη Βαγδάτη; Ποιος έχει δημιουργήσει αυτή την κατάσταση στη χώρα; Ποιος έκλεινε τη γέφυρα και δεν έβρισκε διέξοδο το πανικοβλημένο πλήθος;

Ουκ αν βλάβης παρά του μη τρέχοντος (και πάλι για το εργατικό κίνημα)

Ρε μπας και από τις πολλές ενέσεις στην οικονομία
ο λαός έχει μαστουρώσει και δεν κινείται;

Ευχαριστούμε, ΔΕ(ν)Θαπάρουμε...

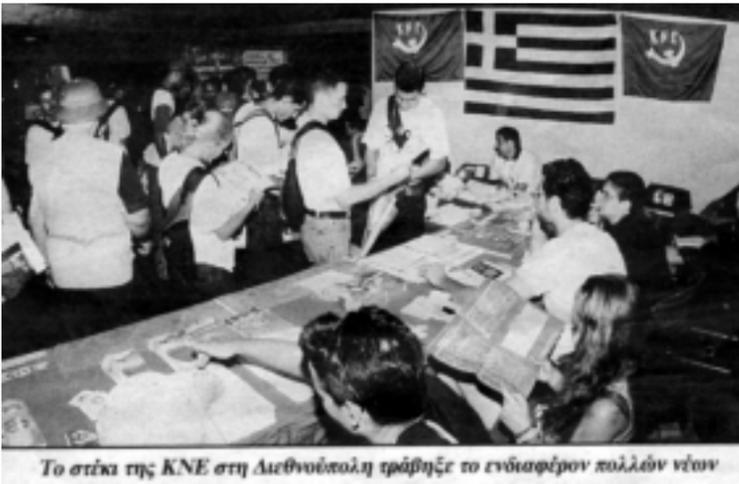
♦ «Θα πήγαινε στους αθεϊστές και στους σοσιαλιστές (γιατί ο σοσιαλισμός δεν είναι μονάχα ένα εργατικό ζήτημα ή, όπως το λένε, της Τεταρτης Τάξης, μα είναι κυρίως ένα αθεϊστικό ζήτημα, ζήτημα της σύγχρονης ενσάρκωσης του αθεϊσμού, ζήτημα του πύργου της Βαβέλ που χτίζεται ακριβώς δίχως Θεό και γίνεται όχι για να φτάσουμε τον ουρανό απ' τη γη, μα για να κατεβάσουμε τον ουρανό στη γη)». (Ντοστογιέφσκις: «Αδελφοί Καραμάζοφ»).

♦ «Δεν υπάρχει ευτυχία στην αεργία» (Κι αυτό ο Δοστογιέφσκις τόπε - αλλά δεν δούλεψε ώρα στη ζωή του).

♦ Σαφώς ταγμένο στην «αντιΤσιγαριδική πλευρά» το Μήνυμα Αντίστασης (τεύχος 3, καλοκαίρι 2005) δίνει ευρύ χώρο στην γνωστή «συντεχνία» (φιλιά και ασπασμοί στον Κορυδαλλό), ολόκληρη φάση 9 σελίδων (στις 24), όμως ο Χρ. Τσιγαρίδας δεν έχει δικαίωμα ούτε απάντησης (που λέει ο λόγος). (Να τις χαίρονται τις «συμμαχίες» τους)

♦ Επαγγελματικός από 1/7/2005 ο στρατός της Ιταλίας.

♦ «Οι ΗΠΑνθρωποι "γιορτάζουν την ανεξαρτησία τους". Φέτος, πάντως, ξεπερνούν κάθε όριο: Εκτός από τα συνηθισμένα τους πυροτεχνήματα, σκοπεύουν να εξαπολύσουν πύραυλο εναντίον του κομήτη Tempel 1 (!!!)... Οι ΗΠΑνθρωποι θα βάλουν τα πυροτεχνήματα

Το σπίτι της ΚΝΕ στη Διεθνοποίηση τράβηξε το ενδιαφέρον πολλών νέων

Εδώ ορθόδοξη ΕΛΛΑΣ - περάστε!

και την μουσική. Κι οι Ιρακινοί, οι Αφγανοί και η Αλ Κάιντα ετοιμάζονται να... τους χορέψουν στο ταψί!» (Ο Αναρχικός, Δελτίο Πληροφόρησης, τ. 269, 30/6/2005). Θα πάρει ο κώλος τους φωτιά!

♦ «Θυμάμαι τα παλιά προάστια και τα ηλιοτρόπια που σαν μικροί αρχάγγελοι παράστεκαν τους κήπους/ θυμάμαι τις μικρές απόμερες κάμαρες όπου πέθαναν για/ πράγματα που δε θα γνώριζα ποτέ/ θυμάμαι τις γυναίκες που αποκοιμήθηκαν πάνω στο στήθος τους/ ενώ τα μακρινά σφυρήματα των τρένων μ' έπαιρναν μαζί/ θυμάμαι τα μεγάλα πλήθη στους δρόμους να τραγουδάνε τη Διεθνή/ Εξάλλου δε ζητήσαμε τη νίκη - μονάχα λήξη μουσική...» (Γ. Λειβαδίτης - Ιστορίες για το χειμώνα). Προς το παρόν έχει δικίο...

♦ «Every sperm is sacred, great, wanted, good, needed, useful, fine.» (Monty Python: The meaning of life). Λυσσάξτε φέμινες!

♦ «Το προφίλ του ανήλι-

κου παραβάτη - Εθνικότητα: Ελληνική - Γένος: Αρσενικό - Ενδοοικογενειακές σχέσεις: Αρμονική συμβίωση γονέων - παραβάσεις ΚΟΚ, κλοπές, ληστείες, ναρκωτικά, επαιτεία κ.λ.π.» (Τα ΝΕΑ 2/8/2005). Πάει η Πατρίς, ροζ η θρησκεία, τώρα μας τελειώνει η οικογένεια. Ελληνες, γρηγορείτε (ΑΓΑΜΟΙ ΘΥΤΑΙ).

♦ Και μιας και περί Ελληνες ο λόγος ας τον δώσουμε (το λόγο) σε κάποιους καρα-Ελληνες: «Δεν είναι εθνικιστικός ρατσισμός το να θέλει κανείς να σταματήσει η εισαγωγή ξένων εργατών, τη στιγμή που η Ελλάδα έχει ενάμισι εκατομμύριο Ελληνες ανέργους» (δεν είναι σωστό το σύνθημα «Ausländer raus!»). «Δεν είναι ερωτικός ρατσισμός το να μη θέλει μια Ελληνίδα να τα φτιάξει με πρωτόγονους Ασιάτες...». Αδίκια πασχίζουν να ανεβάσουν την «Ελληνική Ψυχή» (γιατί περί λήσων λόγος δεν γίνεται) οι κρατούντες τόσα χρόνια; Γιατί η περήφανη Ελληνίδα - με τον υπέροχο μύστακα, τα χρέη μπαν γυα-

λιά, και τις extensions - του Ασιάτη τον ζυγό δεν υπομένει...». Τα αποσπάσματα από την (πεμπτοφολαγοτροποκιστική) φυλλάδα «Σοσιαλιστική Προοπτική» (Ιουλίου - Αυγούστου 2005).

♦ Φόρος στα ακίνητα: από το κεραμίδι στην... κεραμίδα (πάντα με σεμνότητα και ειλικρίνεια).

♦ «Αλλαγή» ο Αντρίκο ντελ Πάσο, «μεταρρύθμιση» ο Γκαούτσο Κώτσο (ο νεώτερος). (Αυτό θα πει να μην κωλώνεις σε τίποτα).

♦ Κάποιος Α. Παπούτσος (ή Πανούτσος, δεν θυμάμαι καλά) έγραφε στο ΕΘΝΟΣ (12/8/2005) για τους μεσήλικες καλώντας τους «να σηκωθούν από τους καναπέδες τους» (καλά μέχρι εδώ) και να... παίξουν γκολφ (όπως ο «εθνάρχης») αλλά και τένις (στο Εκάλη Club ίσως!).

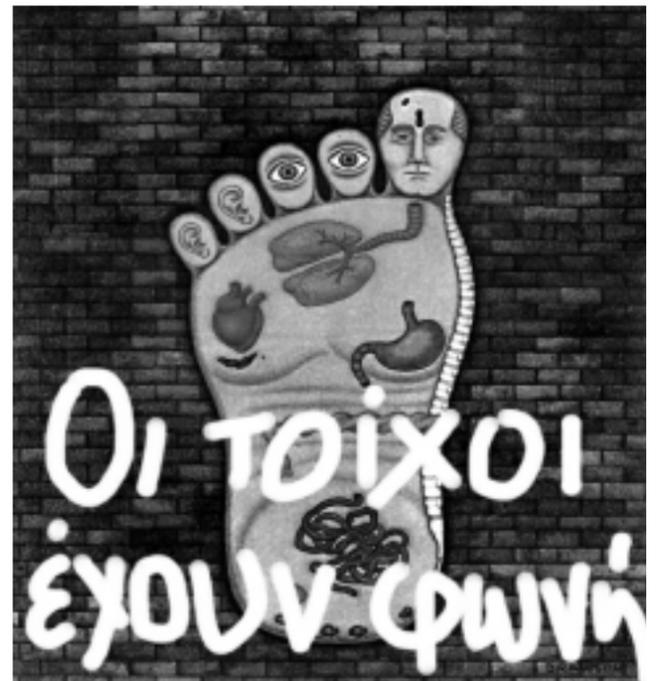
♦ Εύσημα στον Μίκη από την Αλέκα (παρά τις παπαριγιές του πρώτου). Ατιμη συν(θ)αίνεση!

♦ «Οικοδομώντας το σοσιαλισμό του 21ου αιώνα», δισηλίδο άρθρο του ΠΙΡΝ για τη Βενεζουέλα - 14/8/2005. Είπαμε, παιδιά «εντρυφούμε άνευ μαλακίας»!

♦ Καλά τα λέει ο Guardian (27/8/2005): «Η ισότητα σώζει ζωές και όχι η καλή διατροφή» (ρε, μπας και είναι ΣΕΚ και δεν το ξέρουν;).

♦ «Θα τους περιμένουμε στη ΔΕΘ» - ταμπουκάς της εφημερίδας Εργατική Αριστερά (και πούσαι, αν δεν έρθω, φάε και φύγε).

Βασίλης

♦ Οικοδόμοι, Δυναμώνουμε το Συνδικάτο μας. Γραφτείτε τώρα μαζίκα στο Συνδικάτο - Ψηφίζουμε τον Οκτώβρη.

Η αφίσα βγήκε τον Ιούλη. Πρώτον, γιατί οι ταξικές δυνάμεις δεν πτοούνται, δεν επηρεάζονται, δεν παρασύρονται από διακοπές και τέτοια πράγματα και δεύτερον γιατί οι εκλογές στο Συνδικάτο έχουν τεράστια σημασία για το ταξικό κίνημα. Όχι, όχι, δεν το γελάμε καθόλου. Μετά από τόσο σκληρές απεργιακές κινητοποιήσεις του Συνδικάτου - του πιο ταξικού συνδικάτου όχι μόνο της Ελλάδας αλλά και βάλε -, μετά τις καθημερινές μάχες στα γιαπιά για την τήρηση των μέτρων υγιεινής και ασφάλειας - πέρα ακόμα και από αυτά που προβλέπονται από τους αστικούς νόμους -, μετά την καθημερινή επαγρύπνηση και περιφρούρηση για το 7ωρο - 5ήμερο, ε, δικαιούνται οι ταξικές δυνάμεις να δρέψουν τους καρπούς της πάλης τους, της αγωνιστικότητάς τους, της αυτοθυσίας τους. Όμως, να μας συγχωρείτε αγαπητοί ταξικοί, αλλά διακρίνουμε μια ανεπίτρεπτη μετριότητα. Γιατί αναφέρεστε μόνο στις εκλογές του Οκτώβρη; Επρεπε να αναφέρεστε και στις δημοτικές εκλογές. Το φθινόπωρο του 2005 είναι μακριά; Από την άνοιξη του 2005 το κόμμα - όπως και σεις - ετοιμάζεται γι' αυτές. Γιατί εκεί το κόμμα θα δώσει μια σκληρή μάχη. Την πιο σκληρή και πιο ιδιόμορφη που έχει δώσει ποτε αν - ο μη γένοιτο - δεν πάει καλά. Επρεπε να αναφέρεστε στην ανάγκη για εκλογική ετοιμότητα συνεχώς. Νυν υπέρ εκλογών ο αγών.

♦ Να κάνουμε την Ν. Δημοκρατία παρελθόν - Πολιορκούμε τον Καραμανλή στη ΔΕΘ - Για ένα κόσμο χωρίς φτώχεια και πόλεμο. Θεσσαλονίκη 2 Σεπτέμβρη Πανελλαδικό Συλλαλητήριο - Δηλώσεις συμμετοχής στα πούλμαν (Εργατική Αλληλεγγύη)

Κατάσταση πολιορκίας. Σκηνοθεσία: Κώστας Γαβράς, Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης. Τρίχες, τίποτα, αναποτελεσματικά, ξενέρωτα πράγματα. Εδώ μιλάμε για πολιορκία ιαξία με αυτή της Κωνσταντινούπολης. Ο Καραμανλής στριμωγμένος ως άλλος Παλαιολόγος. Η ηγεσία της ΟΣΕ σε ρόλο Μωάμεθ Πορθητή. Τα λεωφορεία από τον Πανελλήνιο οι σύγχρονοι πολιορκητικοί κριοί. Ο πρώτος πολιορκητής που θα πατήσει το πόδι του στις πολιορκίες των απίστων (όχι, όχι, δεν έχουμε καμιά πρόθεση να σπρώξουμε την ΟΣΕ ενάντια στις δυνάμεις καταστολής, άλλωστε, δεν νομίζουμε να υπάρχει άνθρωπος που να μπορεί να το κάνει) θα κερδίσει ένα τρίγωνο Πανοράματος. Ο λογαριασμός θα αποσταλεί στην ΑΔΕΔΥ, γιατί η ΓΣΕΕ τελευταία έχει πολλά έξοδα.

♦ Διαδήλωση στη ΔΕΘ 9-10/9 - Να γίνει σταθμός αντεπίθεσης ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ. Να κηρύξουν απεργία και να οργανώσουν τους αγώνες μας από τα κάτω (ΔΕΑ)

Εδώ διακρίνουμε μια έλλειψη μαχητικότητας, μια τάση μοιρολατρίας από τους Δεατζήδες, σε σχέση με τους ΟΣΕτζήδες. Θα φταίει ότι οι πρώτοι νταραβερίζονται περισσότερο με τους Συνασπισμένους και όχι με την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ, που συσπειρώνει τη μεγάλη πλειοψηφία της εργατικής τάξης. Αλλά μην το υποτιμάτε. Οι ευχές παίζουν θετικό ρόλο στο κίνημα. Ας κάνουμε και μεις μερικές:

Να δώσει ο Θεός, η ΠΑΣΚΕ να ξαναβρεί την χαμένη της αγωνιστικότητα.

Να δώσει ο Θεός, να ενωθεί η κακομοίρα, η πολυδιασπασμένη Αριστερά.

Να μας έχει ο Θεός καλά, πάντα ν' ανταμώνουμε και να ξεφραντώνουμε (αντιγραφή από τον Διονύση, έναν μεγάλο αριστερό σαν αυτούς της ΔΕΑ και της ΟΣΕ).

Σιωπά η κυβέρνηση για τη γκαγκοστερική απαγωγή των Πακιστανών

Στο φύλλο μας της 23ης Ιούλη είχαμε αποκαλύψει τη γκαγκοστερική απαγωγή Πακιστανών που διαμένουν νόμιμα στην Ελλάδα, την κράτησή τους στη ΓΑΔΑ, την ανάκρισή τους και την απελευθέρωσή τους στη συνέχεια, με την απειλή να μην τολμήσουν να πουν τίποτα. Ουδείς συγκινήθηκε. Το θέμα τώρα έχει πάρει τη μορφή επίσημης καταγγελίας από την Πακιστανική Κοινότητα και της κατάθεσης μηνυτήριας αναφοράς στην Εισαγγελία Πλημμελειοδικών Αθή-

νας, από τον πρόεδρο της Κοινότητας.

Το θέμα έφτασε και στη Βουλή, όπου ο Βουλγαράκης έκανε πως δεν άκουσε και απαξίωσε να απαντήσει στο ερώτημα που του τέθηκε. Το ίδιο έκανε και μετά τα δημοσιεύματα στον Τύπο και ορισμένες τηλεοπτικές εκπομπές. Ρωτάμε, λοιπόν, ευθέως τον προϊστάμενο της Εισαγγελίας κ. Παπαγγελόπουλο: Θ' αφήσει την υπόθεση να αραχνιάσει σε κάποιο εισαγγελικό συρτάρι; Περιμένουμε απάντηση.

■ Θα πάρουν αυτό που τους αξίζει

Δεν χρειάζεται να πούμε πολλά. Όπου κι αν δοκιμάσουν να κάνουν τη σύναξή τους οι νεο-ναζί, στη Μεσσηνία ή την Ηλεία, ακόμα και στον Εβρο, θα είμαστε εκεί και θα εισπράξουν αυτό που τους αξίζει. Και θα είμαστε πολλοί. Ας το σκεφτούν καλά οι τοπικοί άρχοντες που τυχόν θα δώσουν άδεια (όπως εκείνος ο ανεκδιήγητος δήμαρχος Ζαχαρίας, πρώην σαματοφύλακας του μακαρίτη Γιαννόπουλου.

Μην περιμένετε από εμάς να αναλωθούμε σε μια προσπάθεια διερεύνησης των ακριβών αιτίων που οδήγησαν στην πτώση του Μπόινγκ της HELIOS, στέλνοντας στον τάφο τόσους ανθρώπους. Κάθε τέτοια προσπάθεια οδηγεί σε αυτοπαγήδωση. Σε μια σεναριογραφία χωρίς βάση, σ' ένα σλόγκαν ανάμεσα σε αντιφατικές πληροφορίες και εκτιμήσεις, χωρίς τη δυνατότητα γνώσης και αξιολόγησης των πραγματικών δεδομένων. Μέσα σ' αυτό το πλήθος των ελλιπών στοιχείων και των αλληλοσυ-

από ποιον; Από το κράτος που τη μισθοδοτεί; Από τις κυβερνήσεις που κρατούν στα χέρια τους το μέλλον των τεχνοκρατών και την τόσο πολύτιμη για τους ίδιους καριέρα τους; Από τα πανίσχυρα μονοπώλια της αεροναυπηγικής που τα πλοκάμια τους φτάνουν παντού; Από τις μεγάλες αεροπορικές εταιρίες που

Στο βωμό του μέγιστου κέρδους

γκρουόμενων δεδομένων και εκτιμήσεων εξαφανίζεται η ουσία του ζητήματος, που είναι απλή και κρυστάλλινη σαν το καθαρό νερό.

Εχουμε να κάνουμε με μια ακόμη μαζική ανθρωποθυσία στο βωμό του μέγιστου κέρδους. Επειδή σ' αυτές τις περιπτώσεις συντρέχουν πάντοτε περισσότεροι από ένας παράγοντες (δεν πέφτουν κάθε μέρα αεροπλάνα ούτε βουλιάζουν καράβια σαν το «Σαμίνα»), τις λεπτομέρειες που αφορούν όλους αυτούς τους παράγοντες δεν θα τις μάθουμε ποτέ. Θα απασχολήσουν μόνο κάποιες δικαστικές αιθουσες, στις οποίες οι συγγενείς των θυμάτων θα αναζητούν δικαίωση για τους ανθρώπους που έχασαν και εκπρόσωποι δικηγορικών γραφείων θα δίνουν μάχες για να μεγαλώσουν τα ποσά των αποζημιώσεων. Τότε, το ενδιαφέρον των πολλών θα έχει ατονήσει και οι πιο υποψιασμένοι θα ψάχνουν εναγωνίως να βρουν άκρη μέσα από τα ισχνά ρεπορτάζ των εφημερίδων.

Ψήγματα αλήθειας θα διαρρεύσουν. Όμως απ' αυτά τα ψήγματα κανείς δεν θα μπορεί να συνθέσει όλη την αλήθεια. Όσο για το πόρισμα που θα βγάλει (σ' ένα εξάμηνο και βλέπουμε) η επιτροπή που έχει επιληφθεί, αυτό θα είναι αποτέλεσμα συμβιβασμών και πολιτικών σκοπιμοτήτων. Γιατί, βέβαια, το άλλο μεγάλο παράμυθι είναι η ανεξαρτησία αυτής της επιτροπής. Ανεξαρτησία

καθορίζουν τις νόρμες λειτουργίας των αερομεταφορών με βάση τις ανάγκες τους για κέρδος και τις ισορροπίες που βρίσκουν στο πλαίσιο του ανελέητου ανταγωνισμού τους; Εδώ αυτή η επιτροπή δεν τηρεί ούτε στοιχειώδη προσήματα. Πήγε στην Κύπρο και ο επικεφαλής της είχε συνάντηση με τον πρόεδρο Παπαδόπουλο, που κράτησε 2 ώρες! Τί είδους συνάντηση ήταν αυτή; Εθιμοτυπική ή συνάντηση εργασίας; Επειδή προφανώς ήταν το δεύτερο, αναρωτιόμαστε τί είδους εργασία μπορεί να κάνει ο επικεφαλής μιας (υποτίθεται) ανεξάρτητης επιτροπής εμπειρογνομόνων με έναν αρχηγό κράτους, το οποίο κατηγορείται ότι επέτρεψε το όργιο της HELIOS (και όχι μόνο). Και να 'ταν μόνον αυτό! Σε όλες τις συναντήσεις της τα στελέχη της επιτροπής συνοδεύονταν από τον Χάρη Θράσου, τον υπουργό Συγκοινωνιών που βάλλεται ευθέως ως υπεύθυνος για το όργιο και που τον καλύπτουν το ΑΚΕΛ (είναι στελεχός του) και ο Παπαδόπουλος. Τί εμπιστοσύνη μπορείς να έχεις σε μια επιτροπή που δεν τηρεί ούτε τα προσήματα που επιβάλλει ο τίτλος «ανεξάρτητη» που φέρει;

Φυσικά, η επιτροπή θα αποδώσει κάποιες ευθύνες. Δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Η απόδοση ευθυνών, όμως, θα είναι τέτοια που να μην ενοχλεί το σύστημα. Θα κρατηθούν όλες οι απαραίτητες ισορροπίες, ώστε μέσα από την «κάθαρη

ση», που θα αφορά κάποιους επιμέρους κρίκους, να παραμείνει αλώβητη η αλυσίδα.

Ας επιτρέψουμε, λοιπόν, στην απλή, κρυστάλλινη αλήθεια.

Εδώ και χρόνια, στο πλαίσιο του διεθνούς καπιταλιστικού ανταγωνισμού, η ΕΕ εφαρμόζει την πολιτική των «Ελευθέρων Ουρανών». Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής αποκλειστικό κριτήριο για τις αερομεταφορές είναι η κερδοφορία. Οι λεγόμενες «αεροπορικές εταιρίες χαμηλού κόστους» είναι ο πιλότος για όλο το σύστημα. 'Η, αν θέλετε, είναι ο «λαγός» στην κούρσα του ανταγωνισμού, που σπρώχνει όλες τις εταιρίες στη μείωση του κόστους λειτουργίας. Ο παράγοντας ασφάλεια αντιμετωπίζεται ως ένα **στοιχείο κόστους** και όχι ως ένα **απόλυτο μέγεθος**. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει όλα αυτά τα αποσπασματικά που διαβάζουμε και ακούμε από τότε που συνειδητήσαμε το αεροσκάφος της HELIOS και πάρα πολλά ακόμη. Το προσωπικό που κάνει τους ελέγχους ανήκει στις ίδιες τις εταιρίες ή σε εργολάβους και προσλαμβάνεται με κριτήριο το κόστος. Η συχνότητα και η πληρότητα των ελέγχων γίνεται με κριτήριο την ελαχιστοποίηση του κόστους. Η καθήλωση των αεροπλάνων σε επισκευαστικές βάσεις είναι ζημιογόνα για την εταιρία. Τα κράτη, που έχουν την εποπτεία και την ευθύνη, αφήνουν ελεύθερες τις εταιρίες να καθορίζουν μόνες τους τις εγγυήσεις ασφαλείας. Οι ελεγκτές

είναι τυπικοί. Στελέχη που επιμένουν στους συστηματικούς ελέγχους κατηγορούνται ότι βάζουν γραφειοκρατικά εμπόδια. Ετσι λειτουργεί πλέον το σύστημα και το αποτέλεσμα το βλέπουμε στην πυκνότητα των ατυχημάτων, που δεν οδηγούν όλα κατ' ανάγκη στη συντριβή αεροσκαφών. Μια φορά θα γίνει η «στραβή».

Όταν η ασφάλεια αντιμετωπίζεται όχι ως απόλυτο μέγεθος (δηλαδή ως μέγεθος που δεν επιδέχεται καμιά αλλαγή), αλλά ως στοιχείο κόστους, είναι μαθηματικά βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα συντρέξουν παράγοντες που θα οδηγήσουν σε τραγωδίες σαν την τελευταία (και τις άλλες που έγιναν μακριά από εμάς, αλλά με συνθήκες αντίστοιχες). Τηρουμένων των αναλογιών, συμβαίνει το ίδιο που συνέβη με το «Σαμίνα». Ενα σαπιοκάραβο, που το τίμολό του δεν «άκουγε», χτύπησε σ' ένα βράχο και βυθίστηκε σε λιγότερο από μισή ώρα (ούτε βαρκάκι να ήταν), επειδή τα στεγανά του είχαν μετατραπεί σε καμπίνες. Μια φορά έγινε το «κακό» και πήγαν τζάμπα και βερεσέ τόσο άνθρωποι. Οι εταιρίες, όμως, δεν σκέφτονται την τραγωδία της μιας φοράς, σκέφτονται το κόστος της κάθε μέρας. Κερδοσκοπούν τζογάροντας με τις ζωές τόσων ανθρώπων.

Αυτή είναι η λογική του καπιταλισμού, που στη σημερινή εποχή του παγκοσμιοποιημένου ανταγωνισμού και της απόλυτης «ελευθερίας» γεννά τέτοια μαζικά εγκλήματα.

ΒΑΘΥ ΚΟΚΚΙΝΟ

Ένα φάντασμα...

Τον Οκτώβριο θα παρουσιαστεί για συζήτηση στην ολομέλεια του Συμβουλίου της Ευρώπης ένα μνημόνιο που ετοίμασε η Πολιτική Επιτροπή του, με θέμα «την ανάγκη να καταδικαστεί διεθνώς ο κομμουνισμός». «*Η κομμουνιστική ιδεολογία -αναφέρει το μνημόνιο- όπου και όποτε εφαρμόστηκε πάντα κατέληξε σε μαζική τρομοκρατία, εγκλήματα και παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων*». Γι' αυτό και οι εμπνευστές του ζητούν τη διεθνή καταδίκη του κομμουνισμού. Προχωρούν μάλιστα ένα βήμα παραπέρα, ζητώντας και την καταδίκη της θεωρίας της πάλης των τάξεων, την οποία θεωρούν υπεύθυνη για τα «εγκλήματα του κομμουνισμού».

Δεν έχουμε αμφιβολία ότι το μνημόνιο θα υιοθετηθεί από το Συμβούλιο της Ευρώπης. Οι συσχετισμοί προκαθορίζουν το αποτέλεσμα. Το επόμενο βήμα ίσως να είναι η απαίτηση για απαγόρευση της δράσης κομμάτων και οργανώσεων που αναφέρονται στον κομμουνισμό. Ίσως να δούμε και πάλι τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» να συμπεριλαμβάνεται στις «ασύμμετρες απειλές», μαζί με τον «ισλαμικό φονταμενταλισμό», και να καθίσταται στόχος του «παγκόσμιου πολέμου κατά της τρομοκρατίας», μολοντί ένοπλη δράση στο όνομα του κομμουνισμού ασκείται σήμερα σε πολύ μικρή κλίμακα στην Ευρώπη και σε κάπως μεγαλύτερη στη Λατινική Αμερική.

Πώς συμβιβάζεται η προώθηση αυτού του ψυχροπολεμικού αντικομμουνιστικού μνημόνιου την ώρα που το «Σπίγκελ» αφιερώνει το εξώφυλλο του τελευταίου τεύχους του στον Μαρξ, με καθόλου απαξιωτικό τρόπο; Ο Μαρξ του «Σπίγκελ» είναι ένας χαριτωμένος Μαρξ. Ένας Μαρξ που ταιριάζει στον Οσκαρ Λαφοντέν και τον Γκρέγκορ Γκίζι, που ένωσαν τις δυνάμεις τους φιλοδοξώντας να αποτελέσουν έναν ακόμη αξιόπιστο πολιτικό πόλο στην αστική πολιτική σκηνή της Γερμανίας. Ένας τέτοιος Μαρξ είναι ακίνδυνος, γιατί είναι ευνοχισμένος. Κι όχι μόνο ακίνδυνος αλλά και χρήσιμος για το σύστημα. Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε γιατί. Αλίμονο αν ο γερμανικός καπιταλισμός φοβόταν τον Λαφοντέν ή δεν του είχε εμπιστοσύνη.

Ο Μαρξ την καταδίκη του οποίου ζητάει το Συμβούλιο της Ευρώπης είναι ο πραγματικός Μαρξ. Ο Μαρξ της Παρισινής Κομμούνιας και της Οκτωβριανής Επανάστασης, ο Μαρξ του Τσε και των λατινοαμερικάνικων αντάρτικων. Ο Μαρξ όλων των μεγάλων εξεγερτικών κινήσεων του εικοστού αιώνα. Είναι το φάντασμα του κομμουνισμού που εξακολουθεί να στοιχειώνει τον κόσμο του κεφάλαιου, γι' αυτό και οι πιο αντιδραστικοί πολιτικοί του εκπρόσωποι εξακολουθούν να ασχολούνται μαζί του και να ζητούν την καθιέρωση ενός παγκόσμιου οιοειδιδιώνυμου αδικήματος, προσπαθώντας να απαγορεύσουν ακόμα και τη χρήση της λέξης.

Ασφαλώς και δεν φοβούνται κόμματα τύπου Περισού. Ούτε τις μικρές και διάσπαρτες πολιτικές ομάδες της επαναστατικής Αριστεράς. Τη δύναμη των ιδεών φοβούνται. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά, πως τη ρεβάνς σ' αυτό το επίπεδο δεν την έχουν κερδίσει. Πως την ιστορία δεν έχουν καταφέρει να την ξαναγράψουν με τον τρόπο που αυτοί θέλουν. Πως τις στρατιές των ανθρώπων της δουλειάς δεν τις έχουν κερδίσει με το μέρος της «παγκοσμιοποιημένης ελεύθερης αγοράς». Ξέρουν καλά πως κινήματα εξεγερτικά θα υπάρξουν και στις καρδιές των καπιταλιστικών μητροπόλεων και πως αυτά τα κινήματα θα «γεννήσουν» νέα ρεύματα κομμουνιστικά, που θα αναζητήσουν το δρόμο προς το βασίλειο της ελευθερίας, με τους όρους της εποχής τους και με την αξιολόγηση της πείρας του παρελθόντος. Αυτό στοιχειώνει τις νύχτες τους.

Π.Γ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΩ

KONTRA